

DE STER

97E JAARGANG

NUMMER 10

DE KERK VAN JESUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OKTOBER 1997

DE STER

OP DE OMSLAG:

Paul en Shirlee Conners uit Draper (Utah) bij de Frankfort-Tempel. Zendingelingehtparen zijn 'echt nodig', zegt ouderling David B. Haight in 'Zendingelingehtparen: "Een schitterende hulpbron"'. Zie blz. 26. (Foto: Scott Van Kampen.)

OMSLAG DE KINDERSTER:

Detail uit *Kwartels vangen*, geschilderd door C. C. A. Christensen; met toestemming van Museum voor Kunst, Brigham Young University; alle rechten voorbehouden. Zie 'De tocht door Iowa', blz. 13.

ARTIKELN

- 2 **BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM: 'HIJ VERKWIKT MIJN ZIEL'**
PRESIDENT JAMES E. FAUST
- 22 **ZELFREDZAAMHEID** LAURADENE LINDSEY
- 26 **ZENDELINGECHTPAREN: 'EEN SCHITTERENDE HULPBRON'**
OUDERLING DAVID B. HAIGHT
- 34 **HET WERK VAN DE HEER DOEN IN PALENQUE** MARVIN K. GARDNER
- 40 **HET EVANGELIE KRIJGT VASTE VOET IN CAMBODJA**
LELAND D. EN JOYCE B. WHITE

VOOR DE JONGEREN

- 6 **ONVERWACHTE DOOP** BART L. ANDERSEN
- 8 **MIJN GROOTVADER, DE PROFEET** UIT EEN GESPREK MET JANET THOMAS
- 16 **DE WITTEBROODSWEG** OUDERLING DAVID E. SORENSSEN
- 20 **DE DAG WAAROP IK MIJN PATRIARCHALE ZEGEN ONTVING** VALERIA SALERNO
- 38 **DE LES VAN DE BLINDE** LORJELYN CELIS
- 46 **MIJN DOLFINEN** ISAAC PIMENTEL IN GESPREK
MET ELISABETE SAMWAYS GAERTNER

RUBRIEKEN

- 1 **POST**
- 14 **DE PROFEET AAN HET WOORD**
- 25 **HUISBEZOEKBOODSCHAP: COMMUNICEREN DOOR DE MACHT VAN DE GEEST**

DE KINDERSTER

- 2 **VERHALEN UIT HET BOEK VAN MORMON: VREDE IN AMERIKA**
- 4 **PARTICIPATIEPERIODE: JOSEPH SMITH – MOEDIGE DIENSTKNECHT VAN GOD**
KAREN ASHTON
- 6 **ZOALS JEZUS ZIJN: DOEN WAT GEDAAN MOET WORDEN**
- 8 **SPEL: DE TOCHT VAN DE PIONIERS** REBECCA TODD
- 10 **DE PINDA-LOOP** ROSALIE A. CYPERT
- 13 **OP ONDERZOEK UIT: DE TOCHT DOOR IOWA** SHERRIE JOHNSON
- 16 **DE TOCHT VAN DE PIONIERS – SPELREGELS**
REBECCA TODD

ZIE BLZ. 8

ZIE BLZ. 34

ZIE BLZ. 38

ZIE BLZ. 46

DE STER

Oktober 1997 97e jaargang Nummer 10

Officiële Nederlandsestalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:

Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Raad der Twaalf:

Boyd K. Packard, L. Tom Perry, David B. Haight, Niel A. Maxwell, Russell H. Davis, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editor: Jack H. Gosselin

Adviseurs: Jay E. Jensen, John M. Madsen

Directie afdeling leerplannen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knighton

Directeur planning en redactie: Brian K. Kelly

Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner

Adjunct-hoofdredacteur: R. Val Johnson

Redacteur: David Mitchell

Redacteur De Kinderen: DeAnne Walker

Adjunct-redacteur: Jennifer Greenwood

Revisor: Maryann Martindale

Assistent publicaties: Beth Dayley

Afdeling vormgeving:

Leidinggevend art-director: M.M. Kawasaki

Art-director: Scott Van Kampen

Vormgeving: Shari Coak

Vertaling en nieuwsredactie:

CPB Vertaalbureau

Heschepeid 1, NL-5341 GS Oss

Telefoon: 04 12-69 04 90

Fax: 04 12-69 02 66

Nieuwsredacteur: A. H. Niessink

Abonnementenadministratie:

Administratie: R. de Kock-Gaudberg

Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein

Telefoon: 0 30-6 05 38 04

Fax: 0 30-60 05 02

Uitgever:

Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage

Industriestraße 21, D-61811 Friedrichsdorf

© 1997 De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Alle rechten voorbehouden

Gedrukt in Duitsland

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tsaogans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Tuis; en eens per kwartaal in het Bulgaars, IJslands, Russisch, Tsjechoos en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V.S.:

USA and Canadian subscription price is \$9.00 per year. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both old address and new one are included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA. Subscription help line: 1-800-453-3860, USA ext. 2947; Canada ext. 2031. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. Periodicals postage paid at Salt Lake City, Utah.

DE STER (ISSN 1080-9554) is published by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA.

Abonnementprijs Nederland: NLG 22,00 - België: BEF 390,00

Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart (België: stortings/overschrijvingsformulier).

Versijnt twaalf maal per jaar

97990 120
Dutch

POST

NIEUWE KRACHT

Als ik *Der Stern* (Duits) binnenkrijg en de prachtige afbeeldingen zie en de verhalen en getuigenissen van de leiders en leden van de kerk lees, krijg ik nieuwe kracht voor mijn dagelijkse taken. Ook lees ik graag over de geslaagde activiteiten van andere wijken en denk ik na over ideeën die we in onze gemeente kunnen gebruiken.

Toen ik het novembernummer van 1996 had doorgebladerd en verschillende artikelen had gelezen, besefte ik weer dat de inhoud van het tijdschrift van de ware kerk van Jezus Christus afkomt. Wat ben ik dankbaar om van deze kerk lid te zijn.

Hildegard Fuchs
Gemeente Stade,
Ring Hamburg

ELKE AVOND

Sinds ik op zending ben, is de *Liahona* (Spaans) meer voor mij gaan betekenen. Elke maand kijk ik reikhalzend naar het volgende nummer uit.

Een paar maanden geleden kreeg ik van een andere zending een *Liahona* uit 1978. Een maand lang las ik elke avond artikelen uit dat nummer. Het was een bijzondere ervaring voor mij, omdat het het verslag van een algemene conferentie was.

Sinds ik zes jaar geleden gedoopt ben, is mijn getuigenis dat dit de ware kerk is elke dag sterker geworden.

Ouderling Joshua Hernández
Zendingsgebied Managua (Nicaragua)

DAGBOEK

Al lezend in *Seito No Michi* (Japans) leren we dat onze hemelse Vader van iedereen houdt. Ook gaan we begrijpen wat Hij van iedereen verwacht.

Ik schrijf bij elk artikel op een onbedrukt stukje wat ik bij het lezen ervan voelde. Zo wordt het tijdschrift een verlengstuk van m'n dagboek.

Mitsuo Shimakawa
Wijk Hikone
Ring Kyoto (Japan)

In VRAAG EN ANTWOORD nodigt De Ster jonge lezers uit om te reageren op vragen die met het evangelie te maken hebben. Ook jij kan je bijdrage aan die rubriek leveren door de onderstaande vraag te beantwoorden. Zorg dat je antwoord niet later dan 1 december 1997 ontvingen is op VRAAG EN ANTWOORD, International Magazines, 25th Floor, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, U.S.A. Je mag je antwoord in je eigen taal typen of duidelijk schrijven. Vermeld je naam, leeftijd, adres, en wijk en ring (of gemeente en district). Als je kunt, doe er dan een foto van jezelf bij; die wordt niet teruggestuurd. Er zal een representatieve selectie uit de antwoorden gemaakt worden.

VRAAG: In een wereld met zoveel problemen is het gemakkelijker om negatief tegen het leven aan te kijken. Hoe kan ik mijn geloof in Jezus Christus ontwikkelen om zo sterker te staan tegen de negatieve invloeden om me heen?

‘HIJ VERKWIKT MIJN ZIEL’

President James E. Faust

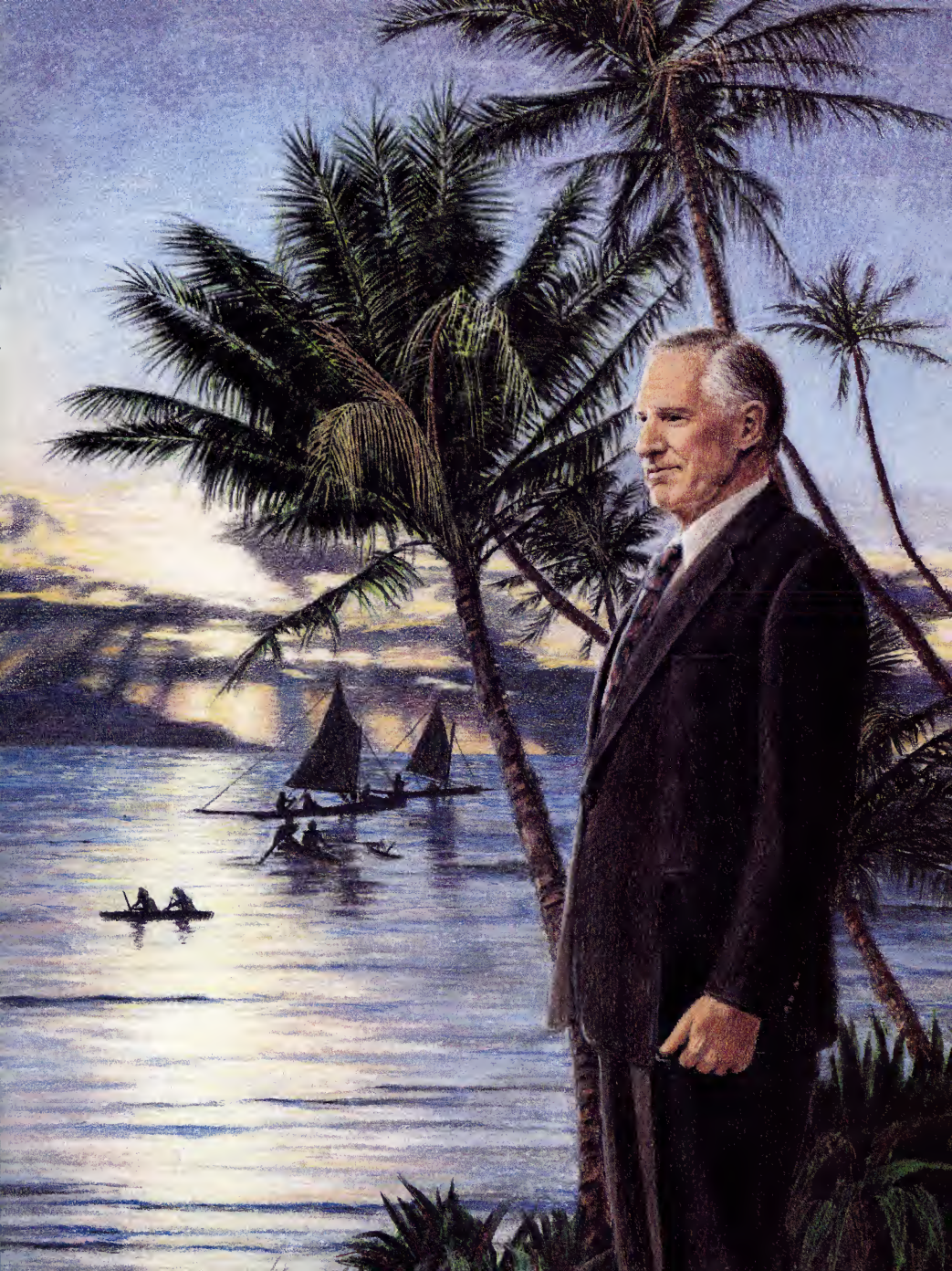
Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Ik ben gaan inzien dat het intense gevoel van welbevinden dat die bijzondere ochtend in mij heerste, niet alleen kwam door de uiterlijke invloed van het schitterende landschap en de zee (...) maar ook door de innerlijke rust, kracht en zekerheid van de wetenschap dat God leeft.

Toen ik eens op Tahiti was, beklom ik voor zonsopgang een heuvel met uitzicht op de paradijsachtige baai waar kapitein Bligh met de *Bounty* voor anker was gegaan. Ik wilde vanaf die heerlijke plek de geboorte van een nieuwe dag meemaken. In het zachte licht van de ochtendvroegte zag ik in de verte het eiland Mooréa, of ‘Bali Hai’ zoals het in de musical *South Pacific* genoemd werd, uit het water opdemen. De oceaan was heel kalm, en kabbelende golven bedekten het vulkanische strand als een witte glazuurlaag op een chocola-decake. Aan de horizon klommen wolkenlierten uit de oceaan op om zich door de eerste stralen van de nog verborgen zon te laten beschijnen. Vissers, voor dag en dauw op, gingen in hun kleine bootjes uit op hun fortuin van die dag. Over de buitenwijken van Papeete hing een kalme, grijze waas van de voorbereidelen voor de ochtendmaaltijd van vroege ontwakers.

De wereld leek hier wel volmaakt. Dit was een van de prachtigste scheppingen van God, en in deze idyllische omgeving leek Hij niet ver weg te zijn. In dit natuurschoon, zo vredig, zo rustgevend, voelde het alsof mijn ziel verkwikt werd, en ik moest denken aan die regels uit psalm 23: ‘Hij voert mij aan rustige wateren; Hij verkwikt mijn ziel. Hij leidt mij in de rechte sporen om zijns naams wil’ (psalm 23:2–3).

Ik ben gaan inzien dat het intense gevoel van welbevinden dat die bijzondere ochtend in mij heerste, niet alleen kwam door de uiterlijke invloed van het schitterende landschap en de zee, hoe mooi ze ook waren, maar ook door de innerlijke rust, kracht en zekerheid van de wetenschap dat God leeft, en van een getuigenis van de goddelijkheid van zijn werk op aarde. Het gaat er niet om waar je bent, maar wie je bent en hoe je een dergelijk gevoel kunt krijgen. Die prachtige psalm zegt ons dat God onze ziel verkwikt. Naarmate we de Heiland leren kennen door zijn geboden te onderhouden en Hem te dienen, ontvangt ons innerlijke ik nieuwe voeding en kracht.

Joseph Smith heeft ons niet alleen de boodschap van de herstelling van het evangelie gegeven, maar ook praktische aanwijzingen hoe wij in persoonlijk contact met God kunnen komen. De jonge Joseph vertelt ons over de verwarring in zijn leven. Hij schrijft: 'Ik [kampte] met (...) geweldige moeilijkheden' (Joseph Smith-Geschiedenis 1:11). Hij voelde zich gedreven om leiding in de Schriften te zoeken, wat hij ook vond in de zendbrief van Jakobus: 'Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom' (Jakobus 1:5). Joseph zei: 'Uiteindelijk kwam ik tot de gevolgtrekking dat ik in het duister en de verwarring moest blijven verkeren, als ik de weg die Jakobus wees niet bewandelde: wijsheid van God begeren' (Joseph Smith-Geschiedenis 1:13). Joseph zal ongetwijfeld ook de volgende woorden van Jakobus hebben gelezen: 'Maar hij moet bidden in geloof, in geen enkel opzicht twijfelende, want wie twijfelt, gelijk op een golf der zee, die door de wind aangedreven en opgejaagd wordt' (Jakobus 1:6). Joseph knielde om het verlangen van zijn hart tot God op te zenden. Een worsteling en duisternis volgden, met daarna het licht van de goddelijke boodschap. Het antwoord en de opdracht waren volledig en rijkgevoeld. Is dat niet de praktische aanwijzing die wij nodig hebben om van God antwoord te krijgen op de verwarring en zorgwekkende problemen in ons leven?

Laat mij u vier stappen voorstellen:

Ten eerste, studeer waar mogelijk elke dag in de Schrif-

ten, met nadruk op het Boek van Mormon en de hedendaagse Schriftuur.

Ten tweede, bid elke dag.

Ten derde, wees stil en luister naar het antwoord van God.

Ten vierde, wees er dan gehoorzaam aan.

Tijdens een ringconferentie in Campinas (Brazilië) had ik een zielsverkwikkende ervaring, namelijk het luisteren naar de begaafde, bewaame en charmante presidente van de zustershulpvereniging van de ring, zuster Vilma Figuereda. Ze vertelde over de blijdschap en de persoonlijke openbaring die ze kreeg dat de kerk waar was toen ze voor het eerst naar de zendingen luisterde. Ze werd letterlijk wedergeboren, met energie, overtuiging en een verlangen om al haar kennissen en anderen over de genezende en heiligende evangelieboodschap te vertellen. Ze liep over zoveel straten en stoepen dat ze elke maand een paar schoenen versleet. Haar man, die toen nog geen lid van de kerk was maar zich zorgen maakten over de forse aanslag op de beperkte middelen van het gezin, vroeg haar: 'Kan de kerk dan niet in ieder geval een paar schoenen voor je kopen?' Haar schoenzolen werden dun, maar haar innerlijk werd rijkelijk verkwikt.

Wij kunnen allemaal een persoonlijk getuigenis ontvangen door de kracht van de Heilige Geest, de bron van informatie en openbaring voor ons persoonlijk. De psalmist zegt: 'Gij richt voor mij een dis aan voor de ogen van wie mij benauwen; Gij zalft mijn hoofd met olie, mijn beker vloeit over (psalm 23:5).

Jezus heeft uitgelegd: 'Indien iemand Mij liefheeft, zal hij mijn woord bewaren en mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en bij hem wonen' (Johannes 14:23).

Veel mensen over de hele wereld voelen diep van binnen een dringende behoefte om weer tot goedheid en beschaving terug te keren. Kan die goedheid niet in onze samenleving worden ingebracht door leden van de kerk die, ieder voor zich, op nederige en aanstekelijke wijze altijd en onder alle omstandigheden voor hun overtuiging uitkomen? Neem de jonge advocaat die de moed heeft om voor rede-lijkheid op te komen en anderen eraan te herinneren dat er

geen 'misdaden zonder slachtoffers' bestaan. Of de artsen die stuk voor stuk weigeren een abortus te plegen die alleen het gemak van de aanvragers dient. Kan die goedheid niet worden aangemoedigd door leerkrachten die tijdens de geschiedenis-, scheikunde- en wiskundelessen een voorbeeld van zedelijke en burgerlijke verantwoordelijkheid geven aan de opkomende generatie? Kan die niet worden bevorderd door zakenlui die weigeren te schipperen of met zich te laten schipperen? Het zou ook helpen als onze leden weigerden om in winkels te komen die pornografisch materiaal verkopen. Kan die goedheid niet ten toon worden gespreid door hen die hoge vertrouwensposities bij de overheid bekleden, doordat zij altijd eerlijk en integer handelen?

Dat zou het begin zijn van een ander soort revolutie. Het zou een revolutie zijn in wat we denken en willen. Het zou

een stille revolutie zijn, waarbij een ieder onafhankelijk en moedig datgene doet wat hem of haar gemoedsrust geeft. Zulke morele moed doet niets af aan iemands geloofwaardigheid, maar versterkt die juist. Als we innerlijke rust en geborgenheid willen, dan móéten we volgens ons geweten en geloof handelen.

Mogen allen die ernaar streven in harmonie met hun geweten te leven, gemoedsrust vinden. Mogen allen die naar verkwikking van hun ziel streven, denken aan wat de Heiland heeft gezegd: 'Uw geloof heeft u behouden' (Matteüs 9:22). Als we eenmaal dat geloof hebben, zal die geweldige belofte in psalm 23 ook op ons van toepassing zijn: 'Ja, heil en goedertierenheid zullen mij volgen al de dagen van mijn leven; ik zal in het huis des Heren verblijven tot in lengte van dagen' (psalm 23:6). □

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. Innerlijke rust, kracht en zekerheid vloeien voort uit de wetenschap dat God leeft, en uit een getuigenis van de goddelijkheid van zijn werk op aarde.
2. Vier stappen naar een antwoord van God zijn dagelijks de Schriften bestuderen voor zover dat mogelijk is; elke dag bidden; het antwoord van God horen, en er dan naar handelen.
3. Onze ziel zal worden verkwikt met goedheid en beschaving naarmate we de morele moed tonen om ons aan de leerstellingen van het evangelie houden.

ONVERWACHTE DOOP

Bart L. Andersen

ILLUSTRATOR: MIKE MALM

Toen zondag bekend werd gemaakt dat de jongemannen in mijn wijk doop voor de doden gingen doen, zei ik tegen mezelf: *Jammer, ik kan niet mee*. Ik dacht er verder niet meer aan omdat ik wist dat het te zwaar voor me zou zijn. Ik heb hersenverlamming.

Toen m'n moeder op de dag dat de jongemannen naar de tempel gingen mij en m'n broer Beau van school haalde, zei ze dat we op moesten schieten. De bisschop zou ons om half zes komen ophalen. Ik lette niet op omdat ik dacht dat ze het alleen tegen m'n broer had.

Toen zei ze: 'Bart, je moet even snel eten, dan douchen en je zondagse kleren aandoen.'

Ik zei: 'Hoezo? Ga ik mee dan?'

Ze zei dat de bisschop niet wilde dat ik zou ontbreken. Hij dacht dat het leuk voor me zou zijn om mee te gaan naar de tempel en te kijken hoe de andere jongens doop voor de doden deden. Ik kon het niet geloven. Ik ging naar de tempel!

Toen we ons snel klaarmaakten, bleef ik aan één stuk door glimlachen; alleen al de gedachte dat ik naar de tempel kon, maakte me blij. Rick Hansen, de adviseur van mijn lerarenquorum, reed me in zijn bestelwagen naar de tempel. M'n rolstoel paste er prima in.

De tempel was prachtig. Ik had gehoord hoe sterk de Geest in de tempel is, en ze hadden gelijk. Terwijl ik toekeek hoe de andere jongens gedoopt werden, wenste ik dat ik ook gedoopt kon worden.

Toen kwam bisschop Homer naar me toe. 'Kom', zei hij, 'we moeten je kleren aandoen.'

Ik begreep niet helemaal wat hij bedoelde of waar we heengingen. Hij nam me mee naar de kleedkamer voor de tempelwerkers, en hij en Rick probeerden uit te puzzelen

hoe ze mij in de doopkleding konden krijgen. Ze deden het aardig goed. Ik bekeek mezelf eens uitgebreid en vond het heerlijk om in het wit gekleed te zijn.

Toen gaf een tempelwerker me een kaartje met m'n naam erop. De bisschop bracht me naar de doopvont, waar ik op m'n beurt wachtte. Tijdens het wachten kreeg ik een heel bijzonder gevoel. Ik bleef maar naar het plafond kijken en m'n hemelse Vader danken voor deze bijzondere kans die Hij me had gegeven. Ook dacht ik aan de mensen voor wie ik gedoopt zou worden. Ik vroeg me af wat ze ervan vonden dat ik voor hen gedoopt werd.

Toen was het mijn beurt. Het was zo stil dat je een speld kon horen vallen. Het leek wel alsof alle ogen op mij gericht waren. De bisschop droeg me in z'n armen de doopvont in. Omdat m'n bovenlichaam zo wiebelde en m'n armen en benen zo stijf waren, moesten de bisschop en Rick mij samen dopen. Als de verordening voor een naam voltooid was, keek de bisschop of ik nog wel goed ademde. Alles bij elkaar ben ik vijf keer gedoopt. Toen kleedden de bisschop en Rick me aan en zetten me weer in m'n rolstoel; de bisschop kamde zelfs m'n haren met zijn eigen kam. Beau zei dat toen de bisschop me de kleedkamer uitreed, de zweetdruppels langs z'n gezicht liepen. Ik weet niet of de bisschop beseft had hoeveel werk het was om mij om te kleden.

Op weg naar de bevestigingen voelde ik me helemaal warm van binnen. Ik dacht bij mezelf: *'Hoe kunnen mensen nou niet weten dat de kerk waar is?'* Ik ben dankbaar voor een bisschop die genoeg om me gaf dat hij me naar de tempel liet gaan om daar voor anderen gedoopt te worden. Het is zo mooi in de tempel. Dat sterke gevoel van binnen was voor mij een bevestiging dat de kerk waar was. □

DE PROFFET

Uit een gesprek met Janet Thomas

Jodi Hinckley is 17 jaar oud. Ze vindt het leuk om te tennissen en bij haar vrienden te zijn. Ze mist haar oudere broer, die nu op zending is in het zendingsgebied Frankfurt. En omdat ze in Salt Lake City woont, krijgt ze als ze mensen ontmoet vaak de vraag: 'Ben je familie?'

Ja, antwoordt ze dan, dat is ze. Haar grootvader, Gordon B. Hinckley, is de profeet en president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Jodi is niet de enige. Ze is een van de 25 kleinkinderen van president en zuster Hinckley, van wie er ongeveer de helft tiener of op zending is en met dezelfde problemen kampt als de andere jonge mensen in de kerk.

Soms voelen kinderen van een beschoping of ringpresident een bepaalde druk dat ze volmaakt moeten zijn omdat hun vader die functie heeft. Is dat ook zo voor de kleinkinderen van president Hinckley? Ja, ze geven bijna allemaal toe soms het gevoel te hebben

dat mensen van hen verwachten dat ze foutloos zijn en kijken of ze hen op fouten kunnen betrappen. Maar bovenal weten ze hoeveel hun grootvader van hen houdt en om hen geeft. En dan is het allemaal niet zo erg.

'Voor alles is hij opa', legt Katie Barnes (19) uit. 'Dat kunnen mensen soms maar moeilijk begrijpen.'

'Ik denk dat mensen soms het idee hebben dat hij altijd maar teksten uit de Schriften aanhaalt als we hem zien', zegt Jessica Dudley (17), 'of dat we een of ander diepgaand gesprek hebben. Maar voor ons is het gewoon kletsen met opa.'

Ook al heeft president Hinckley het vreselijk druk, z'n kleinkinderen zien hem vrij vaak. 'We zien hem ongeveer eens in de twee weken', zegt James Pearce (17). Alle kinderen en kleinkinderen van president en zuster Hinckley komen minstens eenmaal per maand bij elkaar voor gezinsavond. En dan gaan ze even bij hem langs in zijn kantoor of zoeken ze zuster Hinckley

op in hun appartement. De meeste kleinkinderen zijn een keer met hun grootouders meegeweest naar een spreekbeurt of tempelinvijding.

Maar wat voor iemand is hij nou eigenlijk?

'Hij is grappig', zegt Spencer Hinckley (19).

'Hij vertelt graag verhalen die mensen aan het lachen maken', zegt Ann Hinckley (20). 'Hij vertelt nooit grapjes ten koste van anderen. Hij lacht om zichzelf en laat ons om onszelf lachen.'

'Ik geniet van zijn verhalen', zegt Katie. 'Vaak komt hij nauwelijks uit z'n woorden van het lachen. Dan kan hij van het lachen niet ademen, en dat maakt ons weer aan het lachen.'

President Hinckley mag dan van een goed verhaal houden, maar van z'n

Jessica Dudley (17) is graag bij haar lieve grootvader, president Gordon B. Hinckley.

Plezier en gelach als president en zuster Hinckley zich op hun 60-jarig huwelijksfeest omringen met hun vele kleinkinderen en achterkleinkinderen. Twee van hun kleinzoons zijn nu op zending.

kleinkinderen houdt hij nog meer. Hij blijft altijd geïnteresseerd in hun leven. Jessica noemt de eerste vragen die hij stelt als ze hem zien: "Hoe gaat het met je? Gaat het goed op je werk? Hoe gaat 't op school? Ben je leuk uitgeweest? Lukt het allemaal nog wel?" Hoe druk hij het ook heeft, het lijkt wel of hij

altijd de tijd heeft om mij even al z'n aandacht te geven en te luisteren.'

'Ik zit op voetballen', zegt Sarah Dudley (13). 'Elke zaterdag vraagt hij: "En, heb je gewonnen?" En als ik nee zeg, zegt hij: "Geef niks, volgende keer beter.'" Hij is altijd zo positief.'

'Je voelt gewoon dat hij veel om je geeft', zegt Amy Pearce (20). 'Hij weet altijd wel waar je mee bezig bent, maar tegelijkertijd bemoeit hij zich er niet te veel mee.'

En hij is zeer begaan met zijn kleinkinderen en de problemen waar zij mee worstelen. Op een keer had Amy het moeilijk. 'Hij bad elke avond voor me,'

zegt ze, 'en hij liet m'n naam op de gebedstol in de tempel zetten. Hij heeft me nooit verteld dat hij dat gedaan had. Ik hoorde het van m'n moeder. Het was fijn dat er iemand zoveel om me gaf. Wat ook fijn was, was zijn zekerheid dat ik er altijd goed doorheen zou komen.'

Het is ook zo dat president Hinckley zijn kleinkinderen altijd aanraadt positief te blijven als ze zich ergens zorgen om maken. 'Hij bekijkt alles van de positieve kant', legt Jessica uit. 'Hij zegt dat we 't moeten proberen, gewoon ons best doen, bidden, en alles komt dan op z'n pootjes terecht.'

EEN LEUKE OMA

De kleinkinderen zijn ook gek op hun oma. Op de vraag wat voor iemand zij is, geeft ieder kleinkind dezelfde reactie. Even denken ze na als ze haar voor de geest halen; dan voordat ze iets zeggen verschijnt er een brede glimlach.

'We zeggen altijd', merkt Jodi op, 'dat we zoveel van opa houden omdat hij met oma getrouwd is. Iedereen houdt heel veel van haar.'

'Ze houdt nooit op met glimlachen', voegt James daaraan toe, 'nooit.'

'Ze heeft iets betoverends om zich heen', zegt Ann. 'Ze is kort en klein.

Ze is nooit chagrijnig. Ze is altijd gelukkig. Haar hele kijk op de wereld is zo echt en normaal. Ze is een leuke oma.'

'Ze praat graag', zegt Joseph Hinckley (13). 'Waar je ook met haar heen gaat, het is altijd leuk.'

'We zouden uren over haar kunnen doorgaan', besluit Jessica.

Vaak gaat zuster Hinckley met haar man mee op reis om de leden van de kerk overal ter wereld op te zoeken. Waar ze ook gaan, ze denkt altijd aan haar kleinkinderen en stuurt ze ieder een kaart uit alle delen van de wereld.

Ze stuurt verschillende kerstkaarten naar ieder kind, kleinkind en achterkleinkind. Al gauw heeft elk gezin genoeg kaarten van oma om de deur vol te hangen.

Vlak voor kerstmis geeft ze een kerstfeest speciaal voor de kleinkinderen. De tafel is met sjieke borden en bestek gedekt, en dan wordt het eten geserveerd. De ouders zijn niet uitgenodigd. Het is alleen voor de kleinkinderen. En op kerstavond komen alle gezinnen bij elkaar en spelen ze het kerstverhaal na. 'Opa leest het verhaal, en wij spelen het na', zegt Sarah. Nu kunnen sommige rollen door de achterkleinkinderen worden gespeeld; de jongste baby wordt altijd in de geïmproviseerde kribbe gelegd.

NIEUWE PROFEET

De dag dat president Howard W. Hunter overleed was een gedenkwaardige dag voor alle kleinkinderen in de familie Hinckley. Ze waren verdrietig dat president Hunter maar zo kort president van de kerk was geweest. En ze vonden het een beetje eng dat hun grootvader zo'n zware verantwoorde-

lijkheid op zich zou nemen. Ze wisten dat hun grootvader, als president van het Quorum der Twaalf, de volgende president van de kerk zou worden.

James en Amy zijn altijd welkom als ze hun grootvader in zijn kantoor opzoeken.

Joseph en Spencer Hinckley waren op dat moment op een hike met hun vader. 'We reden een dorpje in', vertelt Joseph, 'en alle vlaggen hingen halfstok. Zodra papa de vlaggen zag, wist hij precies wat er aan de hand was. En toen haalde hij diep adem.'

Bij de plechtige bijeenkomst waarop president Hinckley door de leden van de kerk als profeet gesteund werd, stonden alle kleinkinderen op toen het hun beurt was om hun hand op te steken en de nieuwe president te steunen. 'Het was een ongelooflijke ervaring', zegt Ada Hinckley (16), 'om je hand op te steken en de profeet van de kerk te steunen, terwijl hij ook je opa is. Als ze dan "Wij danken U, Heer, voor profeten" zingen, maakt dat heel veel indruk, want ze zingen over je grootvader.'

Ada ondervond dat precies datgene

wat voor veel jonge mensen in de kerk een steun was geweest, ook haar een getuigenis gaf dat haar grootvader inderdaad de pro-

feet van de Heer was. Ze was een keer op een algemene bijeenkomst van de jongevrouwen met als thema een getuigenis van de profeet krijgen.

'Daardoor heb ik een sterk getuigenis gekregen dat hij de profeet is en dat hij de kerk leidt. Ik weet dat dat waar is.'

Katie zegt: 'Ik

steun hem als de profeet, niet als mijn opa. Of hij nou wel of niet mijn grootvader is, ik moet voor mezelf weten of de kerk waar is. En ik weet dat die waar is.'

Merkten ze een verschil in hun grootvader nadat hij als president van de kerk gesteund was? James antwoordt: 'Eerst was hij erg stil, hij voelde zich erg nederig.'

'Hij wilde meer alleen zijn', zegt

Door haar man te vergezellen op zijn reizen over de hele wereld is zuster Hincley met veel culturen in contact gekomen. Ze komt altijd met verhalen en souvenirs voor haar kleinkinderen terug.

Ada. 'Ik denk dat *nederig* inderdaad het goede woord is. Ik vind het leuk om mensen over hem te horen praten als ze niet weten dat ik familie van 'm ben. Ze zijn gek op 'm.'

Jessica merkt vooral een verschil als hij spreekt. 'Tijdens de conferentie kan je haast zien hoe hij de mantel van zijn roeping draagt.'

Amy is het daar mee eens. 'Soms geeft hij een toespraak en zegt hij bijzondere dingen. Dan denk ik: wauw. Als we hem dan in z'n kantoor opzoeken, zie ik hem als beide. Dan is hij tegelijkertijd opa en profet.'

Hoewel hun grootvader belangrijke en invloedrijke mensen ontmoet, ziet hij de mensen gewoon zoals ze zijn. 'Als hij de president van Amerika of zo heeft ontmoet,' zegt

Amy, 'vragen we: "Vindt u het spannend?" Dan zegt hij: "Het is ook gewoon maar een mens." Hij kijkt niet naar verschil in positie of rang. Hij beschouwt iedereen als gelijk. Of hij nu een president of een huisvrouw ontmoet, hij behandelt ze allemaal op dezelfde manier.'

'Ja', voegt James daaraan toe, 'hij heeft voor iedereen respect.'

HIJ BEGRIJPT JE

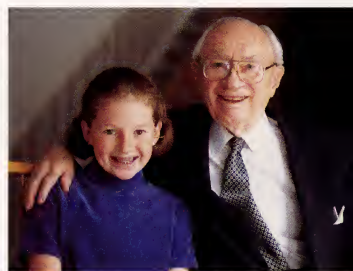
Vraag maar aan een willekeurig kleinkind of hun grootvader, de profet, begrijpt wat het is om nu een tiener te zijn, en ze antwoorden vlot en zonder twijfel. 'Hij is nooit negatief over onze generatie', zegt Katie. 'Hij is echt positief. Ik denk dat hij soms graag weer jong wil zijn.'

'Begrijpt hij de jongere generatie?' vraagt Spencer, waarna hij zelf het antwoord geeft: 'Ja, dankzij ons.'

'Hij kent ons', zegt Ann. 'Hij weet waar we mee bezig zijn, hij kent onze problemen en pleziertjes. Hij weet wat moeilijk voor ons is en wat gemakkelijk is.'

Net als voor zijn eigen kleinkinderen bidt de profet voor de jonge men-

sen in de kerk. En hij weet dat er elke dag in elke tempel specifiek voor de jeugd van de kerk wordt gebeden. Het advies dat hij zijn kleinkinderen geeft,

Mary Dudley (12) was bang dat toen haar grootvader profet werd, hij niet meer haar grootvader kon zijn. Ze merkte dat ze daar niet bang voor hoefde te zijn.

is geweldige raad voor alle jonge mensen: Doe wat je kunt. Werk hard. Doe het goede.

Toen Jessica aan Ricks College studeerde, wisten alleen haar goede vrienden wie haar grootvader was. De leerkracht vroeg of iemand president Hinckley of een van de algemene autoriteiten had ontmoet. Jessica stak haar hand niet op. Niet omdat ze zich schaamde. Ze wilde alleen maar horen wat anderen te zeggen hadden. 'Het viel me op dat ze het heerlijk vonden om hem bij een tempelwijding of conferentie te zien.'

'Wat een geluk voor mij,' zegt Ann, 'dat ik hem persoonlijk ken, als grootvader en als profet! Dat is toch wel heel bijzonder!' □

De profeet aan het woord

Uitleg en raad van president Gordon B. Hinckley

BEHANDEL UW VROUW ALS UW GROOTSTE GOED

'Broeders, u zult in uw hele leven geen groter goed ontvangen dan de vrouw die u in de ogen keek toen u aan het altaar in het huis des Heren haar hand vastpakte. Zij zal in tijd en eeuwigheid uw kostbaarste bezit zijn. Respecteer haar als uw metgezel. Respecteer haar en leef eervol met haar, en dan zult u gelukkig in het leven zijn.'¹

ONGEHOORZAME KINDEREN

'Ik besef heel goed dat ondanks alles wat u probeert, er soms kinderen zijn die in opstand komen. Maar houd vol. Geef nooit op. Zolang u het blijft proberen, hebt u niet verloren. Houd vol.'²

STUDIE

'Jullie zitten nog op school. Verspil je tijd niet. Je hele verdere leven krijg je zo'n kans niet meer. Maak er nu het beste van. Je kunt laten zien wat je waard bent, en ja, het is moeilijk, het is zwaar. Maar wat is het fantastisch om hier te komen en je al die kennis die de mensheid in de loop der eeuwen heeft vergaard, eigen te maken. Ga studeren of volg een beroepsopleiding, wat jou het beste ligt. Maar grijp elke kans die jou geboden wordt, want de Heer heeft jou, door een openbaring aan de profeet Joseph Smith, een opdracht gegeven over niet alleen geestelijke kennis maar ook wereldlijke kennis; je hebt daarin een verantwoordelijkheid en je kunt het je niet veroorloven om je tijd te verspillen. Er valt zoveel te leren. Wees slim. Werp je er met alles wat je hebt op.'³

KRACHT VAN GEBED

'Jonge mensen, wat is het geweldig dat je op je knieën kunt gaan en 's avonds en 's ochtends oprecht kunt bidden.

Ik feliciteer jullie. Door gebed kunnen de hemelse machten voor ons welzijn worden aangewend. Het gebed is het grootste geschenk van onze hemelse Vader aan ons, waardoor we tot Hem kunnen naderen en in de naam van Jezus Christus met Hem kunnen praten. Wees gebedvol. In je eentje haal je het niet. In je eentje kun je niet alles bereiken wat je in je hebt. Je hebt de hulp van de Heer nodig.'⁴

PORNOGRAFIE

'Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren' (Leer en Verbonden 121:45). Er is zoveel vuiligheid en zinelijke lust en pornografie in deze wereld. Wij als heiligen der laatste dagen moeten daarboven staan en er krachtig weerstand aan bieden. Je kunt het je niet veroorloven om eraan toe te geven. Je kunt het je gewoon niet veroorloven eraan toe te geven. Je moet je hart ervoor afsluiten. Het is verslavend, net als tabak, en het zal iedereen die het wil uitproberen, vernietigen. 'Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren.'⁵

TIENDE

'Sommigen van jullie hebben geldproblemen, ik weet het. Er is bij jullie thuis nooit genoeg geld, ik weet het. Je hebt de grootste moeite de eindjes aan elkaar te knopen. Wat is de oplossing? Het enige wat ik kan bedenken is het betalen van tiende. Dat wil niet zeggen dat je straks een Mercedes en een bungalow hebt. Maar God zelf heeft de belofte gedaan dat Hij de vensters des hemels zou openen en zegen zou uitgieten op hen die eerlijk met Hem waren in het betalen van hun tiende en gaven, en Hij heeft het vermogen zijn belofte na te komen. Het is mijn getuigenis dat Hij die belofte nakomt.'⁶

BEKERING VAN GENERATIES

'Elke keer dat je iemand tot deze kerk brengt, is dat een grote zegen voor die persoon. En als hij of zij getrouw blijft, niet één leven, maar vele. Want wat jij doet strekt zich dan uit tot de generaties die nog moeten komen. Wij allemaal hier zijn het resultaat van zendingswerk. Onze vaders, grootvaders en overgrootvaders hebben het getuigenis van zendingen aanvaard en zijn lid van de kerk geworden. Wij plukken daar nu de vruchten van. Ik kan nooit naar een zending kijken zonder te willen zeggen: "Je kunt van tevoren nooit overzien wat er allemaal uit jouw arbeid in het zendingsveld zal voortvloeien."⁷

PIONIEREN

'We zijn nog steeds aan het pionieren. Sinds het moment dat ons volk Nauvoo verliet en naar Iowa kwam en toen

verder ging, de Elkhorn en de Platte en de Sweetwater overstak, over de hoogvlakten van Wyoming om uiteindelijk in de Salt Lake Valley aan te komen, zijn we niet opgehouden met pionieren. Het was avontuurlijk. Maar het doel was een plek te vinden waar ze zich konden vestigen en God volgens de stem van hun eigen geweten vereren en iedereen die zij in hun midden uitnodigden datzelfde voorrecht te gunnen. Nog steeds bereiken wij over de hele wereld plaatsen die een paar jaar geleden nauwelijks toegankelijk werden geacht. We komen overal, en daarvoor moet je pionieren.⁸

SLOTSCÈNES

'Ik verzeker jullie, lieve vrienden, dat deze kerk niet zal afdwalen, en dat ook de leden niet zullen worden misleid. De Heer heeft gezegd dat Hij zijn werk voor de laatste keer heeft gevestigd. Dit zijn als het ware de slotscènes. De Heer leidt deze kerk.⁹ □

NOTEN

- 1 Regionale conferentie voor gehuwde studenten aan de BYU, Provo (Utah), 11 februari 1996.
- 2 Regionale conferentie, Oahu (Hawaii), 18 februari 1996.
- 3 Bijeenkomst voor de jeugd, Denver (Colorado), 14 april 1996.
- 4 Regionale conferentie, Pittsburgh (Pennsylvania), 28 april 1996.
- 5 Haardvuuravond, Dublin (Ierland), 1 september 1995.
- 6 Regionale conferentie, Oahu (Hawaii), 18 februari 1996.
- 7 Zendingconferentie, Hong Kong, 25 mei 1996.
- 8 Persconferentie, herdenkingsbijeenkomst Council Bluffs (Iowa), 13 juli 1996.
- 9 Haardvuuravond voor jonge volwassenen, San Diego (Californië), 24 maart 1996.

ST. GEORGE

ASAB

SPRING IS

LEE'S FERRY

Copyright

De Wittebroodsweg

Ouderling David E. Sorensen

van de Zeventig

Een paar jaar geleden was ik op bezoek bij de eigenaar van een grote ranch in Zuid-Utah. Niet ver bij hem vandaan liep een lang, smal, kronkelig grintweggetje. Hij vertelde me dat deze afgelegen, eenzame woestijnweg vele kilometers lang was en van Zuid-Utah door Noord-Arizona liep, en dan naar het zuiden afboog naar nederzettingen langs de Little Colorado River in Arizona. Deze nederzettingen waren door mormoonse pioniers gevestigd, en deze weg was hun verbinding met de mormoonse nederzetting St. George (Utah). Vroeger was er druk verkeer van paard en wagen op deze weg. Het werd de 'Honeymoon Trail' (Wittebroodsweg) genoemd.

DE PIONIERS BRACHTEN OFFERS VOOR HUN TEMPELGANG

De Wittebroodsweg ontleende z'n naam aan de aankomende bruidspaarjes die vanuit de nederzettingen in Noord-Arizona naar St. George reden om daar in de tempel hun begiftiging te ontvangen en voor tijd en eeuwigheid te worden verzegeld.

Rond de eeuwwisseling duurde die reis een paar dagen tot enkele weken, afhankelijk van waar het bruidspaar woonde. De meeste van deze moedige jonge stellen brachten vele nachten langs de weg onder de sterren door en sliepen vaak op de grond of in de wagen. Het was voor die jonge mensen en hun familie een ongelofelijk zware opgave om die reis door de Amerikaanse woestijn te maken, waar per jaar minder dan 20 centimeter regen valt. Ze hadden maar weinig proviand; het enige wat ze meestal te drinken

hadden was oud water. Ook waren er vele gevaren in de vorm van ratslang, prairiewolven, rode lynxen en woestijnvossen.

Waarom maakten deze jonge mensen die barre tocht door de woestijn, met alle offers en kosten en vaak gevaren van dien? De glinsterend witte St. George-tempel was de eerste voltooide en ingewijde tempel ten westen van de Mississippi. Het verlangen van deze aanstaande echtparen om zich in de tempel te laten verzegelen was sterker dan hun tegenzin in de ontberingen die ze op de reis verwachtten.

BELANG VAN TEMPELZEGENINGEN

Net als toen kunnen jonge mensen tegenwoordig ook in het huis des Heren aanspraak maken op eeuwige zegeningen. Volgens Brigham Young heb je deze verordeningen nodig 'om in de tegenwoordigheid van de Vader terug te kunnen keren, waarbij je de engelen passeert die als wachtters staan, en in staat bent hun de wachtwoorden, tekens en symbolen te geven die tot het heilige priesterschap behoren, en om je eeuwige verhoging te verkrijgen, in weerwil van aarde en hel' (*Journal of Discourses*, 2:31).

De begiftiging die we in de tempel krachtens het gezag van het heilige priesterschap ontvangen, hangt nauw samen met het eeuwig huwelijk. Ons is sinds de herstelling geleerd dat het huwelijk de mens van Godswege is geboden (zie Leer en Verbonden 49:15). Al sinds de tijd van Adam weten we hoe belangrijk het huwelijksverbond is. Alle broeders in de kerk hebben door openbaring de opdracht ontvangen '[hun] vrouw met geheel [hun] hart lief [te] hebben, en haar

aan [te] kleven en geen ander' (zie LV 42:22).

Wij als leden van de kerk hebben niet alleen het gebod ontvangen in deugdzaamheid te trouwen, maar ook kinderen te krijgen en hen volgens de leringen van het evangelie van Jezus Christus groot te brengen. Ons wordt geleerd dat de begiftiging en de verzegeling van ons huwelijk in het huis des Heren moeten plaatsvinden. Wat een zegen voor ons dat er over de hele wereld tempels zijn waar we deze eeuwige verordeningen kunnen ontvangen.

De Heer heeft tegen Joseph Smith gezegd:

'In de celestiale heerlijkheid zijn drie hemelen of graden;

'En om de hoogste te verwerven, moet een man deze staat in het priesterschap aanvaarden (namelijk het nieuw en eeuwig huwelijksverbond);

'En indien hij dit niet doet, kan hij deze niet verwerven' (LV 131:1-3).

De Heer legt verder uit: 'Indien een man een vrouw huwt door Mijn woord, dat Mijn wet is, en door het nieuw en eeuwig verbond, en dit op hen is verzegeld door de Heilige Geest der belofte, door Hem, die is gezalfd, aan wie Ik deze macht en de sleutelen van dit priesterschap heb overgedragen (...) zal [dit] ten volle van kracht zijn wanneer zij uit de wereld zijn; en zij zullen de engelen en de goden, die daar zijn geplaatst, voorbijgaan naar hun verhoging en heerlijkheid in alle dingen, zoals op hun hoofd is verzegeld, welke heerlijkheid voor eeuwig een volheid en een voortzetting van de nacomelingschap zal zijn' (LV 132:19).

Wil een verbond in de tempel, ook een verzegeling, geldig zijn, dan moet het aan twee vereisten voldoen: het moet 'door de Heilige Geest der belofte (...) worden gesloten,

aangegaan en verzegeld' (LV 132:7), en het moet door het juiste priesterschapsgazag worden voltrokken.

ONZE TEMPELGANG KAN OFFERS VERGEN

Vandaag de dag kampen jonge heiligen der laatste dagen met veeleisende omstandigheden. Als gevolg daarvan stellen velen het huwelijk langer uit dan nodig is. Sommigen voeren als excuus aan dat ze eerst hun studie willen afmaken. Anderen willen een goede baan voor ze trouwen. Weer anderen willen flink wat geld op de rekening hebben staan en hebben liever een mooi huis, een nieuwe auto of andere materiële zaken in plaats van in de tempel te trouwen.

We moeten onszelf de vraag stellen of we bereid zijn ons net zo voor een tempelhuwelijk in te zetten als de stellen die de Wittebroodsweg afreden. Vallen we nu niet meer ten prooi aan ratelslangen en wolven maar aan uitstel en tweeslachtigheid? Of niet meer aan honger en vermoeidheid, maar aan de zo gangbare filosofie van de behoeftebevrediging en de populaire houding van 'Doe wat je zelf wilt'?

Natuurlijk moeten heiligen der laatste dagen in die culturen zichzelf genoeg tijd en ervaring gunnen om een verstandige beslissing te kunnen nemen in de keuze van een partner. Maar laten ze de verkerking of de beslissing niet om zelfzuchtige redenen uitstellen.

Ouders en leiders moeten de jeugd altijd proberen voor te houden dat het huwelijk een voorrecht en verplichting is die heilig is. Het is niet goed voor een man of vrouw om alleen te zijn, want dan kan geen van beiden het volledige doel van zijn of haar schepping vervullen (zie 1 Korintiërs 11:11; Mozes 3:18). Het huwelijk tussen man en vrouw is door God

ingesteld, en het is alleen door het nieuw en eeuwig huwelijksverbond dat alle eeuwige zegeningen ons deel kunnen worden.

RAAD VAN DE PROFETEN

Onze hedendaagse profeten en leiders hebben ons gezegd in het huis des Heren te trouwen en de verbonden die we daar sluiten getrouw te blijven. Tijdens een algemene conferentie heeft president Howard W. Hunter gezegd: 'Het is een kwestie van priesterschapsverantwoordelijkheid dat een man onder normale omstandigheden het huwelijk niet onnodig uitstelt. Broeders, de Heer is hierover heel duidelijk geweest. Het is uw heilige en plechtige verantwoordelijkheid om zijn raad en de woorden van zijn profeten op te volgen' (*De Ster*, januari 1995, blz. 45). President Hunter zei verder: 'Een priesterschapsdrager is in moreel opzicht volkomen trouw aan zijn vrouw en geeft haar geen enkele aanleiding om daaraan te twijfelen. Een man behoort zijn vrouw lief te hebben met geheel zijn hart en haar aan te hangen en niemand anders (zie LV 42:22–26)' (*De Ster*, januari 1995, blz. 45).

Onder verwijzing naar LV 42:22 heeft president Spencer W. Kimball uitgelegd: 'De woorden *niemand anders* sluiten alles en iedereen uit. De partner staat dan op de voorgrond in het leven van de man of vrouw en geen enkele sociale of maatschappelijke of politieke verplichting, geen enkel belang, persoon of ding zal dan belangrijker worden dan die metgezel en huwelijkspartner.' (Zie *Het wonder der vergeving*, blz. 262).

Ook andere profeten hebben de waarde van het huwelijk

en het gezin benadrukt. President Harold B. Lee heeft gezegd: 'Het belangrijkste werk dat u ooit zult doen, doet u binnen de muren van uw eigen thuis' (*Stand Ye in Holy Places* [1974], blz. 255).

Onze hedendaagse profeet, president Gordon B. Hinckley, heeft over het eeuwig huwelijk gezegd: 'Onze Vader in de hemel, die van zijn kinderen houdt, wil graag dat ze nu en in de komende eeuwigheid datgene zullen hebben wat hun gelukkig zal maken, en er bestaat geen groter geluk dan die in de meest diepgaande van alle menselijke relaties: de verbondenheid tussen man en vrouw en ouders en kinderen (...).

'Maar het huwelijk is een verbond dat door een bepaald gezag is verzegeld. Als dat alleen een burgerlijk gezag is, blijft die gelden zolang de staat zeggenschap heeft, en die zeggenschap eindigt bij de dood. Maar voeg bij dat burgerlijke gezag de kracht van de begiftiging van Hem die de dood heeft overwonnen, en dan duurt die verbondenheid ook na dit leven voort, als de huwelijkspartners zo leven dat ze die belofte waardig zijn' (*Be Thou an Example* [1981], blz. 136–137).

Het kostte de mormoonse pioniers veel offers, wilskracht, vastbeslotenheid en volharding om hun reis naar de tempel des Heren in St. George te maken. Vandaag de dag is het niet anders. Pas als we gewillig zijn de benodigde offers te brengen om een tempelhuwelijk prioriteit in ons leven te geven, zullen wij de zegeningen ontvangen die de heiligen der laatste dagen kregen die meer dan 100 jaar geleden de Wittebroodsweg afreden – en die na die rit getrouw bleven zodat de Heilige Geest der belofte de heilige verbonden die ze in het huis des Heren hadden gesloten, zou verzegelen. □

DE DAG WAAROP IK MIJN PAT

Valeria Salerno

Ongeveer twee jaar geleden, toen ik zestien was, was ik bezig met het boek 'Mijn persoonlijke vooruitgang', dat we bij de jongevrouwen gebruikten. Een van de waarde-ervaringen van het boek was dat we konden leren hoe belangrijk patriarchale zegens voor ons zijn.

Ik begon alles te bestuderen wat ik over patriarchale zegens kon vinden. Toen ik daarmee klaar was, besepte ik dat ik, door een patriarchale zegen te ontvangen, te weten kon komen wat mijn afstamming was, wat de Heer van mij verlangde, welke zegeningen Hij voor mij had bereid en wat ik moest doen om ze te ontvangen. Ik besloot mijn bisschop te vragen om een aanbeveling voor het ontvangen van een patriarchale zegen.

Op 19 april 1995 ging ik naar het huis van de patriarch in onze ring in Buenos Aires (Argentinië). Toen hij zijn handen op mijn hoofd legde, voelde ik volkomen vrede. Er ging een tinteling door mijn hele lichaam, en ik voelde geweldige vreugde. Heel wat keren had ik het woord *vreugde* als synoniem voor *blijdschap* gebruikt, maar op dat moment begreep ik dat vreugde veel meer is dan alleen maar blijdschap. Vreugde is een gevoel, zo anders dan alle andere en zo bijzonder, dat iemand het zich niet voor zou kunnen stellen. Om te weten wat het is, moet je het ervaren.

Toen de patriarch de zegen had gegeven, liep de ene tranen na de andere over mijn wangen. De patriarch had ook tranen in zijn ogen. Ik bedankte hem omdat hij als contactpersoon tussen de Heer en mij had gediend. Toen ik vertrok, voelde ik nog steeds wat een prachtige ervaring het was geweest, en hoe graag ik zou willen dat iedereen die had.

Ik ben dankbaar voor de verantwoordelijkheid die de Heer mij heeft gegeven. Ik weet dat de beloften en waar-schuwingen in mijn zegen aangeven wat mijn Vader in de hemel van mij wil. Ik weet ook dat ik, bij getrouwheid, op zijn hulp zal kunnen rekenen bij het overwinnen van mijn zwakheden.

Ik weet nu dat een patriarchale zegen een wegwijzer

voor ons leven kan zijn, zoals de Liahona een wegwijzer was in tijden vanouds. Als we de aanwijzingen die ons worden gegeven, opvolgen, kunnen we voortgaan 'op de weg, die smal is, tot [wij] het eeuwige leven [zullen] verkrijgen' (Jakob 6:11). □

BIJ JE VOORBEREIDING

Een patriarchale zegen krijgen is een grote stap. Houd met het volgende rekening:

Hoe weet ik of ik er klaar voor ben?

Ieder lid van de kerk dat zich aan de kernnormen houdt, kan een patriarchale zegen ontvangen. Er is geen leeftijds-grens (zelfs je oma kan er één krijgen, als ze die niet al

RIARCHALE ZEGEN ONTVING

GEPOSEERD DOOR MODELIEN

heeft!). Maar je moet wel oud genoeg zijn om te begrijpen hoe belangrijk het is, en je er geestelijk op voorbereiden.

Voordat je je zegen krijgt, moet je er oprecht naar verlangen om er een te krijgen. Laat je niet door anderen onder druk zetten om een patriarchale zegen te ontvangen. Bespreek je verlangen met je ouders en je bisschop, bid erover en zet dan de nodige stappen om hem te krijgen.

Wat moet ik doen om me voor te bereiden?

Wanneer je een aanbeveling van je bisschop hebt gekregen, moet je een afspraak maken met je patriarch.

Bid vaak. Praat met je hemelse Vader over de zaken in je leven waar je mee worstelt.

Vast, als je dat wilt en er fysiek toe in staat bent.

Misschien wil je een paar van de volgende toespraken en

lessen lezen: 'Uw patriarchale zegen: een lichtende liahona', een conferentietoespraak door president Thomas S. Monson (*De Ster*, januari 1987, blz. 62); 'Priesterschapszegens', een conferentietoespraak door president James E. Faust (*De Ster*, januari 1996, blz. 56-58); 'Patriarchen en patriarchale zegens', hoofdstuk 10 in *Plichten en zegeningen van het priesterschap, deel A*.

Waaruit bestaat een zegen?

Een bekendmaking van je afstamming.

Een geïnspireerde verklaring over de zending en mogelijkheden van je leven.

Hij kan verder beloften, vermaningen, uitdagingen en waarschuwingen bevatten.

Wat moet ik met mijn zegen doen?

Je zegen zal worden opgeschreven, zodat je 'm zo vaak als je wilt kunt lezen. Lees hem regelmatig. Hij kan geen gids in je leven zijn als je niet weet wat erin staat.

Wees voorzichtig om met anderen over je patriarchale zegen te praten. Bespreek hem alleen met mensen die je vertrouwt (zoals je huisgenoten), en dan nog alleen wanneer je je geïnspireerd voelt om dat te doen.

Bekijk hem vanuit een eeuwig perspectief. Soms worden de zegeningen niet verwerkelijkt tot na dit leven.

Verwacht niet dat je zegen alles zal weergeven wat er in je leven zal gebeuren, of dat hij al je vragen zal beantwoorden.

Denk eraan dat vervulling van de beloften in je patriarchale zegen afhangt van je getrouwheid en van de wil van de Heer. Zorg dat je zo leeft dat je alle gaven kunt ontvangen die je zijn beloofd.

Andere priesterschapszegens die je in de loop van je leven ontvangt, kunnen voortborduren op onderwerpen die in je patriarchale zegen voorkomen. Zorg dat je je zegen goed genoeg kent om deze extra uitleg te kunnen herkennen. □

ZELFREDZAAMHEID

Lauradene Lindsey

STEVE BUNDERSON, FOTOGRAAF

Sinds 1832, toen de Heer de herstelde kerk en haar leden gebood om onafhankelijk en zelfredzaam te worden, hebben de profeten van de laatste dagen er steeds op gewezen hoe belangrijk de beginselen zijn die te maken hebben met deze raad.¹

'Wij willen dat u van nu af aan een volk bent dat in zijn eigen behoefte voorziet. (...) Dat is wat de Heer van dit volk vereist', zei president Brigham Young. '(...) Het is onze plicht om actief en ijverig alles te doen wat we kunnen om in onze eigen behoefte te voorzien.'²

De leiders van de kerk hebben die boodschap in onze dagen herhaald.

Ongeacht de verschillen in gezin en cultuur, kunnen wij allemaal zelfredzaam en onafhankelijk worden. Dat verwacht de Heer ook van ons.

President Gordon B. Hinckley heeft gezegd: 'We gevoelen de noodzaak nadrukkelijk en duidelijk te stellen, dat het de plicht is van de leden van de kerk onafhankelijker en zelfredzamer te worden, meer verantwoordelijkheid op zich te nemen, zowel individueel als in gezinsverband, de geestelijke groei te stimuleren en meer betrokken te raken bij christelijk dienstbetoon.'³

De verantwoordelijkheid van ons geestelijk, lichamelijk, emotioneel, sociaal en economisch welzijn ligt in de eerste plaats bij ons zelf, vervolgens bij onze familie en dan bij de kerk, heeft president Spencer W. Kimball gezegd. Hij voegde daaraan toe: 'Geen enkele echte heilige der laatste dagen zal, zolang hij fysiek en emotioneel gezond is, vrijwillig de last van zijn persoonlijk welzijn, of dat van zijn gezin, op iemand anders afwentelen. Zolang hij kan zal hij, met inspiratie van de Heer en door eigen arbeid, zichzelf en zijn gezin van de geestelijke en tijdelijke levensbehoeften voorzien.'⁴

President Marion G. Romney was duidelijk een voorstander van dit belangrijke beginsel. Hij zei dat geestelijk en tijdelijk heil alleen kunnen worden verkregen door de beginselen van zelfredzaamheid en onafhankelijkheid. Hij verklaarde ook: 'Al onze handelingen in de kerk en in ons gezin moeten er op zijn gericht om onze kinderen en de kerkleden zelfredzaam te maken'⁵. Hoe groter de mate waarin een heilige der laatste dagen zelfredzaam is, 'hoe beter hij in staat zal zijn om dienstbaar te zijn, en hoe meer hij dienstbaar is, hoe groter zijn heiliging'⁶.

De kerkelijke leiders hebben ons

niet alleen aangemoedigd om zelfredzaam te worden, maar ze hebben ons er ook aan herinnerd dat het evangelie leidt tot zelfredzaamheid. 'De Heer geeft zoveel om ons dat Hij ons opdraagt te dienen en ons in staat stelt zelfredzaamheid te ontwikkelen', zei ouderling Marvin J. Ashton.⁷

In de jaren tachtig onderging de welzijnszorg van de kerk belangrijke veranderingen, waarbij de nadruk kwam te liggen op preventieve zelfredzaamheid. De tijd, talenten, vaardigheden en middelen van de gezinnen werden een belangrijk onderdeel van het magazijn van de Heer. De leiders van de kerk deden een hernieuwd beroep op de leden om naar zelfredzaamheid toe te werken en om hun middelen met de behoeftigen te delen.⁸

GEDetailleerde aanwijzingen over zelfredzaamheid zijn te vinden in *Op 's Heren eigen wijze*, een gids voor de welzijnszorg die door de kerk is uitgegeven:

'De zorg voor onszelf, ons gezin en de armen en behoeftigen is sinds het begin der tijden een facet van het evangelie. Als discipelen van Christus moeten wij onze tijd, onze talenten en onze middelen gebruiken om voor de armen en behoeftigen te zorgen. Hoe zelfredzamer we zijn, hoe beter we die taak kunnen vervullen, want wat we niet hebben, kunnen we ook niet geven.'⁹

Zelfredzaam worden op de manier van de Heer vereist dat we er lichamelijk, verstandelijk en geestelijk aan werken om zo goed als we kunnen voor ons zelf en anderen te zorgen. Door daaraan te werken kunnen we zelfredzaam worden op de volgende terreinen: opleiding, gezondheid, werkgelegenheid, voorraadvoorziening, beheer van onze middelen en geestelijke, emotionele en sociale kracht.

• *Opleiding.* Zelfredzaamheid op het gebied van opleiding vereist van ons dat we kunnen lezen, schrijven, communiceren en rekenen. We behoren de Schriften te bestuderen, wijsheid te putten 'uit de beste boeken' (Leer en Verbonden 88:118) en de mogelijkheden om onze kennis te vergroten, aan te grijpen.¹⁰

• *Gezondheid.* Door ons lichaam en onze geest gezond te houden, zullen we beter voor ons zelf en voor anderen kunnen zorgen. Daarvoor leven we het woord van wijsheid na, doen regelmatig oefeningen, krijgen de juiste medische en tandheelkundige zorg en houden ons huis schoon en hygiënisch. We vermijden substanties en leefwijzen die schadelijk zijn voor ons lichaam of onze geest.¹¹

• *Werkgelegenheid.* 'De leegloper zal van de arbeider noch het brood eten, noch de klederen dragen', heeft de Heer gezegd (Leer en Verbonden 42:42). Onze voorbereiding op een passend beroep vereist opleiding, training, ervaring en ijver. Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd dat onze hemelse Vader van ons verwacht dat wij 'ons geloof en onze waardering tonen door krachtige persoonlijke inspanning om zoveel mogelijk te doen met de talenten en mogelijkheden die Hij ons heeft gegeven'.¹²

• *Voorraadvorming.* Zelfredzaam zijn op het gebied van voorraadvorming betekent dat we voldoende voedsel,

kleding en beschutting hebben om voor ons gezin te zorgen in geval van nood, hetzij van korte duur of van langdurige aard. Zelfredzame mensen zijn beter voorbereid om zowel zichzelf als anderen te helpen bij natuurrampen, verlies van een baan of andere onverwachte uitdagingen. 'Daarom is ons geadviseerd de eerste levensbehoeften op te slaan, te gebruiken, en ervaring op te doen met het zelf kweken en inmaken van voedsel. Als we weten dat we ons in moeilijke tijden kunnen bedruipen, zullen we ons veiliger voelen'.¹³

• *Middelenbeheer.* Om onze middelen op een zelfredzame manier te beheeren, moeten we tienden en offergaven betalen, onnodige schulden vermijden, geld sparen, aan onze financiële verplichtingen voldoen, spaarzaam zijn, onze tijd verstandig gebruiken en de behoeftigen laten delen in onze tijd, talenten en middelen.¹⁴

• *Geestelijke, emotionele en sociale kracht.* We kunnen geestelijk, emotioneel en sociaal zelfredzaam worden als we de Schriften en de woorden van de levende profeten bestuderen, kwaad mijden en de geboden gehoorzamen, geloof in Christus hebben, regelmatig en vurig bidden, ons aanpassen aan veranderingen, herstellen van tegenslag en onze relatie met ons gezin, onze vrienden en burens versterken.¹⁵

Ouderling Oaks zegt met nadruk dat het werken aan onze zelfredzaamheid vérstreckende gevolgen zal hebben: 'Onze verantwoordelijkheid om

voor ons zelf en ons gezin te zorgen, is een essentieel beginsel in onze relatie met God, met elkaar en met onze burgerlijke regering'.¹⁶

Werken aan zelfredzaamheid brengt zowel beloningen in dit leven met zich mee (zie Leer en Verbonden 38:29–30) als de belofte van hemelse beloningen. Als we de geïnspireerde raad van onze leiders opvolgen om onafhankelijk en zelfredzaam te worden, zal de kerk in staat zijn om 'onafhankelijk [te] staan boven alle andere schepselen beneden de celestiale wereld', zodat de leden van de kerk 'de kroon [mogen] bereiken, die voor [hen] is bereid, en regeerders over vele koninkrijken [mogen] worden gemaakt' (Leer en Verbonden 78:14–15). □

NOTEN

- 1 Zie Leer en Verbonden 78:13–14; Spencer W. Kimball, *Ensign*, mei 1978, blz. 79–80.
- 2 *Discourses of Brigham Young*, verzameld door John A. Widtsoe (1978), blz. 293–294.
- 3 In een bijeenkomst voor regionale vertegenwoordigers, 1 april 1983; geciteerd in *De Ster*, juli 1986, blz. 20.
- 4 *De Ster*, april 1978, blz. 122.
- 5 *De Ster*, januari 1983, blz. 186.
- 6 Geciteerd in *De Ster*, juli 1986, blz. 20; zie *De Ster*, april 1977, blz. 70.
- 7 *Ye Are My Friends* (1982), blz. 122.
- 8 Zie Dallin H. Oaks, *The Lord's Way* (1991), blz. 127–132.
- 9 Zie *Op 's Heren eigen wijze*, blz. 3.
- 10 Zie *Op 's Heren eigen wijze*, blz. 6.
- 11 *Ibid.*
- 12 *The Lord's Way*, blz. 116.
- 13 *Op 's Heren eigen wijze*, blz. 7.
- 14 Zie *ibid.*
- 15 Zie *ibid.*
- 16 *The Lord's Way*, blz. 115.

Wereldwijde dag van dienstbetoon

Ode aan pioniers

*O*ver de hele wereld hebben de heiligen der laatste dagen op 19 juli jl. op overweldigende wijze gehoor gegeven aan de oproep van het Eerste Presidium om van deze dag een wereldwijde dag van dienstbetoon te maken. Naar schatting hebben de leden van de kerk in totaal drie miljoen uur aan dienstbetoon besteed. Een mooiere ode aan de pioniers die honderdvijftig jaar geleden in geloof bij elke voetstap de weg baanden waarop de hedendaagse heiligen voortgaan is nauwelijks te bedenken.

Een greep uit de projecten: in Athene schoonden de heiligen het terrein rond de Areopagus en de Akropolis van afval; in Wenen reinigden en renoveerden de kerkleden joodse begraafplaatsen; in Nishinomiya (Japan) gebeurde hetzelfde met een verpleeghuis; in Hamilton (Nieuw-Zeeland) werd een stadspark verfraaid; in Zaragoza (Spanje) plantten de heiligen duizend bomen in een park; in Edinburgh pakten de kerkleden kleding en goederen in die naar Bosnië worden gestuurd; de heiligen in São Paulo maakten en verkochten pizza's, de opbrengst kwam ten goede aan een kliniek voor kankerpatiënten. Ook in Nederland en Vlaanderen traden de heiligen der laatste dagen in geloof naar voren om door middel van hun dienstbetoon het licht van het evangelie op de standaard te plaatsen. Wederom een greep uit de projecten.

Haarlem

In Haarlem had men maar liefst drie projecten: in samenwerking met Landschapsbeheer Noord-Holland werden in Penningsveer korfjes gemaakt om over de nesten van weidevogels te plaatsen als

bescherming tegen koeienpoten. Ook werd daar de wegkant gemaaid en schoongemaakt. Aan dit project werkten zestien leden mee; bij het tweede project werkten tien leden in de tuin van een kinderdagverblijf in Haarlem, waar zij korte metten maakten met

Haarlem: nestbeschermers voor weidevogels maken.

**Haarlem: schilderen van buurthuis
De drie punten.**

het metershoge onkruid dat de toegang tot de nooduitgangen had overwoekerd; bij het derde project, waaraan elf leden deelnamen, werden de plafonds, muren en deuren van een buurthuis geschilderd. Al deze projecten werden met zeer veel enthousiasme ontvangen door de begunstigen.

Voorafgaand aan de dag van dienstbetoon overhandigde de bisschop van de wijk Haarlem, bisschop Bulte, op 3 juli een cheque aan de wethouder van welzijn van Haarlem, goed voor 150 uur vrijwilligerswerk.

Rotterdam 1 en 2, Spijkenisse

Deze drie units hebben een zeer geslaagde speelgoedactie georganiseerd waaraan jong en oud hebben deelgenomen: de kinderen stonden speelgoed af en spoorden hun vriendjes en vriendin-

**Rotterdam 1 en 2 en Spijkenisse:
speelgoed voor kindertehuis.**

netjes tot hetzelfde aan, de oudere leden konden het speelgoed zowel verzamelen als schoonmaken en opknappen. Er kwam heel veel speelgoed los, mede dankzij de advertenties die in diverse kranten waren geplaatst en de posters die in buurtwinkels waren opgehangen. Bovendien werden er verschillende bedrijven aangeschreven met de vraag of zij de actie wilden steunen. Er waren hartverwarmende reacties; prachtig constructiespeelgoed, spelletjes, een naaimachine, boeken, een splinternieuw kinderfietsje en computers.

Het speelgoed kwam ten goede aan Het Kinderhuis in Rotterdam, waar onge-

gedacht aan de suikerzieken. (...) Het bleek een succes te zijn. Er werd tijd vrijgemaakt om met elke bewoner te praten. De bejaarden leefden helemaal op en vroegen wanneer we nog eens terugkwamen! Ze genoten zichtbaar, evenals de leden, die een ervaring rijker waren. Toen ik nadien belde met het rusthuis bleken de reacties van de bewoners en de verpleging enthousiast. Ze stonden ervan versteld hoe fijn en seer alles verlopen was en zeiden dat het zeker voor herhaling vatbaar was. Reken maar dat de bejaarden erover nagepraat hebben met bezoekende familieleden! Dit is dus ook de manier om

Turnhout: bezoek met cake aan rusthuis.

veer honderd kinderen wonen tussen de twee en achttien jaar. Neeltje Ardon, lid van de wijk Rotterdam 1 en een van de initiatiefneemsters van het project schrijft: 'De leiding van het tehuis was erg blij met dit initiatief, want zij krijgt in deze tijd van bezuinigingen steeds minder geld om goed en verantwoord speelgoed aan te schaffen. (...) De directeur van Het Kinderhuis was verbaasd over de grote hoeveelheid prachtig speelgoed dat wij haar konden geven.'

Turnhout

De leden van de gemeente Turnhout, twintig in getal, bezochten de bejaarden van het St. Petrus Rusthuis en boden hen een lekker plakje cake aan. Annie van der Waard schrijft daarover: 'We verdeelden ons in groepjes van drie en de door de zusters gebakken cake werd verdeeld per afdeling. Er was zelfs

onze kerk op een positieve manier bekend te maken. Bovendien hadden we allen de zoete vreugde mogen voelen van het dienen!'

Den Haag-Rijswijk

De wijk Den Haag-Rijswijk begaf zich naar het Haagse Zuiderpark om dat park onder leiding van de Dienst Stadsbeheer een schoonmaakbeurt te geven. Jeff Smith schrijft: 'Er heerste een geweldige geest onder de broeders en zusters die deelnamen aan het project. Het weer was goed en iedereen genoot zichtbaar. Iedereen had een goed gevoel over het project en de Heer zegende ons met vreugde in ons werk en dienstbetoon.' De Dienst stadsbeheer in de persoon van de heer P. Heus was onder de indruk van het verrichte werk, zo zelfs dat de dienst een dankbrief aan de wijk Den Haag-Rijswijk schreef en de deelne-

mers aan het project verraste met een mooie plant en een boekje over het Zuiderpark.

Vlissingen

De gemeente Vlissingen heeft tien bewoners van het verpleegtehuis De Stellte Oostburg, allen in rolstoel, meegenomen voor een wandeling door het dorp en omgeving. Een doordacht project

Vlissingen: rolstoelwandeling voor bejaarden.

want de meeste bewoners komen zelden of nooit meer op een dergelijke wijze buiten. Zowel de directrice als de leden waren zeer enthousiast over deze middag. Het project zal dan ook zeker herhaald worden. President Sjac van Eijzen schrijft: 'De reacties van de mensen die wij hadden rondgerekend waren overweldigend. Na de wandeling hebben we samen nog wat gedronken. Toen we aan het eind van de middag de bewoners naar hun kamers terug mochten brengen rolden aan beide zijden tranen.'

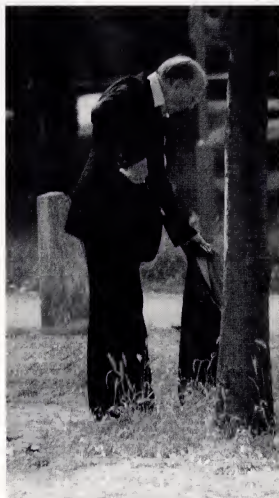
Zoetermeer

Marieke Moolenburgh-Schoute, primedewerkster in de wijk Zoetermeer, meldt het volgende: 'De wijk Zoetermeer had twee projecten. De eerste groep, 25 mannen en vrouwen sterk, gewapend met papiergrijpers, vuilniszakken, en een goed humeur ging naar een wijk vlakbij het kerkgebouw, waar zij een winkelcentrum en de omliggende parkeerterreinen en plantsoenen afvalvrij maakten. De buurtbewoners reageerden verbaasd en enthousiast, zo enthousiast, dat er spontaan hulp kwam van

acht buurtkinderen, en een van de leden zelfs de papiergrijper uit de handen werd genomen door iemand die ook een steentje wilde bijdragen.

Voor de tweede groep van rond de 24 leden was de locatie de stadsboerderij. De kinderen hebben dieren te eten gegeven, hokken schoongemaakt, en een weilandje ontlastingsvrij geharkt. De volwassenen hebben zich beziggehouden

met het herstellen van hekwerk, het leggen van een tegelvloertje onder een

Zoetermeer: schoonmaakactie in woonwijk.

Zoetermeer: opknappbeurt stadsboerderij.

kippenhok, het versjouden van lege kippenhokken, het kruien van grond, zand en mest, en het ontlastingsvrij harken van een groot weiland. De beheerders waren blij met het gedane werk; voor een deel klussen waar ze zelf niet altijd aan toekomen.

's Middags ging een deel van de leden naar een verpleegtehuis in Zoetermeer waar in overleg met de activiteitenbegeleidster met de bewoners van het tehuis een rondje werd gewandeld, wat werd gewinkeld, of een praatje werd gemaakt. Dit bleek voor iedereen een bijzondere ervaring. Drie dagen later vertelde de begeleidster dat een van de bewoners nog steeds glimmend rondvertelde dat ze uit was geweest. De meeste andere leden gingen verder op de boerderij.

De pers was ruim vertegenwoordigd. In de week voorafgaand aan de actie waren er al stukjes verschenen in twee kranten, en op de dag zelf kwamen op alle locaties journalisten en fotografen langs. Dit resulteerde in artikelen en foto's in alle vier plaatselijke kranten in de week na de actie. De zendingen konden melden dat langs de deuren bleek dat veel mensen de stukjes hadden gelezen. Hierdoor reageerden men positief op

het initiatief en op de zendingen zelf. Het was een hele goede en opbouwende dag. Iedereen die heeft meegedaan (57 mensen waarvan negen niet-leden, goed voor 218 uur) was enthousiast. Er zijn hele goede contacten gelegd met de pers en met de mensen voor wie we hebben gewerkt. Deze dag heeft ons niet alleen een nieuwe impuls gegeven om meer aan echt dienstbetoon te doen (dus ook voor mensen buiten onze eigen kring, maar heeft ook deuren geopend om in de toekomst opnieuw de handen uit de mouwen te steken voor de gemeenschap waar wij een deel van uitmaken.

Den Bosch

De gemeente Den Bosch deed veel goed werk in de openbare basisschool De Lichtstraat in Vught, een school met nogal wat achterstallig onderhoud. Een groep van rond de vijftien leden stroopten de moutwen op en begonnen aan de klus. Er werden drie lokalen gewit, kozijnen geveerd, en tafels en stoelen schoongemaakt. De leiding van de school was daar behoorlijk mee in zijn nopjes. De saamhorigheid onder de leden was groot. Iedereen keerde met een goed gevoel naar huis terug.

Lelystad

De leden van de gemeente Lelystad, versterkt met een aantal Friese leden, bezochten een wooncentrum voor verstandelijk gehandicapten. Er werd de hele middag gewandeld, gespeeld en geknutseld. Fia Brandenburg schrijft: 'Het was een waar feest voor de bewoners, die in de leeftijd tussen de 4 en 35 waren. En niet alleen de bewoners hebben genoten. Ook de leden genoten zichtbaar. Het viel vooral de jeugdwerkkinderen en de jongeren op hoe uitbundig en blij de bewoners waren met hun komst. Ze zagen hen aan het eind van de middag niet meer als zielig, maar vooral als bijzonder.'

Amstelveen

Rineke de Brijn uit de gemeente Amstelveen: 'Op 19 juli tegen tien uur meldten zich zes chauffeurs en vier bijrijders van onze gemeente op De Buitenhof (een verpleegtehuis in Amsterdam-Buitenveldert.) De activiteiten-

Amstelveen: toertochtje en maaltijd voor bejaarden.

leidster van het thuis, mevrouw Meuwese, wachtte ons op met vijftien gasten. Na de kennismaking stapten de gasten in de diverse auto's. Zij werden getraceerd op een rit langs de Amstel, de Waver en andere rivieren en genoten volop van het zonovergoten Hollandse landschap, compleet met toelichting, koeien, schapen, plezierjachten, watervogels enzovoort. Na anderhalf uur werd de rit bij huize Bracy onderbroken, want daar hadden vier zusters (waarvan één 85 jaar!) gezellig gedekte tafels met allerlei lekkers klaar staan. Na de maaltijd werden de gasten voorzien van de folder *Pioniers* en een korte uitleg van de reden van ons "feest" naar huis gebracht. Dat onze gasten dankbaar en enthousiast waren moge blijken uit het tele-

foontje dat we maandag van mevrouw Meuwese kregen: "De enige 'wanklank' is het aantal boze potentiële gasten waar ik mee zit; zij hadden ook meegewild."

Almere

In samenwerking met de gemeente Almere en broeder Willem Kat, die werkt voor de gemeente, werd besloten tot een project van het snoeien van bomen in drie wijken: Verzetswijk, Parkwijk en Filmwijk. Hieraan hebben 25 leden aan deelgenomen, onder begeleiding van het wijkbeheer. De groep begon na een korte uitleg met de werkzaamheden. Dit project kreeg ruime aandacht in zowel de stadsmidia als de landelijke media. Als dank kregen alle deelnemers een T-shirt en petje met opdruk van de gemeente. □

Herdenking van pioniers in Almere trekt veel publiek

John van Dijken en Ron Muntinga sr.

Op de morgen van de 23ste juli vertrokken 64 mannen, vrouwen en kinderen vanuit 'Nauvoo' (het kerkgebouw van Almere-Haven). Er waren zusters bij van in de tachtig en baby's van een paar maanden.

De leden van de 'handkargroep Flevo' hadden zich bij de kerk verzameld. Alle meegenomen etenswaren werden ingenomen en aan de 'groep' toegewijd. Daarna vertrokken de leden onder leiding van 'broeder Brigham', alias president Ferdí Broekman, voor de tocht van zo'n 25 kilometer, te voet met allerlei karren en wagens, en in pionierskleding, gevolgd door journalisten en mensen van de TV.

Onderweg hadden wij veel bekijks, en mensen langs de route keken nieuwsgierig naar de opschriften op de karren, en zodoende konden wij veel folders over de pioniers uitdelen.

Zo nu en dan werd de tocht onderbroken om bepaalde gebeurtenissen uit de dagboeken van de pioniers te gedenken.

Wij mochten zelf ook iets proeven van de vermoenissen van een lange tocht te voet met warm weer. Wij hebben eveneens een oversteek over het water gemaakt. En op gegeven moment kwamen wij bij een terrein waarvan het hek gesloten was. En wij konden niets anders doen dan een obstakel van een metersdiepe droge sloot te nemen, iedereen werd er door de broeders overheen geholpen, waarna de karren en wagens volgden, nadat alle goederen eerst uitgeladen waren.

De nacht werd doorgebracht op een veld bij het Oostvaardersdiep. Enkelen hadden de beschutting van een tent, maar de anderen sliepen in de open lucht, wat wel vochtig was door de ochtenddauw. Op 24 juli werd de tocht vervolgd, en kwamen wij precies om één uur, hetzelfde uur waarop de pioniers de Salt

Lake Valley betraden, in 'Zion' aan (het terrein voor het nieuwe kerkgebouw), waar weer de pers aanwezig was, en mevrouw Sietske van Oogen, wethouder ruimtelijke ordening en stadsontwikkeling van de stad Almere, een welkomswoord sprak, waarna zij samen met president Broekman een paal in de grond sloeg, symbolisch voor het nieu-

we kerkgebouw.

Deze herdenking heeft onder andere op de voorpagina van twee dagbladen gestaan, en was er ook een reportage op de TV.

Het was inspirerend om door middel van deze tocht de aankomst van de pioniers in de Salt Lake Valley te kunnen herdenken. □

‘Wij zijn trots op onze leden’

Drie jaar geleden, op 16 oktober 1994 om precies te zijn, werd in Antwerpen de ring Antwerpen België opgericht. Dat was een bijzondere gebeurtenis, want het was de eerste ring in Vlaanderen. Bovendien beslaat het grondgebied van de ring het zuidelijk deel van Nederland. Johan Buysse, Hans Boom en Rob Kempnaers vormen het ringpresidium. De ring Antwerpen is hard aan het werk gegaan. De redactie vond het tijd voor een tussentijdse balans en legden het ringpresidium de volgende vragen voor.

Hoe is het de ring Antwerpen in de afgelopen drie jaar vergaan?

President Buysse: Toen ouderling Delenbach onze ring kwam organiseren, vertelde hij de leden dat het van nu af aan niet meer gepast was om moppen over elkaar te vertellen, maar om als broeders en zusters met elkaar te werken. Dat is zeer ernstig genomen, en vanaf het begin is er zeer prettig samengewerkt in de verschillende ringorganisaties en de hoge raad, met maar één doel voor ogen en dat is het koninkrijk Gods opbouwen. Wij zijn trots op onze leden die bijzonder betrokken zijn bij het werk en laten zien dat zij de pioniers van onze ring zijn.

Wat waren bij de oprichting uw doelstellingen en hoeveel heeft u daarvan verwezenlijkt?

President Buysse: Als doel bij het oprichten van onze ring hadden wij een echte ring van Zion te vestigen waar de leden en niet-leden zich veilig zouden voelen en geborgen. Waar we hand in hand zouden werken aan de vervolmaking van de heiligen, de verlossing van onze doden en de verspreiding van het evangelie. Natuurlijk zijn er vele tussendoelen die geregeld bijgesteld moeten worden, maar we zitten zeker op koers.

Op welke problemen bent u gestuit en hoe zijn die, of worden die, opgelost?

President Boom: Als grootste probleem of uitdaging hebben wij de afstanden binnen onze ring. En tevens het grote aantal units (17 bij aanvang) waarvan vele zeer klein zijn. Afstandsproblemen los je niet op, je legt je er gewoon bij neer. Wel hebben we twee units gesloten en de leden ondergebracht bij nabijgelegen units om die zo te versterken. Ook zien we dat onze kleinere units behoorlijk aan het groeien zijn, zo goed zelfs dat waar we in het begin nog drie voltijdse zendelingechtparen nodig hadden om de leiderschap van de kleine units op zich te nemen, wij nu allemaal plaatselijke leiders hebben.

Waar hebt u de nadruk op gelegd in uw prediking?

President Kempnaers: Wij hebben op veel zaken nadruk gelegd, om er maar eens een paar te noemen: er wordt heel hard gewerkt om zoveel mogelijk leden naar de tempel te krijgen tijdens onze tempelweken en om daar werk te doen voor eigen voorouders. Ook willen we het allerbeste voor onze jeugd, en trachten de activiteiten opbouwend en aangenaam voor ze te maken. Onze ringconferenties zijn wettelijk hoogtepunten, waar we iedereen aanmoedigen om vrienden mee naar toe te nemen. De opkomst is altijd zeer hoog. Het zendingswerk binnen de ring heeft ook een zeer hoge prioriteit; elk jaar is er onder leiding van het zendingspresidium van de ring een fantastische zendingsweek.

Ook wordt er echt daad bij het woord gevoegd als het om zendingswerk gaat en tevens om andere zaken.

Zijn er zaken die verbetering behoeven?

President Boom: Natuurlijk zijn er altijd zaken die beter kunnen, anders zouden wij net als de stad van Henoch opgenomen zijn, en zo ver is het nog niet.

Ziet u vooruitgang?

President Buysse: We zien zeker vooruitgang, de opkomst in de avondmaalsdienst stijgt en ook die van onze ringconferenties neemt nog steeds toe (nu ruim 700 aanwezigen). Door de afdeling onroerend goed in Frankfurt is de bouw van drie kerkgebouwen aangekondigd, in Leuven, St. Niklaas en Breda, en een uitbreiding in Eindhoven. Ook was de jeugdtempelreis van november 1996 een mijlpaal. Daar waren maar liefst 110 mensen bij betrokken, waaronder alle bisschoppen en gemeentepresidenten en 74 jongeren die zich door hun leiders plaatsvervangend lieten dopen voor hun voorouders, van wie zij de namen zelf hadden getraceerd.

Hoe verloopt de samenwerking tussen de Vlamingen en de Nederlanders?

President Buysse: Wij spreken in onze ring van broeders en zusters en dat is

wat we zijn van elkaar. Er wordt heel hard gewerkt en er is ook tijd om aangenaam met elkaar de verschillende activiteiten te bezoeken. We kunnen zeker stellen dat er binnen de kerk geen grenzen zijn. Er is een gevoel van vriendschap en respect voor elkaar. Het is geweldig om nieuwe mensen te ontmoeten en vriendschap te sluiten.

Wat zijn de sterke punten van de ring?

President Kempnaers: Als sterke punten kunnen we zeker stellen dat de leden zeer nauw betrokken zijn bij dit grote werk. Er worden dagelijks offers gebracht door vele broeders en zusters om ervoor te zorgen dat onze ring een toevluchtsoord voor de stormen van de tegenstander is. De boodschappen van onze leiders worden met grote duidelijkheid gepredikt, zoals de boodschappen die op de algemene conferentie worden gegeven. Er gaat geen vergadering of toespraak voorbij of hun woorden worden aangehaald en er wordt getuigd van de beloften die wij krijgen bij getrouwheid. Zo proberen wij een nauwgezette koers te varen die de leden van onze ring vreugde in dit leven zal brengen en nog meer vreugde in het eeuwige leven.

President Buisse: Ik getuig dat hier de kerk van Jezus Christus is, geleid door openbaring. President Gordon B. Hinkley is een waar profeet van God. Jezus Christus heeft het zoenoffer teweegebracht voor ons allemaal. Het is voor mij meer dan duidelijk dat het naleven van het evangelie in al zijn facetten echte, diepe vreugde brengt. □

Het presidium van de ring Antwerpen (vlnr): Hans Boom, eerste raadgever; Jo Buisse, president; Rob Kempnaers, tweede raadgever.

Gewijzigde aanvangstijden muziekprogramma 'Geloof bij elke voetstap'

Op 18 oktober is de eerste uitvoering van het in *De Ster* van augustus en september reeds aangekondigde muziekprogramma 'Geloof bij elke voetstap', met koor-ensolozang, gesproken woord en geprojecteerde filmbeelden. Onder de ruim vijftig medewerkenden bevinden zich de hoofdrolspelers van de vier

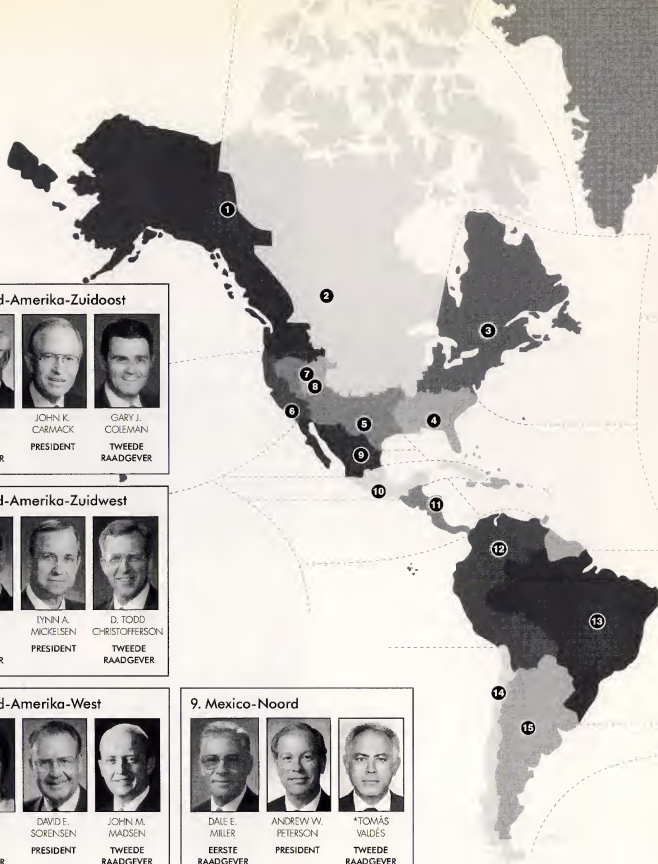
jaar geleden met groot succes opgevoerde musical 'Because of Elizabeth', de leden van het vocaal ensemble 'Con Amore' en professionele musici op verschillende instrumenten. De aanvangstijd van enkele uitvoeringen is gewijzigd. Hier volgen de juiste tijden:

18 oktober, Amsterdam, 19.30 uur
25 oktober, Groningen, 15.00 uur
25 oktober, Apeldoorn, 20.00 uur
8 november, Antwerpen, 19.00 uur
15 november, Rotterdam 2, 19.30 uur

Nieuwe gebieds-presidiums

Her Eerste Presidium heeft wijzigingen in de samenstelling van de gebieds-presidiums bekendgemaakt, geldig vanaf 15 augustus 1997.

De gebieds-presidiums bestaan uit leden van de Quorums der Zeventig. Sommige leden van de gebieds-presidiums blijven in het gebied waarin zij al werkzaam waren, andere zijn overgeplaatst naar een ander gebied. Onder de leden van de nieuwe gebieds-presidiums bevinden zich ook negen onlangs geroepen gebieds-zeventigen, die werkzaam zullen zijn als raadgever van de gebieds-president.

4. Noord-Amerika-Zuidoost

LOREN C. DUNIN	JOHN K. CARVICK	GARY J. COBMAN
EERSTE RAADGEVER	PRESIDENT	TWEEDE RAADGEVER

5. Noord-Amerika-Zuidwest

ANSEL ABREA	YVONNE A. MICKELSEN	D. TODD CHRISTOFFERSEN
EERSTE RAADGEVER	PRESIDENT	TWEEDE RAADGEVER

1. Noord-Amerika-Noordwest

F. MEVIN HAMMOND	GLENN L. PACE	C. SCOTT GROW
EERSTE RAADGEVER	PRESIDENT	TWEEDE RAADGEVER

6. Noord-Amerika-West

JOHN B. DICKSON	DAVID E. SORENSEN	JOHN M. WADSEN
EERSTE RAADGEVER	PRESIDENT	TWEEDE RAADGEVER

9. Mexico-Noord

DALE E. MILLER	ANDREW W. PETERSON	TOMAS VALDES
EERSTE RAADGEVER	PRESIDENT	TWEEDE RAADGEVER

2. Noord-Amerika-Midden

KENNETH JOHNSON	HUGH W. PINNOCK	YVONNE G. ROBBINS
EERSTE RAADGEVER	PRESIDENT	TWEEDE RAADGEVER

7. Utah-Noord

ROBERT K. DELLENBACH	ALEXANDER B. MORRISON	JAY E. JENSEN
EERSTE RAADGEVER	PRESIDENT	TWEEDE RAADGEVER

10. Mexico-Zuid

RICHARD E. TURLEY SR.	CARL B. PRATT	OCTAVIANO TENORIO
EERSTE RAADGEVER	PRESIDENT	TWEEDE RAADGEVER

3. Noord-Amerika-Noordoost

W. DON LADD	MARLIN K. JENSEN	DONALD L. STAHELI
EERSTE RAADGEVER	PRESIDENT	TWEEDE RAADGEVER

8. Utah-Zuid

DENNIS B. NEULENSCHWANDER	BEN B. BANKS	NEIL L. ANDERSON
EERSTE RAADGEVER	PRESIDENT	TWEEDE RAADGEVER

11. Midden-Amerika

JULIO E. ALVARADO	WILLIAM R. BRADFORD	E. ISRAEL PEREZ
EERSTE RAADGEVER	PRESIDENT	TWEEDE RAADGEVER

DE KINDERSTER

VOOR DE KINDEREN VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OKTOBER 1997

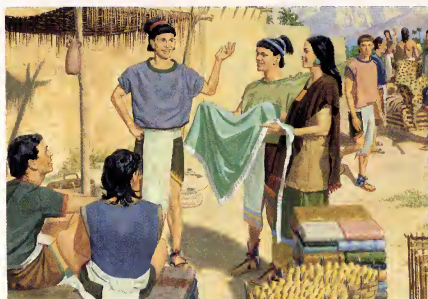
VREDE IN AMERIKA

Toen Jezus was teruggegaan naar de hemel, stichtten zijn discipelen de kerk overal in het land. 4 Nephi 1:1

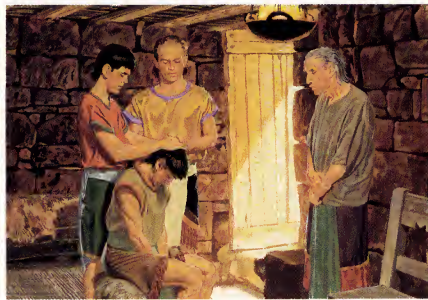
De mensen die zich van hun zonden bekeerden, werden gedoopt en ontvingen de Heilige Geest. 4 Nephi 1:1

Al vlug waren alle Nephieten en Lamanieten bekeerd. Ze hadden geen ruzie en iedereen was eerlijk. 4 Nephi 1:2

Er waren geen rijken of armen. De mensen deelden alles met elkaar zodat niemand iets tekort kwam. 4 Nephi 1:3

De discipelen deden wonderen in de naam van Jezus Christus. Ze maakten de zieken beter en brachten de doden tot leven. 4 Nephi 1:5

ILLUSTRATOR: PERRY THOMPSON

De mensen bouwden nieuwe steden waar de oude vernield waren. 4 Nephi 1:7-8

Zij waren gehoorzaam aan Gods geboden. Ze vastten en baden. Ze kwamen dikwijls bij elkaar om over het evangelie van Jezus Christus te horen. 4 Nephi 1:12

Er waren geen rovers, geen leugenaars en geen moordenaars. De mensen waren niet verdeeld in Nephieten en Lamanieten, maar waren één, de kinderen van God. 4 Nephi 1:16-17

De Heer zegende de mensen in alles wat zij deden. 4 Nephi 1:18

Er was tweehonderd jaar lang vrede in het land. De mensen werden erg rijk. 4 Nephi 1:22-23

'Er kon waarlijk geen gelukkiger volk zijn onder alle mensen, die door God waren geschapen.' 4 Nephi 1:16

JOSEPH SMITH – MOEDIGE DIENSTKNECHT VAN GOD

Karen Ashton

**‘Want zie, gij hadt de mens niet meer moeten
vrezan dan God’ (Leer en Verbonden 3:7).**

‘De Heer zoekt echte helden, om Hem te dienen in deze tijd’ (‘Ik kan een held zijn’, *Kinderliedjes*, blz. 85; *De Kinderster*, september 1996, blz. 5).

Weten jullie wat het betekent om een held te zijn? Het betekent dapper en moedig het juiste doen, zelfs als het gevaarlijk is.

Joseph Smith was een moedige dienstknecht van de Heer Jezus Christus. Dapper verdedigde hij altijd het goede. Op een keer werden de profeet Joseph en nog andere broeders weggehaald bij hun gezin en in de gevangenis gegooid. Ze werden aan elkaar vastgekend en moesten op de koude stenen vloer slapen.

Tijdens een van die lange, koude nachten konden Joseph en zijn vrienden maar niet in slaap komen. Urenlang schepten de bewakers op over de vreselijke dingen die ze de heiligen der laatste dagen hadden aangedaan. Ze pochten over het beroven, neerschieten en zelfs doden van mannen en vrouwen, en zelfs van kleine kinderen.

Plotseling stond Joseph, ongewapend en geketend, op en riep met een stem als de donder: ‘STILTE, helse kwelgeesten. In de naam van Jezus Christus bestraf ik jullie en gebied jullie te zwijgen; ik zal dergelijke taal geen minuut langer aanhoren en leven. Houd op met die taal, anders zullen óf jullie, óf ik, DIRECT STERVEN!’ (*Autobiography of Parley P. Pratt* [1938], blz. 180).

De bewakers begonnen te beven en lieten hun wapens vallen. Sommigen van hen smeekten Joseph om vergeving. Daarna waren ze allemaal stil totdat ze werden afgelost.

Je kunt de moed ontwikkelen om het goede te kiezen, zelfs wanneer de anderen om je heen anders kiezen. Als je iedere dag bij kleine dingen het goede kiest, zal de Heer je sterk maken en helpen om ook het goede te kiezen als het om moeilijke dingen gaat.

Instructies

Kleur de plaat op bladzijde 5 en maak de zinnestjes af. Plak de plaat op stevig papier of dun karton en hang hem thuis in je kamertje op. Iedere keer dat je naar de plaat kijkt, zul je eraan denken hoe moedig de profeet Joseph Smith was; probeer dan ook zelf moedig te zijn door het goede te kiezen.

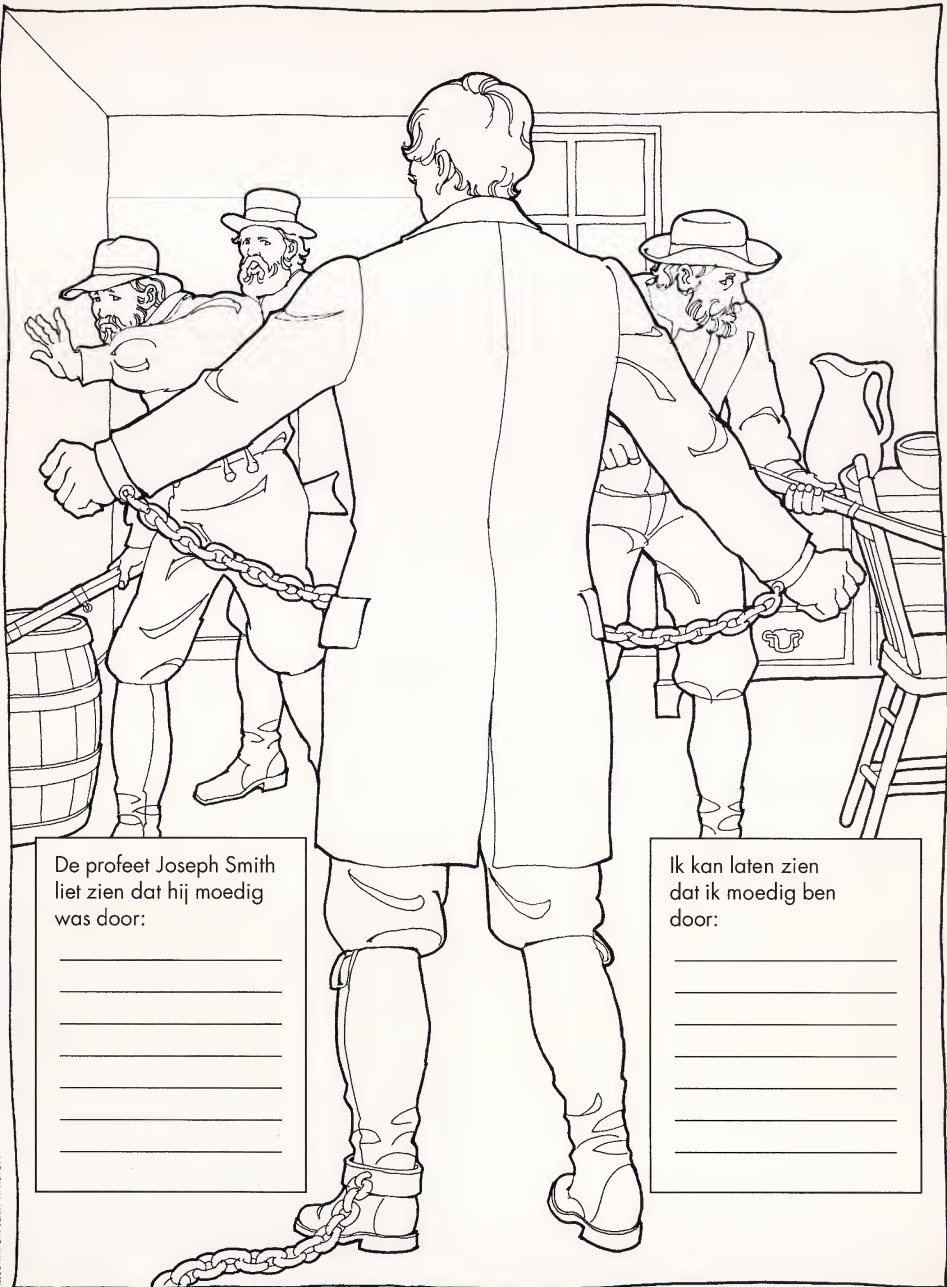
Ideeën voor de participatieperiode

1. Zing ‘Ik kan een held zijn’ (*Kinderliedjes*, blz. 85; *De Kinderster*, september 1996, blz. 5). *Vraag de kinderen wat het betekent moedig te zijn. Vertel ze over vroege leden van de kerk die moedig verschrikkelijke vervolging wegens hun geloof doorstonden.*

2. Zing ‘Strijd voor het recht’, (*Kinderliedjes*, blz. 80). *Laat de klassen drie of vier omstandigheden verzinnen waarin een lid van de kerk inderdaad voor het recht zou moeten strijden. Stop de briefjes in een doos. Lees de briefjes voor en vraag een van de kinderen hoe hij of zij in die omstandigheden voor het recht zou strijden.*

3. *Leg uit hoe belangrijk het is dat de kinderen de geboden onderhouden, zelfs wanneer anderen om hen heen dat niet doen. Leg uit wat het betekent om tot het einde te volharden. Lees en bespreek de ‘Pinda-loop’ (zie blz. 10–12 in dit nummer).*

4. *Nodig een volwassen lid van de wijk/gemeente uit om op te treden als de profeet Joseph Smith. Vraag hem te vertellen hoe de profeet verandende naammate hij leerde op de Heer te vertrouwen. Laat hem het verlies bespreken van de 116 bladzijden die aan Martin Harris waren gegeven (zie Leer en Verbonden 3:7–8). Laat hem ook vertellen hoe hij de bewakers berispte toen hij in de gevangenis zat. Vraag hem te bespreken hoe de kinderen zullen leren vertrouwen op de Heer naarmate ze zijn geboden onderhouden. □*

De profeet Joseph Smith
liet zien dat hij moedig
was door:

Ik kan laten zien
dat ik moedig ben
door:

Op een prachtige zondagmorgen ging Chris Tollstrup fijn met zijn vader, moeder, Annie, Ryan, en Nicholas naar de kerk. Ze konden nog net met z'n allen op een van de banken aan de zijkant van de kapel zitten. Tijdens de avondmaalsdienst, en vooral toen de diakenen het brood en het water ronddienden, probeerde Chris aan de Heiland te denken. Dat hadden zijn ouders hem geleerd.

Vervolgens ging hij naar zijn jeugdwerkklas, waar hij zijn lerares en zijn vriendjes zag. De lerares liet eerst verschillende tekeningen zien en vroeg de kinderen wat Jezus zou doen in de situaties op de platen.

Er was een plaat bij van een klein meisje dat gevallen was en haar knie had geschaafd. Op andere platen stonden bijvoorbeeld een jongen die een portemonnee met veel geld erin vond, een strand met allemaal afval erop, een meisje dat in haar eentje in de kantine van haar school zat te eten, een kind dat in het winkelcentrum verdwaald was en een moeder die al het huishoudelijk werk niet aankon. Ze begrepen wel dat Jezus in al die gevallen behulpzaam, liefdevol, eerlijk en vriendelijk zou zijn.

Bij Chris in de buurt wordt de vuilnis 's maandags opgehaald. Van de vuilnisauto die van huis tot huis rijdt om de vuilnisbakken te legen, valt altijd hier en daar wat

ZOALS JEZUS ZIJN

DOEN WAT GEDAAN MOET WORDEN

afval af. Op maandag na de les over het voorbeeld van de Heiland, reed de jeugdwerklerares van Chris na haar werk naar huis. Ze zag Chris een bijna volle vuilniszak die ongeveer even groot als hijzelf was een eind verderop door de straat zeulen. Ze ging langzaam rijden en keek daar een tijdje naar. Chris raapte het papier op dat van de auto was gevallen en deed het in de zak. Ze deed het raampje open en vroeg: 'Chris, wat ben je aan het doen?'

'Weet u nog die plaat van dat strand die we gisteren in het jeugdwerk hebben bekeken?' vroeg hij op zijn beurt. 'Nou, ik probeer te doen wat Jezus zou doen, als Hij onze straat nu zag.' □

DEL PARSON, TIJD VOOR EEN VERHAAL IN GALILEA

OP JEZUS GAAN LIJKEN

De *Ster* wil graag horen hoe jij hebt geprobeerd om op de Heiland te lijken. Maak het artikel niet langer dan drie bladzijden (dubbele regelafstand, getypt of geschreven). Een ouder iemand kan je helpen met het schrijven. Doe er een foto van jezelf bij en vermeld je naam, leeftijd, adres, telefoonnummer, wijk/ge-meente en ring/district.

Stuur je artikel naar:
Trying to Be Like Jezus,
International Magazines, 25th Floor
50 East North Temple Street
Salt Lake City
Utah 84150, USA

FOTOGRAAF: JED CALL

TOEGANG

VAN DE

Rebelle
(Voor spelregel)

HIER IS HET!

Salt Lake Valley
24 juli 1847

VOORRADEN

Een moeilijk pad door de bergen
Ga een plaatsje terug

Echo Canyon

Repareer de huifkar van je buurman
Lever een proviandkaart in of sla een beurt over

Maak het pad vrij van zwerfkeien
Ga twee plaatsjes terug

Er breekt een wagenwiel
Lever een proviandkaart in of sla een beurt over

Ga naar Fort Bridger om handel te drijven
Neem een proviandkaart

Jullie groep wordt in tweeën gedeeld zodat de zieken achter kunnen blijven
Gooi: 1-3, sla een beurt over; 4-6, ga twee plaatsjes vooruit

Je krijgt de berggriep
Lever een proviandkaart in of sla een beurt over

De mannen van het Mormoons Bataljon sluiten zich bij jullie groep aan
Ga een plaatsje vooruit

Graaf een put
Neem een proviandkaart

Je os wordt ziek
Lever een proviandkaart in of sla een beurt over

Je komt Jim Bridger tegen; hij wijst je de beste route
Gooi nog een keer

SABBAT

Stop en rust uit

Je bent ziek van de beet van een ratelslang
Lever een proviandkaart in of sla een beurt over

Help een groep pioniers uit Missouri de rivier over

DE NACHT PIONIERS

ca Todd
zie bladzijde 16.)

Problemen met wolven
Ga een plaatsje terug

Zet de huifkarren over de Platte River
Neem een kortere weg

n de
weg

wagen is bij de
ersteek over de
er beschadigd
wee plaatsjes terug

o
er

Help mee met de bouw van hutten in Winter Quarters
Lever een proviandkaart in of sla een beurt over

Winter Quarters
Zing 'Je bent een pionier'
(Kinderliedjes, blz. 138)

Deel je voedsel met je burens
Geef een proviandkaart aan een medespeler of sla een beurt over

Je ontdekt olie; gebruik het voor de geweren en de wagens
Neem een proviandkaart

Brigham Young wil niet verder als de sfeer in het kamp niet beter wordt
Sla een beurt over

Er rijdt een huifkar over je voet
Lever een proviandkaart in of sla een beurt over

Goed water en gras
Ga een plaatsje vooruit

SABBAT
Stop en rust uit

Brand op de prairie
Ga twee plaatsjes terug

Ruilhandel met de indianen
Neem een proviandkaart

Je vindt de verdwaalde os
Ga een plaatsje vooruit

Het brandhout is op
Lever een proviandkaart in of sla een beurt over

's Avonds volksdansen

Drijfzand bij de oversteekplaats over de rivier
Ga twee plaatsjes terug

Maak jacht op een bizon
Neem een proviandkaart

Verlaat Nauvoo met spoed
Gooi nog een keer

START
Nauvoo, februari 1846

Zware regenbuien
Ga een plaatsje terug

Vang wat vis in de rivier
Neem een proviandkaart

DE PINDA-LOOP

Rosalie A. Cypert

(Naar een waar gebeurd verhaal)

Haar laatste dag in groep zeven zou Rosa nooit vergeten. Ze was elf jaar, rustig en verlegen. Maar ze vond het heerlijk om met haar vriendinnen samen te zijn en wedstrijdjes met ze te houden.

En vandaag waren er buitenwedstrijden. Rosa dacht: 'Vandaag

kan ik zelf uitmaken, wat ik ga doen!'

Enkele leerkrachten waren bezig spelletjes en wedstrijden voor de kinderen uit te zetten. Rosa en haar twee beste vriendinnen gingen hen helpen. Rosa vond het leuk om haar eigen leraar, meneer Charles, te helpen,

want hij zette allerlei bordjes neer en maakte de medailles voor de eerste-, tweede- en derde plaats klaar.

Natuurlijk wilde Rosa graag winnen. *Ja, dacht ze, ik zou best de medaille voor de eerste plaats mee naar huis willen nemen.*

En daar begon de pret. Rosa, Tricia en Kelly deden samen aan verscheidene wedstrijden mee. Ieder won een medaille voor een tweede of derde prijs.

Na een tijdje wilde Kelly de juffrouw van groep drie met het zakken lopen helpen. Tricia ging

aan de tekenwedstrijd meedoen. En Rosa wist nog niet wat ze wilde doen, dus ging ze eens even overal rondkijken.

De pinda-loop leek haar wel wat. Ze keek hoe de kleinere kinderen het deden en ze zag dat het geen gewone wedstrijd was. Toen de winnaar over de finish ging klapte ze in haar handen – het was haar kleine buurmeisje, Annemarie.

Toen ze zich voor haar eigen leeftijdsgroep inschreef, zag ze dat zich nog zo'n negen andere meisjes hadden opgegeven. Ze kende ze geen van

allen echt, maar zij schenen allemaal vriendinnen van elkaar te zijn.

Meneer Stevens, die de leiding had, was een van de meest geliefde leerkrachten van de school. Hij gaf ieder meisje een pinda en een plat, houten lepelkje en legde uit wat de spelregels waren. 'Eerst leg je de pinda op het lepelkje. Als ik fluit, ga je zo snel mogelijk naar de eindstreep, maar de pinda mag niet vallen. Als hij toch valt, sta je stil, raapt hem op, legt hem weer op je lepelkje en gaat verder. De eerste die over de eindstreep gaat, heeft gewonnen. *Niet vals spelen!*'

PLAATJE: MARK ROBISON

Meneer Stevens ging op weg naar de eindstreek, die erg ver weg leek, en Rosa zag dat er nu veel kinderen langs de kanten waren komen staan. Haar hart begon te bonzen.

De fluit klonk en *daar gingen ze!* Rosa wilde beslist winnen, maar het was moeilijker dan ze had gedacht. Iedere keer na een paar stappen viel haar pinda al van haar lepelteje af. Ze moest steeds maar stoppen om hem op te rapen, weer op haar lepelteje te leggen en dan gauw verder. Eerst was het leuk, maar toen hoorde ze kinderen lachen. Ze gingen steeds harder lachen. Meneer Stevens riep over het lawaai heen: 'Kom op, ga door! Je kunt het halen!'

Toen ze toch even opkeek, zag ze dat alle andere meisjes al over de eindstreek waren. *Hoe kon dat zo snel?* Vroeg Rosa zich af. Ze lachten ook en jouwden haar uit: 'Je bent veel te langzaam! We hebben je allemaal verslagen! Ha-ha-ha!'

Iedereen keek naar Rosa. De pinda bleef er maar afrollen en zij bleef hem maar oprapen, terwijl zelfs de toeschouwers haar belachelijk maakten.

Ze was pas halverwege de baan. Ze werd rood van schaamte en toen de pinda er weer afrolde, raapte ze hem op en liep het wedstrijdveld af. *Waarom zou ik doorgaan?* dacht ze bij zichzelf. Ze wilde alleen nog maar naar huis of zich ergens verstoppen.

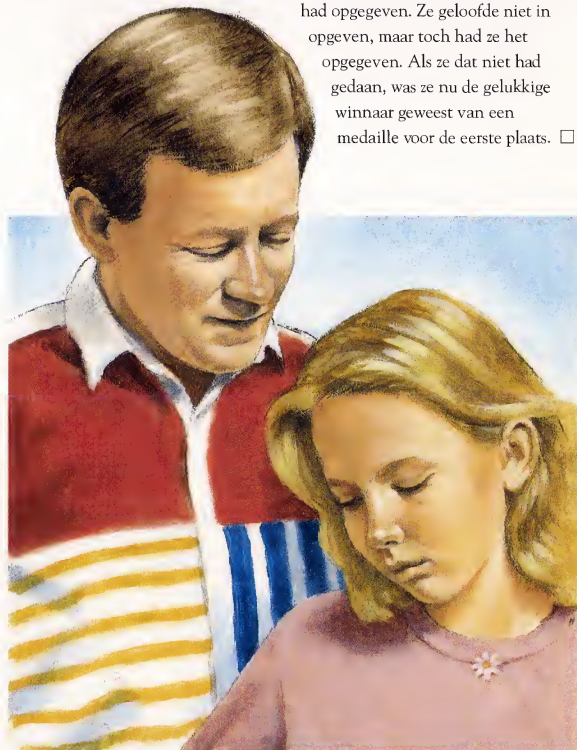
Toen ze een tikje op haar schouder voelde, draaide ze zich om en zag een heel bezorgde meneer Stevens.

Hij vroeg waarom ze weg was gelopen. Ze haalde alleen maar haar schouders op. Als ze was gaan praten, had ze gehuild.

Ze zou nooit vergeten wat meneer Stevens toen tegen haar zei: 'Je had door moeten gaan. Al was je als laatste aangekomen, dan had je nog gewonnen. Wist je dat alle andere

meisjes hun duim op de pinda hielden? Ze speelden allemaal vals. Jij was de enige die eerlijk meedeed en daar ben ik trots op, maar je hebt de wedstrijd niet gewonnen doordat je opgef'.

'*Doordat je opgef'* bleef in haar gedachten. Ze was niet blij met die woorden. Ze was blij dat ze eerlijk was, maar ze vond het vreselijk dat ze had opgegeven. Ze geloofde niet in opgeven, maar toch had ze het opgegeven. Als ze dat niet had gedaan, was ze nu de gelukkige winnaar geweest van een medaille voor de eerste plaats. □

DE TOCHT DOOR IOWA

Sherrie Johnson

Op 4 februari 1846 begonnen de heiligen der laatste dagen aan hun vertrek uit Nauvoo. Ze waren van plan geweest in april te vertrekken, maar vanwege de dreigende taal van de bendes waren zij gedwongen eerder te gaan. Zij zetten hun wagens op de pont en staken de rivier de Mississippi over – weer moesten ze hun woning verlaten! Ze trokken ongeveer veertien kilometer naar het westen en sloegen hun kamp op bij Sugar Creek in Iowa.

GEDURENDE DE EERSTE DAGEN VAN FEBRUARI WAS HET WEER zacht, maar halverwege de maand begon het te sneeuwen. Brigham Young had tegen de heiligen gezegd dat zij een jaarvoorraad aan voedsel, kampeergerei en andere benodigdheden mee moesten nemen, maar velen van hen hadden zich niet goed voorbereid. Sommigen hadden geen tent en anderen hadden een tent die nog niet af was en hun weinig bescherming tegen de kou bood. Toen de

sneeuwstormen voorbij waren, daalde de temperatuur en bevroor de Mississippi. Dit was een zegen voor degenen die op de pont wachtten, want nu konden zij over het ijs oversteken. Maar de mensen in Sugar Creek hadden het er heel moeilijk mee. Velen werden ziek, en er werden verscheidene baby's in dit vochtige, koude weer geboren.

Het grootste deel van de heiligen wachtte tot 1 maart in Sugar Creek. In deze periode kwamen er elke dag wagens bij en Brigham Young organiseerde het Kamp Israël in groepen van honderd, vijftig en tien. Elke groep kreeg een leider.

De tocht door de staat Iowa was een nachtmerrie. Toen de lente kwam, smolt de sneeuw. Bovendien regende het ook heel hard. Daardoor veranderde de wegen in modderpoelen. Huifkarren zakten in de modder weg en moesten er dan weer uitgetrokken worden. Er was een

OVERSTEK VAN DE MISSISSIPPI, FEB 1846, MET TOESTEMMING VAN R. MORGAN EN HEIN DYRENG

SUGAR CREEK, MET TOESTEMMING VAN HET MUSEUM VOOR KERKGESCHIEDENIS EN KUNST

OVERSTEK VAN DE MISSOURI, MET TOESTEMMING VAN MW EARL DORIS

DE SLAG OM NAUVOO, MET TOESTEMMING VAN HET MUSEUM VOOR KUNST, BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY, ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN

De kunstenaar-pionier C. C. A. Christensen gaf de tocht van de heiligen in 1846 door Iowa in zijn schilderijen weer. Na hun oversteek over de Mississippi (1), kampeerden de heiligen bij Sugar Creek (2). Vervolgens reisden ze 131 dagen om de rivier de Missouri te bereiken (3). De leden die nog in Nauvoov waren, werden in september 1846 door een bende aangevallen (4).

wek in april dat de heiligen minder dan een kilometer per dag vooruit kwamen. De voedselvoorraden raakten op en de mannen moesten gaan werken voor mensen die daar woonden om geld voor nieuwe voorraden te verdienen. De blaaskapel van William Pitts gaf zelfs concerten in de plaatsen waar ze langs trokken om geld te verdienen.

De reis ging ook langzaam doordat er gezinnen met kleine kinderen en zieken meereisden. Op hun tocht door Iowa maakten de heiligen kampeerplaatsen waar ze granen en groenten planten voor degenen die hun volgden.

De grootste groep bereikte de rivier de Missouri op 14 juni. De reis door Iowa had 131 dagen geduurd, waarin ze zo'n 485 kilometer hadden afgelegd. De eerste groep pioniers in het volgende jaar legde de 1690 kilometer naar de Salt Lake Valley in 111 dagen af.

Brigham Young had gehoopt dat eerste jaar een groep helemaal vooruit naar het westen te sturen, maar de tocht door Iowa had zo lang geduurd dat het te laat in het jaar was om verder te gaan. Hij gaf opdracht dat men aan de westkant van de rivier de Missouri moest gaan wonen en dat de heiligen de winter daar zouden blijven. Er werden wegen gemaakt en hutten gebouwd, en het kreeg de naam Winter Quarters. De heiligen woonden in tenten, plaggenhutten en hollen totdat de hutten klaar waren.

Toen de hutten klaar waren, was het leven echter nog steeds armoedig. Er waren bijna geen meubels. De hutten werden ingericht met planken, tonnen en wat men verder ook maar kon vinden. Bovendien waren ze overvol. Omdat men niet genoeg hutten kon bouwen, werden er vele door meer dan een gezin bewoond. In december 1846 bestond Winter Quarters uit 538 blokhutten, 83 plaggenhutten en 3483 personen.

Hoewel de meeste heiligen tegen de zomer uit Nauvoov weg waren, waren er enkele gebleven vanwege armoede of ziekte. Hier waren de anti-mormoonse inwoners erg boos over. Op 10 september 1846 begonnen ongeveer achthonder mannen de heiligen die nog in Nauvoov waren met zes kanonnen te beschieten. Deze aanval ging enkele

Vele heiligen brachten de winter in Winter Quarters door (5). Anderen die probeerden Winter Quarters te bereiken, bleven door het wonder van de kwartels in leven (6). De heiligen hielden een dansavond (7) voordat het Mormoons Bataljon vertrok. De overige heiligen kampeerden die winter en bereidden zich voor op de lange tocht naar het westen (8).

dagen door totdat men een afspraak had gemaakt dat iedere mormoon weg zou gaan, behalve vijf mannen met hun gezinnen. Zij bleven achter om de laatste bezittingen te verkopen.

Vijf- of zeshonderd heiligen staken dus de Mississippi over en sloegen vervolgens hun kamp op de oever van de rivier in Iowa op. Ze hadden alleen maar dekens en losse tentdoeken als beschutting. Ze hadden allemaal maar voor een paar dagen voedsel en velen waren erg ziek.

Op 9 oktober vond er een wonder plaats. Er vlogen zwermen kwartels het kamp in. Ze landden op de grond en zelfs op de tafels. De hongerige heiligen konden de vogels vangen. Het vlees redde vele mensen van de hongerdood en dit wonder raakte hun hart, omdat ze begrepen dat de Heer voor hen zorgde.

Hun medebroeders en -zusters hadden hen ook niet vergeten. Velen kwamen van de Missouri terug om te helpen. Anderen gingen naar plaatsen in de buurt om geld in te zamelen om de armen en zieken te helpen. Uiteindelijk werden de vluchtelingen gered en over de verschillende kampen in Iowa verdeeld, terwijl sommigen zelfs in Winter Quarters aankwamen.

Juist vanwege de ziekte en armoede was het belangrijk dat de heiligen in de woestijn dingen deden om de moed erin te houden. Ze hielden vaak dansavonden en maakten samen muziek. Ook kwamen ze bij elkaar om naar zangers of instrumentale muzikanten te luisteren.

Toch was er veel honger en was het leven moeilijk door het weer. Velen stierven aan scheurbuik, malaria, longontsteking, t.b.c. en andere ziekten. In de hele kerkgeschiedenis zijn de jaren tussen 1846 en 1848 misschien wel de moeilijkste geweest. Maar het was ook een tijd van groot geloof. Het is belangrijk dat wij aan hen die zo veel moeite deden om het evangelie van Jezus Christus na te leven en te verdedigen, denken. □

Informatie en citaten zijn uit De geschiedenis van de kerk in de volheid der tijden, blz. 308–321.

WINTER QUARTERS BIJ DE MISSOURI, MET TOESTEMMING VAN HET MUSEUM VOOR KUNST, BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY, ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN

KWARTELS VANGEN, MET TOESTEMMING VAN HET MUSEUM VOOR KUNST, BRIGHAM YOUNG UNIVERSITY, ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN

BAL VAN HET MORMOONS BATALJON, JULI 1846, MET TOESTEMMING VAN HET MUSEUM VOOR KERKGESCHIEDENIS EN KUNST

WINTER QUARTERS 1846–1847, MET TOESTEMMING VAN JEANETTE HOLMES

DE TOCHT VAN DE PIONIERS

Rebecca Todd

PLAATJES: MARK ROBISON

VOORRAAD	VOORRAAD	VOORRAAD
VOORRAAD	VOORRAAD	VOORRAAD
VOORRAAD	VOORRAAD	VOORRAAD
VOORRAAD	VOORRAAD	VOORRAAD
VOORRAAD	VOORRAAD	VOORRAAD
VOORRAAD	VOORRAAD	VOORRAAD
VOORRAAD	VOORRAAD	VOORRAAD
VOORRAAD	VOORRAAD	VOORRAAD
VOORRAAD	VOORRAAD	VOORRAAD
VOORRAAD	VOORRAAD	VOORRAAD

Honderdvijftig jaar geleden trok de Eerste groep mormoonse pioniers de Salt Lake Valley in. Zij trokken in het voorjaar van 1846 uit Nauvoo weg en vluchtten naar Winter Quarters. In de lente van 1847 begonnen zij hun tocht over de vlakten. Als je 'De tocht van de pioniers' speelt, kom je gebeurtenissen en moeilijkheden tegen die echt gebeurd zijn. Het doel van het spel is dat iedereen de vallei bereikt. De spelers die aangekomen zijn, moeten zaaien en het land bevoeien om de vallei bruikbaar te maken, totdat iedereen het eindpunt heeft bereikt.

SPELREGELS: Plak deze bladzijde en bladzijde 8 en 9 op dun karton. Knip de proviandkaarten en de huifkartaarten uit. Kleur iedere huifkar in een andere kleur. Je hebt een dobbelsteen nodig.

HET SPEL: Iedere speler kiest een huifkar en zet hem op START. Geef iedere speler drie proviandkaarten en leg de rest op de daarvoor bestemde plaats op het speelbord. Gooi om de beurt de dobbelsteen en verplaats de huifkarren zoveel plaatsen als de dobbelsteen aangeeft. Als je op een vakje komt waar staat dat je vooruit of terug moet gaan, ga dan het bestemde aantal stappen terug of vooruit en doe wat er op het nieuwe vakje staat. Als je op een SABBAT-vakje komt, moet je daar stoppen (of je nu het aantal stappen bent gegaan dat je gegooid had of niet) en op je volgende beurt wachten, want de Sabbat was een bijzondere rustdag voor de pioniers. Om het eindpunt te bereiken, moet je precies het aantal ogen gooien dat je nodig hebt om op HIER IS HET uit te komen. □

18. Europa-West

GÈNE R. COOK
EERSTE RAADGEVER

DIETER F. UCHTDORF
PRESIDENT

F. BURTON HOWARD
TWEEDE RAADGEVER

19. Afrika

DENNIS E. SWAMONS
EERSTE RAADGEVER

JAMES O. MASON
PRESIDENT

*CHRISTOFFEL GOUDEN JR.
TWEEDE RAADGEVER

20. Azië-Noord

L. UGONEL KENDRICK
EERSTE RAADGEVER

REX D. PINEGAR
PRESIDENT

I. EDWARD BROWN
TWEEDE RAADGEVER

21. Azië

CREEE KOFFORD
EERSTE RAADGEVER

JOHN H. GROBERG
PRESIDENT

RICHARD E. COOK
TWEEDE RAADGEVER

* Een van de gebiedszeventigen

12. Zuid-Amerika-Noord

ERAN A. CALL
EERSTE RAADGEVER

FRANCISCO J. VÍÑAS
PRESIDENT

RICHARD J. MAYNES
TWEEDE RAADGEVER

14. Chili

JERALD L. TAYLOR
EERSTE RAADGEVER

DALLAS N. ARCHBAID
PRESIDENT

*EDUARDO A. LAVARTINE
TWEEDE RAADGEVER

16. Europa-Noord

SFENCER J. CONDIE
EERSTE RAADGEVER

CECLO. SAMULISON JR.
PRESIDENT

WAL ROFFE KERR
TWEEDE RAADGEVER

22. Filipijnen/Micronesië

GUENTIN L. COOK
EERSTE RAADGEVER

SHELDON F. CHID
PRESIDENT

DUANE B. GERRARD
TWEEDE RAADGEVER

13. Brazilië

CLAUDIO R. M. COSTA
EERSTE RAADGEVER

W. CRAIG ZWICK
PRESIDENT

J. KENT JOILEY
TWEEDE RAADGEVER

15. Zuid-Amerika-Zuid

RICHARD D. AUERD
EERSTE RAADGEVER

CARLOS H. AMADO
PRESIDENT

*HUGO A. CAIRÓN
TWEEDE RAADGEVER

17. Europa-Oost

F. ENZO BUSCHE
EERSTE RAADGEVER

CHARLES DIER
PRESIDENT

WAYNE M. HANCOCK
TWEEDE RAADGEVER

23. Oceanië

BRUCE C. HAEN
EERSTE RAADGEVER

WAUGHN J. FEATHERSTONE
PRESIDENT

*P. BRUCE WITCHELL
TWEEDE RAADGEVER

Mormoonse Vier waren zingende ambassadeurs van de kerk

Het geschiedboek van de kerk in Nederland en Vlaanderen zou incompleet zijn zonder een muzikale bladzijde, gewijd aan de Mormoonse Vier, een kwartet zendingen dat in 1963 en 1964 furore maakte in muziekminnend Nederland, zozeer zelfs dat ze op de tv en voor de radio zijn verschenen.

Het eerste kwartet werd op 1 maart 1963 in Utrecht opgericht. Hieraan deden mee: de ouderlingen Robert van Dijk (eerste tenor), Tony van Leeuwen (tweede tenor), Gene Pontius (bariton) en Jim Brague (bas). President Don van Slooten, destijds zendingspresident van de 'Nederlandse Zending', vond dat dit kwartet er mede voor zou kunnen zorgen dat de kerk meer bekendheid kreeg in Nederland.

Het kwartet verzorgde zijn eerste optreden in een restaurant in Laren, waar die avond ongeveer driehonderd mensen waren. Tony van Leeuwen schrijft over dat optreden: 'Na afloop dachten wij dat het allemaal heel goed verlopen was en we waren erg tevreden, maar president Van Slooten was allesbehalve tevreden en liet weten dat "jullie muziek niet belangrijk is, maar slechts een middel

om meer bekendheid aan de kerk te geven en zodoende de leden en zendingen bij te staan in hun zendingswerk". Wij hadden namelijk de eerste keer absoluut niets over de kerk durven zeggen. Dat gebeurde later nooit weer!' Toen het kwartet met de beëindiging van de zending van Jim Brague op 16 september 1963 werd opgeheven, had het 150 maal opgetreden in 33 steden. Een greep uit de optredens (uit het dagboek van ouderling Robert van Dijk): 16 maart 1963: ter gelegenheid van de eerste-spadesteking voor het nieuwe kerkgebouw in Amsterdam.

28 maart 1963: we hebben een opname gemaakt voor de AVRO-radio. We waren er een uur en we mogen nogeens terugkomen.

29 maart 1963: we deden auditie van één uur voor een grammofoonplaat bij

NV Phonogram in Hilversum.

30 maart 1963: we zongen tijdens een jeugdconferentie (voor Nederland en België) in Rotterdam. Dit was ons beste optreden tot dusver. De toehoorders wilden ons niet laten gaan. We hebben een uur gezongen.

19 april 1963: we zijn vandaag naar de NCRV-studio geweest voor een opname. Dat nam twee uur in beslag.

26 april 1963: we zijn naar Eindhoven geweest om voor de reclamedeskundige van Philips te zingen. We hebben een kwartier gezongen en hij zal in de toekomst gebruik van ons maken.

29 april 1963: auditie voor de AVRO-televisie, 30 minuten.

10 mei 1963: we hebben vandaag een boottocht gemaakt met een gezelschap van Philips. We vertrokken uit Zaltbommel en bleven bijna negen uur op het water. We hebben drie keer gezongen.

15 mei 1963: auditie voor de televisie in Brussel.

23 mei 1963: we namen onze Nelson Riddle liedjes op voor de AVRO-radio.

28 mei 1963: we waren vanmorgen op de radio met een liedje dat we al eerder hadden opgenomen.

2 juni 1963: We zijn vandaag vier uur in de AVRO-studio geweest voor de opnamen van ons televisieoptreden dat op de 14de zal worden uit-

Het tweede kwartet (vlnr): Michael Riggs, Gene Pontius, Robert van Dijk, en Linford Beckstrand.

gezonden.

4 juni 1963: vanmiddag hebben we op de Lijnbaan in Rotterdam gezongen. Er was al snel veel publiek op de been. We hebben een half uur gezongen.

22 juni 1963: we hebben drie kwartier in het stadsziekenhuis van Dordrecht gezongen. Ons optreden is opgenomen en zal in andere ziekenhuizen in de regio worden afgespeeld.

28 juni 1963: ter gelegenheid van het 40-jarig bestaan van de AVRO, een half uur gezongen.

20 augustus 1963: haardvuuravond voor zendelingen in Surrey (Engeland).

21 augustus 1963: gezongen tijdens de bootreis over het Kanaal.

12 september 1963: Opnamen voor de AVRO-televisie.

16 september 1963: We waren 6 uur in de Dureco-studio in Brussel. We namen zes liedjes op die op twee plaatjes zullen worden uitgebracht.

2 oktober 1963: Dit was de laatste keer dat we bij elkaar kwamen,

in de NCRV-studio, om een paar liedjes op te nemen met de Skymasters voor de radio.

Tweede kwartet

Op 4 oktober 1963 werd het tweede kwartet gevormd. Hieraan deden mee: de ouderlingen Robert van Dijk, Michael Riggs, Gene Pontius en Linford Beckstrand. Het repertoire werd uitgebreid en dit kwartet zong op vele plaatsen. Dit kwartet had soortgelijke erva-

ringen als het eerste kwartet. Het verzorgde 240 uitvoeringen in 45 steden en drie landen. Op 16 oktober 1964 werd dit kwartet opgeheven toen ouderling Pontius zijn zending voltooide.

Tony van Leeuwen: 'Alle leden van de Mormoonse Vier vonden het een voorrecht om mee te doen aan het kwartet en op die wijze zendingswerk te kunnen verrichten. Naast de diverse activiteiten van het kwartet was er ook tijd om "gewoon" zendingswerk te doen, en zij

kijken allemaal met veel plezier terug op hun zendingstijd in Nederland. Het was een voorrecht om op deze manier vele duizenden mensen te kunnen ontmoeten en wij zijn van mening dat dikwijls zendelingen ergens werden binnengelaten, omdat men het kwartet op tv had gezien of op de radio had gehoord. Ook stonden er in veel kranten in Nederland artikelen over hun werkzaamheden en dit gaf ook meer bekendheid aan de kerk.' □

Het eerste kwartet (vlnr): Jim Brague, Tony van Leeuwen, Robert van Dijk, Gene Pontius.

Amersfoort: kei van een wijk

Dirk van der Spek

D ichtbij de grens van Utrecht en Gelderland vinden we de stad Amersfoort met enkele oude straten die terug gaan tot de tijd dat Amersfoort nog ingesloten lag tussen de stadsmuren. Ook de grachten wijzen op een zeer lang verleden en een grote schoonheid. In deze oude stad ligt het kerkgebouw van de wijk Amersfoort, een zeer solide gebouw met vele mogelijkheden.

In dit gebouw vergaderen de heiligen van enkele bekende leden van de kerk in Nederland. Op dit moment is het de thuishaven van de ringpresident, broeder Westra. Eerder was het de thuishaven van broeder Van Zoeren, lange tijd patriarch van de ring Apeldoorn. Gemiddeld zeventig tot tachtig broeders en zusters bezoeken de avondmaalsdienst. Zij komen niet alleen uit Amersfoort. Velen komen uit omliggende plaatsen zoals Barneveld, Voorhuizen, Ermelo, Nijkerk, Soest, Soesterberg en Bithoven. Er worden grote afstanden afgelegd om huisonderwijs en huisbezoek te kunnen doen.

Onze oudste broeder, broeder Douw van der Krap die dit jaar negentig wordt, bezoekt nog regelmatig de avondmaalsdienst met zijn echtgenote.

Priesterschap

De priesterschap van de wijk bestaat uit een groep enthousiaste mannen. Hoewel de leeftijd aan de hoge kant is, zijn de broeders sterk in hun werken. Het huisonderwijs staat op een hoog peil en wordt nauwkeurig gedaan. Enige tijd

De zustershulpvereniging (boven) en de priesterschap van de wijk Amersfoort.

geleden werd op een vroege, regenachtige zaterdagmorgen een getuigenisvergadering in het bos gehouden. Alle aanwezige broeders gaven hun getuigenis en hadden een opbouwende, natte tijd. Regen en wind kunnen de groei van de broederlijke liefde niet tegenhouden. Er is reeds vijftig jaar priesterschap in de stad, de wijk bestaat nu veertig jaar, dat wil niet zeggen dat vijftig jaar priesterschap niet juist is. Enige tijd is de gemeente Amersfoort bij de gemeente Zeist ingedeeld geweest. Vijftig jaar priesterschap geeft wel aan dat de geest onder de broeders goed is.

Jongevrouwen

Met slechts drie jongevrouwen is het niet bepaald groot. Hier geldt wel het spreekwoord: Klein maar fijn. De jongevrouwen streven zowel naar een opbouwende als een gezellige sfeer op de zondagen en bij hun activiteiten. Het getuigenis van de meisjes groeit en dankzij het evangelie in hun leven ontwikkelen zij zich tot voorbeeldige jongevrouwen die een licht zijn voor hun omgeving. Het presidium is heel dankbaar met hun groei en blij met de steun die zij de jongevrouwen kunnen geven in hun streven naar vooruitgang.

Jeugdwerk

Het jeugdwerk van de wijk bestaat uit zestien kinderen. Zij zoeken het erg hoog op want elke zondagmorgen weer stommelen zij met elkaar twee trappen op om hun best te doen in het jeugdwerk. Vier van deze kleintjes zijn dol op zuster Van der Pol, die hen in de kinderkamer verzorgt en bezighoudt. Zij geeft, samen met een lid van het presidium

een kort lesje en daarna ... spelen maar. Zuster Marshall jr. leidt samen met zuster Veenstra en zuster Jalving de andere twaalf kinderen die zeer leergierig zijn. Elke week wordt het programma zo afwisselend mogelijk gepresenteerd. Dat gaat heel goed. Door de samenwerking in het verleden met Amerikaanse zusters die in de wijk Amersfoort kerken zijn heel veel leuke ideeën bewaard gebleven. Deze worden regelmatig gebruikt en met plezier toegepast. Er worden regelmatig Engelse liedjes gebruikt al dan niet met bewegingen. De kinderen vinden dat leuk en het is nog leerzaam ook. Laat de kinderen van Amersfoort maar lekker stommelen, het is goed om hen elke zondag weert te zien.

Zustershulpvereniging

De ZHV bestaat uit ongeveer dertig zusters die elke zondag in de vergadering zijn. Enkelens van hen hebben taken in het jeugdwerk en de jongevrouwen. Naast de zondagse lessen is de ZHV ook in de week actief met huiselijk-levenavonden en handwerkgroepen. Eenmaal per maand komen de zusters bij elkaar en onderwijzen elkaar in verschillende handwerken, bijvoorbeeld naaien, verstellen, borduren en breien. Zo zijn er knuffeldieren gemaakt, die aan de bewoners van een verpleeghuis gegeven zullen worden. Op deze manier hebben de zusters van Amersfoort een stevige band met elkaar gekregen. Ondanks hun drukke werkzaamheden in en buiten de kerk houden zij nog tijd over om hun huisbezoeken te kunnen doen. Hun motto: De liefde vergaat nimmermeer, brengen deze zusters dagelijks in praktijk. □

De zendelingenpagina's

Deze maand richten we de aandacht op Emily Schooltink uit de gemeente Hengelo, die op zending is op Temple Square.

Emily Schooltink

Net als Nephi ben ik uit eerzame ouders geboren. Mijn wieg stond evenwel in het prachtige Nieuw-Zeeland, waar ik bijna twintig jaar heb gewoond. Na veel bidden zijn mijn ouders op zekere dag tot het besluit gekomen om terug naar Nederland te gaan. Ik heb ongeveer een half jaar in Hengelo (Overijssel) gewoond voordat ik op zending ben gegaan (november 1996). Toen ik op mijn zendingsoproep zat te wachten had ik het gevoel dat ik met Nederlanders zou gaan werken, dus had ik het vermoeden dat ik mijn zending misschien in Nederland zou vervullen. Ik was een beetje verbaasd, maar ook heel blij toen ik las dat ik op zending naar Temple Square was geroepen. Ik was nog maar een paar dagen in het opleidingsinstituut in Provo toen mij verteld werd dat ik toch wel met Nederlanders te maken zou krijgen

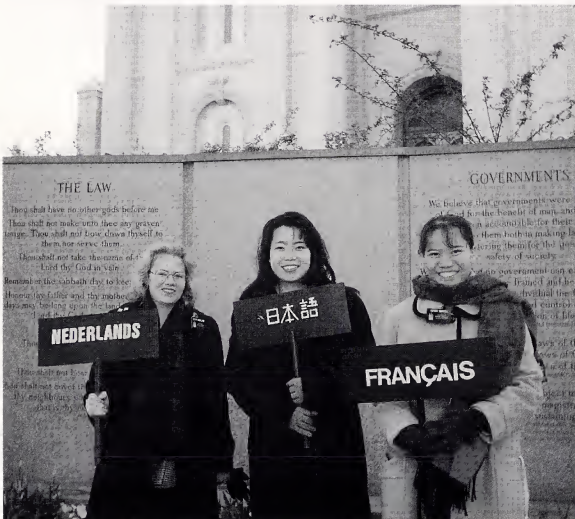
en dat ik ze zelf een rondleiding in het Nederlands zou geven. Ik heb nu de unieke kans om mee te werken aan president Hinckley's uitdaging om het ledental [in Nederland] in vijf jaar tijd te verdubbelen, ook al zit ik in Amerika! En geloof mij dat doe ik ook, er komen hier heel veel Nederlanders op bezoek, soms heb ik het zo druk dat ik niet eens tijd heb om een lunchpauze te nemen. Temple Square is een heel uniek en bijzonder zendingsgebied. Ik weet dat de Heer mij naar de juiste plek in de wereld heeft geroepen waar ik niet alleen anderen dichtert tot Christus te brengen, maar waar ik zelf ook dichtert tot Christus kan komen. Met elke ervaring die ik hier heb en elke keer dat ik mijn getuigenis geef, getuigt de Heilige Geest ook tot mij dat wat ik zeg de waarheid is.

Als er één ding is dat ik op mijn zending

heb geleerd dan is het wel dat het dringend noodzakelijk is dat wij zendingswerk doen. Wij zijn het die God gebruikt om zijn evangelie te verkondigen aan de ganse aarde.

Ik kom op Temple Square mensen tegen uit alle delen van de wereld. Sommigen komen alleen maar om moeilijk te doen en ruzie te zoeken, maar er komen ook mensen die de Heer naar hier heeft geleid om de waarheid te vinden. Ik vind Temple Square een geweldige plaats om zendingswerk te doen. Veel mensen hebben geen enkel idee waar de kerk voor staat, sommigen komen met hele rare denkbeelden en ideeën en nog anderen hebben nog nooit van de kerk gehoord. Ik geef de gasten die ik rondleid vaak de eerste les vermengd met de tekst van de rondleiding. Mensen die de zendelingen anders nooit binnen zouden laten, voelen zich hier niet bedreigd en komen naar ons toe om meer aan de weet te komen. Het is een uitstekende manier om ze kennis te laten maken met het evangelie, waarna de drempel thuis om de zendelingen binnen te laten wat lager is.

Een nadeel van deze zending is dat ik de resultaten van mijn werk vaak niet kan zien. Ik kan op één dag met wel honderd mensen praten en ik weet nooit wat er gebeurt als ze weer thuis zijn. Ik had een keer een Nederlandse rondleiding en in de groep bevond zich een predikant van de gereformeerde kerk. Hij had echt commentaar op alles en hij wilde alles waar wij in geloofden terugvinden in de Bijbel. Ik had niet zo'n goed gevoel over de rondleiding, maar tot mijn verbazing kwam hij mij een week of twee later opzoeken, voordat hij weer terugging naar Nederland om mij te vertellen dat hij een exemplaar van het Boek van Mormon had gekocht en dat hij het zou lezen en de kerk beter zou onderzoeken. De Heer begrijpt ons, ook als niemand anders ons begrijpt en Hij weet wat wij allemaal memaken. Hij wil ons helpen in goede en in slechte tijden. □

(Vlnr): de zusters Schooltink, Seki en Tahiatia. Na de uitzending van 'Music and the Spoken Word' proberen veel zusters de mensen te bewegen tot een rondleiding in hun eigen taal. Er worden meer dan dertig talen gesproken op Temple Square.

Nieuwe zendelingen

Naam: Petra Broekzitter
Unit: Spijkenisse
Zendingsgebied: Washington D.C. North
Aanvang zending: 6 augustus 1997
Opleidingsinstituut: Provo

Naam: Marvin Bijkerk
Unit: Capelle
Zendingsgebied: Londen-Zuid
Aanvang zending: 7 augustus 1997
Opleidingsinstituut: Lingfield

Naam: Walter van der Donk
Unit: Spijkenisse
Zendingsgebied: Bristol
Aanvang zending: 19 augustus 1997
Opleidingsinstituut: Lingfield

Stop! Pas op zending gaan als je pasfoto en zendingsgegevens (naam, unit, zendingsgebied, aanvang zending en opleidingsinstituut) naar de redactie van Kerknieuws hebt gestuurd!

Ons adres staat voorin De Ster.

Aan de redactie,

Ik wil graag reageren op het artikel dat is verschenen in De Ster van juni in de Zendelingenpagina's. Daar ik een teruggekeerde zending ben van het zendingsgebied Athene en bekend ben met de situatie ter plaatse vond ik de uitspraak van ouderling Van der Put niet met de feiten overeenkomen. Er zijn ten minste twee zendelingen die twee dagen in de gevangenis hebben gezeten op verdenking van langs de deuren gaan. Om diezelfde reden ben ik ook opgepakt en heb vijf en een half uur vastgezet. Ik vond dat dit moest worden rechtgezet, al was het alleen maar om de offers van de zendelingen en leden niet te vergeten, want dat zou ik betreuren in dit jaar van de pioniers. Ik hoop dat u dit misverstand uit de weg wilt ruimen.

Peter Robert M. De Greyt
Deklinge, Oost-Vlaanderen

In het zendingsveld

Duitsland

Cornelis en Siegfried van der Put
Talstrasse 10, D-61381 Friedrichsdorf
Jos Reijnders
Deutschland-Mission Leipzig
Springerstrasse 16, D-04105 Leipzig

Engeland

Henk Prins
England Leeds Mission,
Technocentre, Station Road,
Horsforth, Leeds, Yorkshire,
LS18 5BJ, Engeland
**Barry ten Have/Sander Uyleman/
Daniel Woodman**
England Manchester Mission,
Trafalgar House, 110 Manchester Road,
Altrincham, Cheshire, WA14 1NU,
Engeland
Jared Verdonk/Marvin Bijkerk
England London South Mission,
Southfield House, 482-484 London Road
Mitcham, Surrey CR4 4ED, England
**Ben Janssen/Arno Kruisman/
Walter van der Donk**
England Bristol Mission
Southfield House, 2 Southfield Road
Westbury-on-Trym, Bristol
BS9 3BH Engeland
Natascha Ruwaard
England Birmingham Mission
185 Penns Lane
Sutton Coldfield, West Midlands
B76 1JU England

Griekenland

**Sergei Oudman/Timothy
Stekkinger/Richard van der Put/Luit
de Jonge**
Zendingsgebied Athene,
Papadiamanti Straat 4,
Paleo Psychiko 15452,
Athene, Griekenland

Zuid-Afrika

Jan en Jenke Peters
South African Johannesburg Mission
Private Bag X 7
Weltevreden Park 1715, Zuid-Afrika

Onze zendingen lezen
uw brieven graag!

Frankrijk

Andrew Bracy
Mission française de Paris
23 Rue du Onze Novembre
F-78110 Le Vesinet
Jimmy Coryn
Mission française de Bordeaux
67 Rue Furtado
F-33800 Bordeaux

Nederland

Anton en Anna van Dam
Sniijdersplaats 162
7328 VJ Apeldoorn

Verenigde Staten

Curtis Wursten
South Carolina Columbia Mission
1345 Garner Lane, #307
Columbia, SC 29210, USA
Daniel Aukema/Debbie Verdonk
Utah Salt Lake City Mission
7938 South 3500 East, Suite H
Salt Lake City Utah 84121, USA
**Marissa Dol/Emily Schooltink/
Renate van Hensen van Uningen**
Historic Temple Square Mission
P.O. Box 112110,
Salt Lake City, UT 84147-2110, USA
**Annelous van der Sterre/
Natascha Spee**
Utah Provo Mission
2500 N. University Ave., #100
Provo, UT 84604, USA
Petra Broekzitter
Washington D.C. North Mission
904 Wind River Lane 103
No. Potomac, VA 20878, USA

COMMUNICEREN DOOR DE MACHT VAN DE GEEST

'Wij geloven in de gave van talen' (geloofsartikel 7).

Volgens de profeet Joseph Smith is het doel van de gave van talen om het evangelie te prediken 'onder hen wiens taal niet wordt begrepen' (Zie *Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 131).

Ouderling Bruce R. McConkie van het Quorum der Twaalf legde dit uit: 'Waar [de gave van het spreken en vertalen van talen] zich het indrukwekkendst manifesteert, bestaat deze uit het spreken of vertalen, door de macht van de Geest, van een taal die de spreker of vertaler volledig onbekend is. (...) Dikwijls zijn deze gaven duidelijk aanwezig waar het de gewone talen van deze tijd betreft, wanneer de zendingen van de Heer vreemde talen met gemak leren spreken en verstaan, waardoor de verbreiding van de boodschap van de herstelling wordt bevorderd' (*Mormon Doctrine*, 2e uitgave [1966], blz. 800).

'EN VERDER WORDT HET SOMMIGEN GEGEVEN IN TALEN TE SPREKEN' (LEER EN VERBONDEN 46:24)

Zuster Rhonda Patten Grow heeft de gave van talen ervaren op een wijze die veel zendingen zullen kennen. Toen haar man vanuit de Verenigde Staten werd geroepen als zendingspresident in Uruguay, was ze bang dat ze geen

Spaans kon leren spreken. Maar langzamerhand leerde ze, met de hulp van de leden, uiteindelijk haar getuigenis in het Spaans geven. Ze was echter verbaasd hoeveel meer ze kon zeggen wanneer ze onder de invloed van de Geest was. 'De Geest hielp me zo veel, wanneer ik in vergaderingen sprak, dat de leden meestal aannamen dat mijn Spaans veel beter was dan het eigenlijk was.'

Bij een vergadering waar zuster Grow zou spreken, zag ze een jonge vrouw die de toespraken in gebarentaal vertaalde voor een zuster die doof was. Toen zuster Grow opstond om te spreken, 'leek het of de Geest mij beter hielp spreken dan ik zelf had gekund. Ik was vervuld van gevoelens van liefde voor de mensen, en zag vooral het glimlachende gezicht van de jonge, dove vrouw die naar me keek.'

Zuster Grow hoorde later dat de dove vrouw, toen zij begon te spreken, te kennen had gegeven dat ze geen vertaling in gebaren meer nodig had. Ze kon de boodschap van zuster Grow zonder hulp begrijpen.

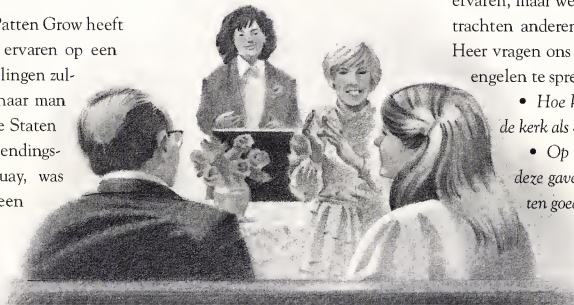
'DE TAAL DER ENGELEN SPREKEN'

Nog een gave die verwant is aan de gave van talen, is het vermogen om door de macht van de Heilige Geest te spreken. 'Engelen', schreef Nephi, 'spreken door de macht van de Heilige Geest.' Als we het zo bekijken, kunnen we zeggen dat zij die door de macht van de Geest spreken, 'de taal der engelen kunnen spreken' (2 Nephi 32:2-3).

Ouderling Carlos E. Asay, emeritus lid van de Zeventig, vertelt over een ervaring die hij als zendingeling met deze gave had. Hij en zijn collega bezochten een gemeente die leed onder verdeeldheid. Zijn collega werd gevraagd te spreken in de vergadering die was belegd om de conflicten op te lossen. Nadat hij had gevast en gebeden, stond zijn collega daar 'vol vertrouwen, en hij bracht het wonder tot stand. Hij sprak de taal van engelen. De woorden van die jonge, onervaren ouderling genazen zwerende wonden in het hart van mensen die veel ouder dan hij waren. Zijn woorden leidden tot bekentenissen en reddten letterlijk een gemeente van de kerk' (*De Ster*, augustus 1988, blz. 34).

Misschien zullen we nooit dramatische uitingen van de gave van talen ervaren, maar we kunnen, wanneer we trachten anderen te dienen, zeker de Heer vragen ons te helpen de taal van engelen te spreken.

- Hoe komt de gave van talen de kerk als organisatie ten goede?
- Op welke manieren kan deze gave de mensen persoonlijk ten goede komen?

ZENDELINGECHTPAREN

‘Een schitterende hulpbron’

Ouderling David B. Haight

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Daar ze een levenslange ervaring hebben te bieden, kunnen echtparen een krachtige bijdrage leveren aan het zendingswerk van de kerk.

Ouderling David B. Haight van het Quorum der Twaalf Apostelen is voorzitter van de leidinggevende raad voor het zendingswerk. Onlangs vroeg ouderling Haight in een interview met de redactie aandacht voor de groeiende behoefte aan zendelingechtparen overal ter wereld. Hij wees ook op de vreugde en de zegeningen die een zending teweegbrengt.

Waarom vinden de algemene autoriteiten het zo belangrijk dat echtparen een zending vervullen?

Laat me die vraag beantwoorden vanuit mijn eigen ervaring. In 1963 werd ik geroepen als president van de Schotse zending. Toen ik daar aankwam, ging ik alle gemeenten langs en zag daar dat de leden, waaronder veel nieuwe bekeerlingen, nog steeds bezig waren te leren hoe de dingen in de kerk worden gedaan en waarom we ze doen zoals we ze doen. Ik beseftte dat deze gemeenten het voorbeeld nodig hadden van doorgewinterde leden met ruime ervaring in de kerk – leden met kennis van de gang van zaken in de priesterschap en de zustershulpvereniging. Ik dacht aan het enorme aantal gezonde, gepensioneerde mensen die op een zonnig terras in een schommelstoel zaten, terwijl ze nog zoveel jaren actief konden zijn. Voor mij stond het vast dat we veel meer succes in Schotland konden hebben als we wat van die ervaren, gepensioneerde echtparen in een aantal van onze gemeenten hadden. Wat zouden ze ons goed kunnen helpen!

Dus schreef ik een aantal van onze gepensioneerde vrienden in Californië en moedigde hen aan om op zending te gaan. Daarbij stelde ik voor dat ze op hun zendingsaanbeveling aangaven dat ze graag een zending in Schotland zouden vervullen. Zeven echtparen reageerden op mijn verzoek.

Bovendien zond ik een verzoek om zendelingechtparen aan de afdeling zendingswerk. Aangezien de toewijzing van

zendingsgebieden onder inspiratie door de algemene autoriteiten wordt gedaan, had ik geen enkele garantie dat deze echtparen uit Californië in mijn zendingsgebied zouden komen. Maar tot onze wederzijdse vreugde werden deze zeven echtparen aan de Schotse zending toegewezen. We zetten hen aan het werk in deze gemeenten. Hun invloed had precies het succes waar ik op had gehoopt. Wat vormden zij een schitterende hulpbron!

Zendingspresidenten overal ter wereld hebben behoefte aan de rijkheid, kennis en persoonlijke vaardigheden van gepensioneerde echtparen om hun zendingsgebied te versterken, nu nog meer dan in 1963. Echtparen geven een zendingsgebied meer stabiliteit. Ze zijn de voorbeelden waaraan jongere zendelingen zich kunnen spiegelen, en ze bezitten een rijpe manier van denken.

Wat zijn zo de unieke bijdragen van zendelingechtparen aan het zendingsveld?

Gepensioneerde echtparen bezitten talenten en vaardigheden die ze na hun pensionering vaak niet meer gebruiken. Mensen met bijzondere vaardigheden op het gebied van gezondheidszorg, zoals artsen en tandartsen, zijn altijd nodig. Leraren en landbouwers bewijzen diensten van onschatbare waarde.

Door op zending te gaan krijgen de mensen een kans om hun talenten en gaven na hun pensionering weer te gebruiken. Ze ontdekken dat ze werkelijk nodig zijn, en daardoor vinden ze een krachtig, nieuw gevoel van richting in hun leven. Met vreugde verliezen ze zichzelf in nieuwe ervaringen en gelegenheden om te groeien. De beloning voor hen die op zending gaan is vaak hernieuwde gezondheid en energie. Wanneer ze naar huis terugkeren, zijn ze vervuld van de overvloedige geest van zendingswerk en van een grote liefde voor de mensen die ze hebben gediend.

Hoeveel echtparen vervullen nu een zending voor de kerk?

Er zijn op dit moment 1600 echtparen (3200 personen) werkzaam in zendingsgebieden overal ter wereld. Helaas is het aantal echtparen dat op zending gaat afgenomen, terwijl de behoefte aan echtparen voortdurend groter wordt.

Dit is, namens de algemene autoriteiten, een oproep aan gepensioneerde echtparen om ernstig over een zending na te denken. We hebben heel hard meer echtparen nodig om aan de behoefte tegemoet te komen. Op het ogenblik hebben we 318 zendingsgebieden. Aan minder dan 50 procent van de verzoeken om zendelingechtparen van deze 318 zendingspresidenten wordt voldaan.

Hoe lang gaan zendelingechtparen op zending?

We hebben een beperkt aantal echtparen dat een jaar op zending is, maar de meeste gaan anderhalf of twee jaar. Sommige echtparen verlengen hun zending omdat ze zo bij het werk betrokken zijn en het hun gelukkig maakt. Echtparen die een zending buiten hun eigen land vervullen, doen dat voor minstens anderhalf jaar.

Zijn er beperkingen wat betreft gezondheid en leeftijd?

Normaliter is de leeftijdsgrens 70 jaar. De echtparen moeten gezond zijn, zonder slopende ziekten. Een grondig medisch onderzoek is vereist voordat de papieren worden ingestuurd. Wanneer echter zowel de man als de vrouw een goede gezondheid geniet, wordt vaak geen rekening gehouden met de leeftijdsgrens.

Verder moet ik zeggen dat echtparen die van hen afhankelijke kinderen thuis hebben (ongeacht de leeftijd) en echtparen die op een leeftijd zijn dat ze nog kinderen kunnen krijgen, niet op zending worden geroepen.

Wat voor roeping krijgen echtparen?

De behoefte aan echtparen is het grootst waar ze behulpzaam kunnen zijn bij de training van plaatselijke leiders, waar de kerk nog betrekkelijk nieuw is. Ze helpen ook bij het activeren van leden en het begeleiden van nieuwe bekeerlingen. Sommige echtparen zijn werkzaam op een zendingskantoor, als secretaresse, financieel administrateur, coördinator van vervoermiddelen, enzovoort. In de verder weg gelegen gebieden van de kerk kunnen echtparen ook leidinggevende taken hebben in een wijk of gemeente. Echtparen die zich actief bezighouden met dienstbetoon aan de gemeenschap doen ook veel voor de goede naam van de kerk.

Naast het werk in de zendingsgebieden vervult een aantal echtparen een zending in tempels. Ook worden er echtparen geroepen om werkzaam te zijn op het gebied van familiegeschiedenis, public relations, welzijnzorg, kerkelijk onderwijs en voor diverse andere taken in dienst van de kerk. Het aantal mogelijkheden voor echtparen is eigenlijk eindeloos, omdat er zo'n grote behoefte is aan de diensten die ze kunnen verlenen.

Werken echtparen volgens het zelfde rooster als de jonge zendelingen?

Nee. Van echtparen wordt niet verwacht dat ze evenveel uren werken als de jonge zendelingen. Echtparen bezitten vele, uiteenlopende talenten en moeten verstandig omgaan met de manier waarop ze hun kracht en mogelijkheden inzetten. We verwachten niet van ze dat ze meer doen dan waartoe ze in staat zijn. De meeste echtparen hebben wel beperkingen vanwege hun leeftijd en gezondheid. Als ze eens moeten rusten, mogen ze dat doen.

Gaan zendelingechtparen ook langs de deuren?

Van echtparen wordt niet verwacht dat ze langs de deuren gaan of dat ze de zendelingengesprekken uit het hoofd leren. Alleen als ze dat vragen, wordt hun een gewoon gebied toegewezen om langs de deuren te gaan. De meeste echtparen werken samen met de plaatselijke priesterschapsleiders en houden zich bezig met minder-actieve leden of bekeerlingen.

Moeten echtparen een taal leren?

Nee. Als een echtpaar echter bereid is om een taal te leren, zal plaatsing in een gebied met een vreemde taal worden overwogen.

Kunnen echtparen kiezen waar ze op zending gaan?

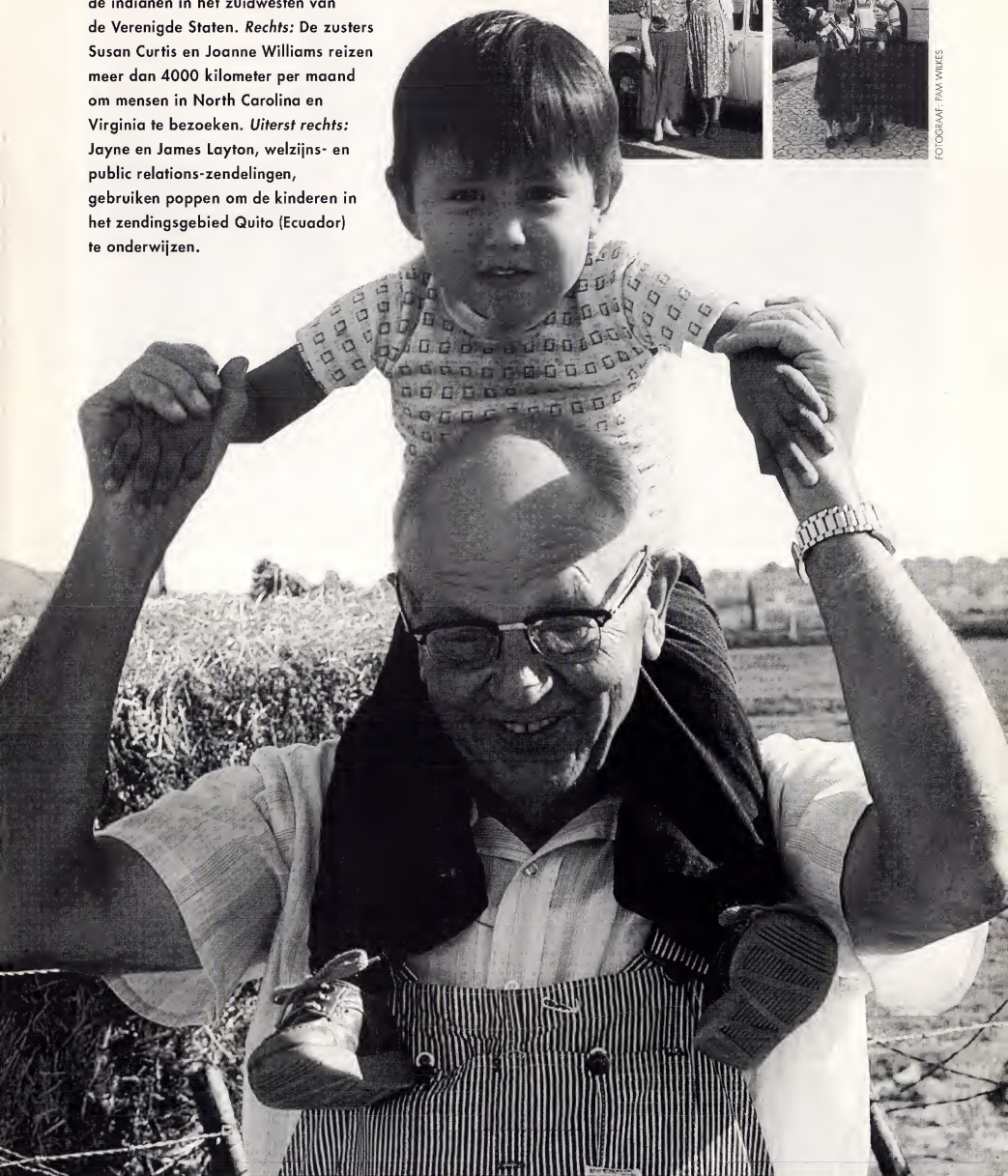
Alle zendingsoproepen komen van de Heer, door inspiratie aan zijn dienstknechten. Het is daarom niet gepast dat echtparen voorschrijven waar ze op zending zullen gaan. President Howard W. Hunter zei: 'Als we weten waarom we [de Heer] dienen, zal het niet uitmaken waar we [Hem] dienen!'

We willen echter graag zoveel mogelijk weten over potentiële zendelingechtparen, ook wat voor soort roeping ze graag zouden hebben. Wanneer zendelingechtparen en zendelingzusters zich opgeven om op zending te gaan, vullen ze een extra formulier in dat ons informatie geeft over dingen zoals vroegere werkervaring, scholing of opleiding, talenkennis, roepingen in de kerk, bijzondere vaardigheden, bekwaamheden, belangstelling, hobby's en beperkingen of

Zendingswerk kan leuk zijn, zoals deze zendeling laat zien (onder), die met zijn vrouw werkzaam is onder de indianen in het zuidwesten van de Verenigde Staten. Rechts: De zusters Susan Curtis en Joanne Williams reizen meer dan 4000 kilometer per maand om mensen in North Carolina en Virginia te bezoeken. Uiterst rechts: Jayne en James Layton, welzijns- en public relations-zendingen, gebruiken poppen om de kinderen in het zendingsgebied Quito (Ecuador) te onderwijzen.

FOTOGRAF: PAM WILKES

FOTOGRAF: JERRY GAINS

Aan hun gezicht is te zien dat deze twee zusters, Edith Grimston Amaral en Ruth Grimston Zingg, van hun gezamenlijke zending genieten.

bijzondere omstandigheden. Met deze informatie wordt rekening gehouden bij het roepen van zendelingen, evenals met de leeftijd en gezondheidstoestand. Echtparen kunnen aangeven dat ze belangstelling hebben voor een bepaalde roeping, maar de uiteindelijke beslissing ligt bij de algemene autoriteiten.

Wat kost het om als echtpaar op zending te gaan?

De kosten variëren sterk, afhankelijk van het gebied waar men wordt geroepen en van de persoonlijke levensstandaard die het echtpaar er op na wil houden. Op hun opgaveformulier kunnen echtparen aangeven over hoeveel financiële middelen ze zelf beschikken, hoeveel hun familie kan bijdragen, hoeveel hun wijk kan bijdragen en hoeveel uit andere bronnen zal komen.

Hoe staat het met de ziektekostenverzekering?

Tot de middelen die zendingechnparen aan moeten

houden behoort hun eigen verzekering, met een dekking voor het gebied waar ze wonen en voor het gebied waar ze hun zending vervullen. Op zending betalen echtparen hun eigen ziektekosten. Als echtparen buiten hun eigen land worden geroepen en hun polis dit niet dekt, kunnen ze zich bijverzekeren.

Moeten echtparen een auto meenemen naar hun zendingsgebied?

Als een echtpaar in eigen land wordt geroepen, wordt het aangemoedigd om een auto mee te nemen als het er een bezit. De kosten van de verzekering en het onderhoud van de auto komen voor rekening van het echtpaar. Van geen enkel echtpaar wordt verlangd dat het een auto meebrengt; er bestaat echter geen garantie dat het zendingsgebied in staat zal zijn om hun een auto te verschaffen. Echtparen kunnen ook gebruikmaken van het openbaar vervoer.

Om allerlei redenen deinzen sommige echtparen terug voor een zending. Wat zou u tegen hen zeggen?

Ik heb met zoveel echtparen gepraat, dat ik wel weet dat ze vaak echt ergens bang voor zijn – bang om het niet aan te

kunnen, om in verlegenheid te worden gebracht, om trappen te lopen, om uit te glijden op het ijs, bang voor allerlei andere dingen. Maar er is echt niet veel om bang voor te zijn, want taken en bestemmingen worden aangewezen door mensen die de situatie begrijpen – de zendingspresident, of de ringpresident in samenwerking met de zendingspresident. Deze priesterschapsleiders weten dat echtparen leemten vullen die niemand anders kan vullen. En ze kennen heel wat mogelijkheden voor zendinglechtparen om op een prachtige manier dienstbaar en productief te zijn.

Sommige echtparen zeggen: 'Ik kan mijn kleinkinderen niet achterlaten.' Mijn antwoord aan hen is: uw kleinkinderen zullen er zijn wanneer u terugkomt, alleen zullen ze dan twee jaar ouder zijn, en zelfs nog leuker dan toen u ze verliet. Bovendien – wat voor erfenis zou u uw kleinkinderen beter kunnen nalaten dan het voorbeeld dat u geeft van uw getuigen in actie, door op zending te gaan?

Meestal zijn we alleen bang voor iets dat we ons verbeelden. Toen ik nog klein was en in Oakley (Idaho) woonde, hadden we een lange rij populieren langs de weg naar ons huis. Wanneer het donker was, rende ik zo snel als ik kon langs die populieren. Ik verbeeldde me altijd dat er achter een van die bomen iets zat te wachten om me te bespringen. Bij daglicht wist ik natuurlijk dat het allemaal verbeelding was. Zo gaat het nu met onze angsten – 99 procent van de zaken waar we ons zorgen over maken, zijn niet echt.

Het zou zeldzaam zijn als een echtpaar van een zending terugkwam met de mededeling: 'We hebben geen goede ervaring opgedaan.' Zo iets zou wel eens voorkomen, maar ik heb er zelf nog nooit van gehoord. Nog nooit. Maar ik heb heel wat echtparen horen zeggen: 'Onze zending was het geweldigste dat we in ons leven hebben meegemaakt!'

Hebben de bisschoppen ook de taak om meer echtparen aan te moedigen om op zending te gaan?

Absoluut! Wanneer hij eraan twijfelt, moet de bisschop de echtparen in elk geval vragen om over een zending na te denken. Hij hoort een lijst op zijn bureau te hebben van alle echtparen die volgens hem in aanmerking komen. Hij moet iets afweten van hun familie, gezondheid en financiële situatie. Dan moet hij ze bij zich laten komen voor een hartelijk, vriendschappelijk gesprek en zeggen: 'Nu u met pensioen bent, hebt u de kans om wat meer te doen voor de opbouw van het koninkrijk. Hebt u er ooit over gedacht om op zending te gaan?'

We dwingen niemand. We zeggen niet dat u móét gaan. Maar we zeggen wel dat we u nodig hebben! Een bisschop kan met een echtpaar de mogelijkheid bespreken om over een half jaar of over een jaar te gaan, als het echtpaar er nog niet klaar voor is om nu meteen te gaan. Het hoeft niet onmiddellijk te gebeuren; de behoefte van de kerk aan echtparen blijft bestaan.

Ik denk dat sommige bisschoppen een beetje aarzelen om het idee van een zending bij sommige echtparen naar voren te brengen, omdat ze niet zeker zijn van alle bijzonderheden in het leven van dat echtpaar. In dat geval moet een echtpaar naar de bisschop gaan en zeggen: 'We zijn er klaar voor!'

We moeten de communicatie in beide richtingen verbeteren, maar uiteindelijk is het de verantwoordelijkheid van de bisschop om tenminste de vraag te stellen.

Wat vindt u dat echtparen moeten doen als ze op zending willen gaan?

In de eerste plaats moeten ze bidden, en er met de Heer over praten. Hopelijk begrijpen ze dat het doel van de kerk is om alle mensen de boodschap te brengen dat God leeft, dat Jezus de beloofde Christus en Verlosser is, en dat dit de kerk is die de Heer in de laatste dagen op aarde heeft hersteld door middel van de profeet Joseph Smith. Potentiële zendinglechtparen moeten inzien hoe belangrijk een zending is, en dat ze daar een bijdrage aan kunnen leveren.

Dan moeten deze echtparen kijken hoe het staat met hun familie, hun gezondheid en hun financiële situatie. Als ze denken dat alles in orde is en als hun bisschop nog niet met hen heeft gesproken, moeten ze naar hun bisschop gaan en zeggen: 'Bisschop, we vinden dat het tijd is om eens met u over een zending te spreken.' De bisschop zal dat geweldig vinden, en kan vanaf dat moment overal voor zorgen.

De algemene autoriteiten hopen dat veel en veel meer echtparen zich beschikbaar zullen stellen voor een voltijd-zending. Er is grote behoefte aan! Elk jaar komen er honderdduizenden nieuwe leden bij de kerk, en ze moeten een vriendschappelijke stem van hulp en troost van ervaren leden te horen krijgen.

Het refrein 'Ik ga daar waarheen Gij mij zendt, o Heer' (lofzang 179) moet meer dan een lofzang zijn die we op zondag zingen. Het moet ons eigen gebed van geloof zijn wanneer we de Heer dienen, waar Hij ons ook maar nodig heeft. □

'Ons werk hielp anderen'

Paul Connors

In Friedrichsdorf (Duitsland), net ten noorden van Frankfurt, voegden onlangs twee zendelingechtparen hun talenten samen om te werken aan het programma familiegeschiedenis. Hier is een dienstencentrum voor familiegeschiedenis gevestigd, waar microfilms worden bewaard en onderhouden die miljoenen gegevens bevatten omtrent volkstellingen, geboorten, dopen, huwelijken en overlijdens. Op verzoek kunnen deze films naar een van de 250 centra voor familiegeschiedenis overal in Europa worden gestuurd.

Twee zendelingechtparen zijn sinds kort verantwoordelijk voor het verzenden en ontvangen van de microfilms. Manfred Hechtle, geboren in Mannheim (Duitsland) en zijn vrouw, Karin, geboren in Königsberg (Oost-Pruisen) verhuisden meer dan veertig jaar geleden naar de Verenigde Staten. Ze kwamen als zending terug naar Duitsland omdat 'we wisten dat het een bijzonder dankbare taak zou zijn om mensen overal in Europa behulpzaam te zijn bij het traceren van hun familiegeschiedenis', vertelt zuster Hechtle.

Het echtpaar Hechtle besteedde ook een belangrijk deel van hun zendingsperiode aan reizen naar de verschillende centra voor familiegeschiedenis, om daar te helpen. 'Wanneer ze het ons vroegen, leerden we de medewerkers van de centra voor familiegeschiedenis hoe ze de computerprogramma's van de kerk moesten gebruiken', zegt ouderling Hechtle. 'Deze bezoeken boden ons ook de gelegenheid om

de apparatuur voor microfilms en microfiches te repareren en onderhouden.'

Dit echtpaar hielp ook met het geven van cursussen familiegeschiedenis. 'We laadden onze apparaten in een stationcar en gingen erop uit', zegt ouderlingen Hechtle. 'We onderrichtten dan de leden en anderen die belangstelling hadden voor de programma's voor familiegeschiedenis van de kerk.'

Broeder en zuster Hechtle werkten samen met Rudi en Erika Mueller, die beiden in Europa geboren zijn, maar meer dan veertig jaar geleden naar de Verenigde Staten zijn gegaan.

'We werkten 10 tot 11 uur per dag', zegt zuster Mueller. 'Op drukke dagen ontvingen en verzonden we wel duizend dozen met microfilms. Ze moesten allemaal worden genummerd en in de computer ingevoerd.'

Broeder Mueller vertelt: 'We waren zo gelukkig dat we daar waren, omdat we zo'n gevoel van voldoening kregen van ons werk.'

Broeder en zuster Mueller vierden hun vijftigjarig huwelijk tijdens hun zending. Ze zeggen dat ze 'geen betere manier [konden bedenken] om het te vieren dan in het werk van de Heer.'

De echtparen Hechtle (links) en Mueller.

'De gelukkigste tijd van ons leven'

Roland T. Minson

Vier jaar geleden was Joseph Richey stervende. Hij was net in het ziekenhuis in Fresno (Californië) opgenomen, waar men had vastgesteld dat hij leukemie had. '85 procent van de mensen in deze toestand overlijden binnen zeer korte tijd', vertelde zijn dokter.

'Ik hoor bij die andere 15 procent', antwoordde broeder Richey. 'Vertel u me eens wat daarmee gebeurt.'

De dokter antwoordde: 'Sommigen leven nog drie, of zelfs vijf jaar, en sommigen nog langer.'

'Dat is wat ik ga doen', zei broeder Richey.

Nadat hij de veertig 'moeilijkste dagen van mijn leven' had overleefd, waarin hij te maken kreeg met chemotherapie en verschillende infecties, herstelde broeder Richey. Een jaar later aanvaardden hij en zijn vrouw, Sharon, een

roeping naar het zendingsgebied Birmingham (Engeland). Broeder en zuster Richey hadden leidinggevende functies, gingen langs de deuren en brachten een belangrijk deel van hun zendingsperiode door in de wijk Peterborough. Een van hun onderzoekers liet zich dopen, en het echtpaar Richey speelde een belangrijke rol bij de oprichting van de gemeente March. Broeder en zuster Richey zeiden vaak: 'We hebben hier de gelukkigste tijd van ons leven.'

Toen ouderling Richey ernstig ziek werd, ging hij met zijn vrouw voor behandeling terug naar huis in Fresno (Californië). Drie maanden later, nadat hij van nog een levensbedreigende ziekte was hersteld – en een gezin in Fresno tot de doop had gebracht – gingen ouderling en zuster Richey weer terug naar het zendingsveld. Binnen twee weken na hun terugkeer naar Engeland gaven ze een moeder en dochter les in het evangelie en waren ze getuige van hun doop.

Ouderling Richey was echter ernstig verzwakt door zijn ziekte. Uiteindelijk kwam de leukemie terug, maar ouderling Richey bleef als zendeling werkzaam totdat hij terugkeerde naar Fresno, waar hij overleed, omringd door hen die hem dierbaar waren.

Grote kansen op een klein eiland

In het najaar van 1994 namen Lamont en Janice McDowell Gingerich afscheid van hun kinderen, verlieten hun huis in Pittsburgh (Pennsylvania) en gingen naar het opleidingsinstituut voor zendingen in Provo (Utah). Daar brachten ze twee weken door, waar ze deelnamen aan 'de heerlijkste, geestelijk verheffende maar lichamelijke ver-

moeiende, opleidings- en activiteitenbijeenkomsten', vertelt zuster Gingerich.

Op 15 september vertrok het echtpaar Gingerich naar Guam. Nadat ze zich daar korte tijd hadden georiënteerd, gingen ze verder naar Ebeye, een klein eiland in de atol Kwajalein. Het eiland is ongeveer één kilometer lang en 110 meter breed. Er wonen ongeveer 13 000 mensen.

'Als zendelingechtpaar hielpen we zoveel mogelijk met de administratie en andere werkzaamheden, zodat de jongere zendingen zoveel mogelijk tijd konden besteden aan het langs de deuren gaan', zegt ouderling Gingerich.

Maar broeder en zuster Gingerich deden nog meer. Tweemaal per week werkten ze als vrijwilliger in het ziekenhuis van het eiland. Hun werk bleef niet onopgemerkt. Nadat de leden er bijna een jaar op hadden gewacht, gaf de burgemeester van de gemeenschap eindelijk toestemming voor de bouw van een kerkgebouw – in de eerste plaats dankzij het dienstbetoon aan de gemeenschap van broeder en zuster Gingerich. De leider van deze gemeenschap had zich eerst zorgen gemaakt over het idee dat mensen dopen het enige was wat de leden van de kerk wilden, maar toen hij zag dat de zendingen hun tijd vrijwillig beschikbaar stelden, begreep hij dat ze werkelijk gaven om de gemeenschap en de mensen die er woonden.

'Zendingelochtparen hebben ook groot succes met wat ze doen om minder-actieve leden weer naar de kerk te laten gaan', vertelt ouderling Gingerich. 'Het enige probleem dat dit zendingsgebied met zendelingelochtparen heeft, is dat er lang niet genoeg van zijn voor alles wat ze te doen hebben!' □

HET WERK VAN DE HEER

Marvin K. Gardner

Vanwege de hevige burgeropstanden in 1994 werden de voltijszendingen weggehaald uit veel gebieden in de staat Chiapas in Zuid-Mexico. Sommige nog jonge gemeenten, zoals die in de stad Palenque – bij de beroemde Maya-ruïnes met dezelfde naam – werden gesloten.

De zendingen die zo'n twee jaar later naar Palenque werden gestuurd, zagen zich voor de uitdaging geplaatst om de gemeente te heropenen, de verspreid wonende leden op te sporen en te heractiveren, nieuwe bekeerlingen te dopen en leden voor te bereiden op leidinggevende functies.

Onder de eerste zendingen die daar aankwamen bevon-

**Broeder en zuster De la Cruz:
het hart vervuld van liefde
voor de Heer, voor elkaar en
voor hun medemensen.**

ER DOEN IN PALENQUE

FOTOGRAAF MARVIN K. GARDNER

Leden van de gemeente Palenque (boven) genieten van het uitstapje naar de Maya-ruïnes; de sfeer van deze oude Midden-Amerikaanse plek inspireert tot meditatie en verkenning. De tocht naar de top van de Tempel van de Inscriptions (boven) is zwaar. Maar vanaf de top is het uitzicht op het dichtbij gelegen paleis (links) adembenemend.

Broeder José Felipe Hernández Jorge (uiterst links) vond een vriend in Palenque – broeder De la Cruz (links). Hij werd weer actief in de kerk en volgde broeder De la Cruz op als president van de gemeente Palenque (onder).

den zich ouderling Bartolomé de la Cruz Reyes en zijn vrouw, Natalia, uit de wijk Arboleda in de ring Mexico-Stad La Perla (Mexico). 'Dit echtpaar heeft de gemeente letterlijk gered', zegt president Benjamín de Hoyos Estrada van het zendingsgebied Tuxtla Gutiérrez (Mexico). Hun geheim: een hart vervuld van liefde voor de Heer, voor elkaar en voor hun medemensen.

'Mijn vrouw trekt met mij op, en ik trek met haar op', zegt broeder De la Cruz. 'Dat is wat we voelen – heel veel liefde voor onze broeders en zusters, allemaal, of ze nu lid van de kerk zijn of niet. Ik weet dat het kinderen van onze hemelse Vader zijn.'

Het was of ouderling en zuster De La Cruz familie werden van iedereen die ze ontmoetten. Binnen enkele maanden

Rocio Flores Rojas (rechts) kon de warmte van de vriendschap van broeder en zuster De la Cruz niet weerstaan. Ze werd gedoopt in een klein, afgezonderd meertje bij de ruïnes (uiterst rechts), waar de leden van de gemeente dikwijls stoppen om verkoeling te zoeken wanneer ze de Maya-piramides hebben beklommen.

na hun aankomst in Palenque was het handjevol leden dat de avondmaalsdiensten van de gemeente bijwoonde, gecrocid tot gemiddeld vijftig per week. Al spoedig was de gemeente te groot geworden voor het gehuurde huis waar ze hun vergaderingen hielden, en verhuisden ze naar een groter gebouw.

Een van de 'nieuwe' gezinnen in de gemeente is dat van José Felipe Hernández Jorge en zijn vrouw, Magnolia. Acht jaar geleden waren ze in Mérida (Mexico) gedoopt; twee jaar geleden verhuisde hun gezin naar Palenque, waar het ongemerkt inactief werd. 'Zes of zeven maanden geleden vonden ouderling en zuster De la Cruz ons en werden we vrienden', zegt broeder Hernández. 'Sindsdien zijn we steeds naar de kerk gegaan!' Slechts enkele maanden later volgde hij ouderling De la Cruz op als gemeentepresident.

Nog een nieuw lid is Rocio Flores Rojas (15). 'Broeder en zuster De la Cruz hebben mijn moeder les gegeven en gedoopt', vertelt ze. 'Eerst wilde ik mij niet laten dopen. Maar ze bleven bij ons komen, en praatten met mij over Gods woord. En ze waren zo aardig voor mij – zoals voor iedereen. Ik kwam erachter dat hun boodschap waar was, en ben afgelopen zondag gedoopt. Meer dan wat ook, zouden we willen dat ze voor altijd bij ons bleven. Maar wanneer ze klaar zijn met hun zending, mogen ze terug gaan naar hun familie.'

Broeder De la Cruz ging met vervroegd pensioen om op zending te gaan. Hij en zijn vrouw hadden een vergadering bijgewoond in Mexico City, en hoorden ouderling Lino Álvarez van de Zeventig echtparen aanmoedigen om op voltijszending te gaan. Hoewel hij onder ogen moest zien dat hij sommige inkomsten mis zou lopen als hij eerder met

pensioen ging, voelden ouderling De la Cruz en zijn vrouw dat de Geest hun zei dat het nu de juiste tijd voor hen was. 'We zijn wat inkomsten misgelopen', zegt hij, 'maar onze hemelse Vader heeft ons zoveel meer gegeven. We besloten onze broeders en zusters deelgenoot te maken van wat we voor Hem voelen.'

'Het is voor mij een grote vreugde geweest om deze broeders en zusters in Palenque te leren kennen en te onderwijzen – en zelfs meer leden in de kerk te brengen', zegt zuster De la Cruz. 'Ik voel me heel erg opgebouwd door bij hen te zijn.'

Voordat ze van huis vertrokken hield het echtpaar een familiebijeenkomst met hun ouders op leeftijd, hun negen kinderen en hun kleinkinderen – allen lid van de kerk. Elk familielid moedigde hen aan en zei hen te steunen. 'Toen we vertrokken, vertrouwde ik mijn familie aan de Heer toe', zegt zuster De la Cruz. 'Hij heeft hen beschermd. Ze zijn allemaal geweldig. Ze schrijven ons vaak en vertellen ons hoe blij ze zijn dat wij op zending zijn.'

Tijdens een uitstapje dat de gemeente kort geleden maakte naar de Maya-ruïnes bij Palenque, waren broeder en zuster De la Cruz de hele middag bezig om een praatje te maken met leden en niet-leden, met de jongeren te babbelen en met de kinderen te spelen. 'De gemeente Palenque heeft veel vooruitgang gemaakt – en heeft een geweldige toekomst', zegt broeder De la Cruz.

Vriendelijk neemt hij zijn vrouw bij de hand en lacht haar toe. 'Misschien hebben we tekortkomingen', zegt hij, 'maar wij doen ons deel, en de Heer voegt daar aan toe wat wij niet voor elkaar krijgen.' □

DE LES VAN DE BLINDE

Lorjelyn Celis

Ik woon bij mijn ouders in Bacolod City op het eiland Negros, een van de vele eilanden die deel uitmaken van de Filipijnen. Ons huis is vlak bij een revalidatiecentrum voor gehandicapten.

Ik zal nooit een voorval vergeten dat plaatsvond in 1992, toen ik in de zesde klas zat. Ik was tussen de middag thuis gaan eten en had haast om terug naar school te gaan. Terwijl ik overstak, vielen me een paar studenten op die in de buurt een opleiding verpleegkunde volgden. Ze stonden zich krom te lachen. Waarom begreep ik pas toen ik hem zag – de blinde. Aan de overkant van de straat kwam ik vlak naast hem te staan.

Ik moest op die plek wachten op de jeepney, het openbaar vervoer. De blinde begreep dat ik er was en riep: 'Vriend, wil je een taxi voor mij aanhouden?'

Om de een of andere reden voelde ik me niet op mijn gemak en opgelaten. Ik dacht dat als ik hem hielp de mensen aan de overkant ook mij zouden uitlachen. Bovendien was ik bang voor hem. Hij was niet alleen blind, maar had ook nog andere lichamelijke gebreken; hij was kennelijk niet in staat om de ene kant van zijn lichaam te beheersen. Ik schoof een eindje van hem vandaan. *Misschien hoort hij me niet*, dacht ik. *Misschien zal hij denken dat hij zich heeft vergist – dat er achteraf toch niemand naast hem stond.*

Maar het werkte niet. Zelfs nadat ik wat afstand had genomen, wist hij dat ik er nog was. Keer op keer vroeg hij me om hulp. Ik probeerde nog stiller te zijn. *Kon ik maar ophouden met ademen!* dacht ik.

Ik was opgelucht toen ik de jeepney aan zag komen. Ik stapte vlug in en liet de blinde op de stoep achter. Ik zei tegen mezelf: *Niemand weet hiervan. Niemand weet het, behalve ikzelf en die man, en hij weet geeneens wie ik ben.* Maar ik was me ervan bewust dat ik erg onvriendelijk had gehandeld.

Toen ik eenmaal op school was, kon ik de gedachte aan die blinde maar niet kwijtraken. Ik probeerde me op de lessen te concentreren, maar mijn geweten plaagde me. Niemand weet het. Hij zou me met geen mogelijkheid ooit kunnen herkennen.

Op weg naar huis besloot ik mijn moeder over het voorval te vertellen. 'Waarom heb je die kans voorbij laten gaan?' vroeg ze. 'Er is iemand die het altijd weet. Hij verwacht dat wij elkaar helpen.'

Later moest ik denken aan mijn zusje. Ze is geestelijk gehandicapt. Hoe zou ik me voelen als iemand haar zo behandelde? Toen ik terugdacht aan wat ik had gedaan, moest ik huilen.

Tijdens mijn eerste jaar van het voortgezet onderwijs kreeg ik een kans om mijn fout te herstellen. Net zoals die eerste keer stond ik op het punt over te steken. Ik had grote haast, want ik zag een oude vriendin aan de overkant lopen. Ik wilde haar inhalen en riep haar naam.

Tot mijn grote verbazing hoorde ik een stem achter mij, een bekende stem. Ik keek om en zag diezelfde blinde. Hij had mij horen roepen naar mijn vriendin. Natuurlijk wist hij niet dat ik dezelfde was die al eens geweigerd had hem te helpen. Weer vroeg hij om mijn hulp.

Deze keer aarzelde ik niet: ik hield een taxi voor hem aan en hielp hem erin. Toen hij me vluchtig had bedankt en weg was, keek ik naar de overkant. Ik was mijn vriendin misgelopen, maar het gaf niet. Ik was blij dat mijn hemelse Vader me een tweede kans had gegeven om die man te helpen.

Ik zit nu in mijn derde jaar, maar ik weet nog heel goed wat ik van die blinde heb geleerd. Ik weet dat God van ons allemaal houdt. En zelfs wanneer we menen dat niemand ziet wat wij doen, weet Hij altijd welke keuzen wij maken – en Hij is altijd bereid om ons te helpen de juiste te maken. □

Phnom Penh •

CAM

Boven: President Gordon B. Hinckley (midden) samen met een pasgedoopt Cambodjaans lid. *Rechts van hen* staan ouderling Joseph B. Wirthlin van het Quorum der Twaalf en ouderling John H. Groberg van de Zeventig. *Links:* Phnom Penh bij zonsondergang. *Rechts:* Vichit Ith, die er mede voor gezorgd heeft dat de deur in Cambodja openging voor de kerk.

Het evangelie krijgt vaste voet in Cambodja

Leland D. en Joyce B. White

De kerk heeft hier een geweldige toekomst', zei president Gordon B. Hinckley, sprekend op een haardvuuravond in Cambodja die werd bijgewoond door 439 plaatselijke heiligen der laatste dagen en hun gasten.

De volgende dag, 29 mei 1996, wijdde president Hinckley dit Aziatische land met zijn 9,6 miljoen inwoners toe voor de prediking van het evangelie. Dit vond plaats in de hoofdstad Phnom Penh, dat aan de rivier de Mekong ligt.

'Moge het huidige handjevol leden een groot leger van bekeerlingen van uw kerk worden, met honderden en dan duizenden en naarmate de jaren verstrijken, tienduizenden', bad hij.

Onder het 'handjevol leden' bevinden zich pioniers zoals Vichit Ith, een bekeerling die ervoor heeft gezorgd dat de kerk officieel erkend is in Cambodja.

'De kerk verschaft Cambodjanen een manier om spiritualiteit na te streven, hetgeen voor vele Cambodjanen

Boven: Theany Reath, jongevrouwenpresidente, helpt de meisjes versieringen maken voor de kerstboom van de gemeente.

FOTOGRAFIE: LOWELL HARDY

BODJA

Rechts: De Cambodjaanse heiligen luisteren aandachtig naar de boodschap van de profeet tijdens het bezoek van president Hinckley. **Geheel rechts:** Jongevrouwen gaan met een door menskracht voortbewogen cyclo naar de kerk.

FOTOGRAFIE: LOWELL HARDY

FOTOGRAFIE: ROBERT E. EN CAROL P. WARNICK, BELEVIC VAN AN ANDERS VERRELD

de afgelopen twintig jaar zo goed als niet aanwezig was', vertelt broeder Ith. 'De leringen van de kerk zijn de grootste hulp voor mij. Ik ben meer gericht op mijn gezin en ik doe mijn best om de geboden te onderhouden.'

Hoewel Cambodjaanse vluchtelingen over de gehele wereld sinds de jaren zeventig lid van de kerk zijn geworden – de kerk telt zelfs in verschillende steden Cambodjaanstalige units – deed het evangelie pas in 1993 zijn intrede in hun geboorteland. Het kwam Lary R. White, die op dat moment het zendingsgebied Bangkok (Thailand) presideerde, ter ore dat er een gunstig religieus klimaat in Cambodja was gekomen. Ouderling

John K. Carmack van de Zeventig (destijds lid van het presidium van het gebied Azië), broeder Ith (die toen in Thailand woonde), en president White reisden naar Cambodja om met regeringsvertegenwoordigers de mogelijkheid te bespreken om projecten voor humanitaire hulp te beginnen. Zij kregen een positieve ontvangst.

Het scheen een gunstig moment te zijn voor hun bezoek. De politieke en sociale omstandigheden in Cambodja zijn uitermate onstabiel geweest – soms zelfs onmenselijk – sinds het land in 1953 onafhankelijk werd van Frankrijk. Niettemin werd er in 1991 een door de Verenigde Naties bevorderd vredesverdrag getekend. Verkiezingen

die in 1993 gehouden werden, kort na het bezoek van vertegenwoordigers van de kerk, hadden een rustig verloop, hetgeen ertoe bijdroeg dat Cambodja verder kon bouwen aan de democratie en opbouw van het land. In die tijd kreeg broeder Ith een aanstelling als bijzonder adviseur van de nieuwe premier. (Nu is hij president van de nationale luchtvaartmaatschappij van Cambodja en secretaris-generaal van het Cambodian Investment Board.) Zijn medewerking is van onschatbare waarde geweest toen de kerkleiders de regering verzochten om officiële erkenning van de kerk.

Ouderling Carmack en president White keerden spoedig terug naar Cambodja om de officiële aanvraag van de kerk voor wettelijke erkenning in te dienen en om ervoor te zorgen dat zendelingechtparen het Cambodjaanse volk terzijde konden staan met Engelse les, de distributie van door de kerk geschonken kleding, technische projecten aan de universiteit en het verbreiden van het evangelie.

Wettelijke erkenning werd de kerk in maart 1994 geschonken. Voor het eind van die maand werden Donald C. en Scharlene Dobson uit Logan (Utah) overgeplaatst van hun standplaats in Madras naar Phnom Penh als de eerste zendelingen in Cambodja. De eerste kerkdienst, die werd bijgewoond door zes leden en negen onderzoekers, werd op 27 maart 1994 in een hotelkamer gehouden. Op 9 mei 1994 werd zuster Pahl Mao het eerste lid dat zich in Cambodja liet dopen.

Alras kwamen er nog meer zendelingechtparen belast met het verlenen van humanitaire hulp. Vier jonge evangeliserende zendelingen werden

Boven: Bekeerling Seng Suon studeert aan de Koninklijke Universiteit voor Landbouw, waar vier echtparen van de kerk als adviseur fungeren. **Rechts:** Phuong Hong Hanh dirigeert bij het zingen van de gemeente.

Boven: Een karakteristiek tafereel in Phnom Penh – huizen om een vredige lelievijver heen gebouwd. **Linksboven:** Het kerkgebouw in Phnom Penh van de eerste en derde gemeente. **Middenboven:** Hedendaagse pioniers in Cambodja vieren de aankomst van de heiligen der laatste dagen in de Salt Lake Valley in 1847. **Rechtsboven:** De kerk is net als een ‘stralende zon’ voor de Cambodjaanse bekeerling An Chea Maline, die in Phnom Penh heeft gediend als jeugdwerkpresidente in haar gemeente.

Theany Reath, jongevrouwenpresidente in de gemeente 1 van Phnom Penh.

van Cambodjaanstalige zendingsgebieden in de Verenigde Staten overgeplaatst naar Cambodja.

Nu, drie jaar later, telt Cambodja meer dan vierhonderd leden in vier gemeenten in de hoofdstad: drie Cambodjaanse en een Vietnamese. De gemeenten worden geleid door plaatselijke leden, die waar nodig worden bijgestaan door zendelingehtparen. Vier echtparen uit de Verenigde Staten zijn adviseur aan de Koninklijke Universiteit van Landbouw – twee daarvan geven Engelse les en twee assisteren bij de zakelijke ondernemingen op het gebied van landbouw. Samen met vijftien evangeliserende zendelingen dienen zij in het zendingsgebied Phnom Penh, dat dit jaar in het leven werd geroepen. Bovendien is de eerste autochtone zendeling geroepen. Ouderling Leang Chhay Suy dient nu in het

zendingsgebied Pocatello (Idaho) in de Verenigde Staten.

Voordat het nieuwe zendingsgebied werd georganiseerd, maakte Cambodja deel uit van het zendingsgebied Bangkok (Thailand). Zendingspresident Troy Lee Corriveau, die zijn opdracht voltooide in juli, merkt op dat er in de maanden na het bezoek van president Hinckley opmerkelijk meer bekeerlingen waren. 'Een aantal maandenlang hadden we gemiddeld zo'n 40 bekeerlingen per maand. Hoewel velen daarvan ongehuwd waren, waren er toch ook een aantal complete gezinnen bij. Het was heerlijk om de blijde gezichten te zien van vaders en moeders die met hun kinderen naar de kerk kwamen.

'De heiligen hier zijn heel enthousiast over het evangelie en de zegeningen die het in hun leven brengt, in het bijzonder de belofte van eeuwige zeg-

ningen in de tempel. Het is financieel een hele opgave voor de heiligen om naar de Manila-tempel op de Filipijnen te reizen, maar wij kijken ernaar uit dat de eerste Cambodjaanse leden dit jaar de reis zullen ondernemen.'

Toen de kerk er pas was in Cambodja, was een van de eerste bekeerlingen de 18-jarige Vietnamese Phuong Hong Hanh. Ze kwam voor het eerst naar de kerk in juli 1994 omdat ze graag Engels wilde leren, maar al spoedig werd ze tot het evangelie bekeerd. 'Ik wist gewoon dat het juist was', zegt zij.

Nog een bekeerling van het eerste uur is An Chea Maline, een Cambodjaanse die zich in mei 1995 liet dopen en als jeugdwerkpresidente van de gemeente diende alvorens zij naar Australië emigreerde. Zij vertelt dat zij heel lang niets wist over God. 'Maar nu weet ik dat deze kerk waar

is', zegt zij. 'Het is voor mij net als een stralende zon.'

Seng Suon, die zich bijna een jaar geleden liet dopen, was student aan de universiteit toen hij kennismakte met de zendelingen. 'Ik ben op mijn knieën gegaan om te vragen of het Boek van Mormon en de kerk echt waar waren, en of Joseph Smith werkelijk een profeet was', vertelt hij. 'Rond middernacht kreeg ik een antwoord: ik werd wakker en alles om mij heen scheen te stralen. Ik had sterk het gevoel dat het allemaal waar was.'

Toen Teany Reath, een jong volwassene in Cambodja twee jaar geleden de kerk onderzocht, was ze bezorgd dat haar familie het haar kwalijk zou nemen als ze niet meer bad tot haar overleden voorouders. Tot haar grote opluchting zijn haar ouders heel verdraagzaam ten opzichte van haar nieuwe overtuiging en levensstijl. 'Ik ben mij er zeer van bewust hoeveel mijn ouders van mij houden', merkt zij op. 'Zij respecteren

mijn nieuwe gewoonten, zoals vasten, en zij verwachten niet meer dat ik ook thee zal drinken.' Vandaag is Theany Reath de jongevrouwenpresidente in haar gemeente.

Oum Borin, de eerste autochtone gemeentepresident van Cambodja is samen met zijn vrouw, Samay, ruim twee jaar geleden lid van de kerk geworden. 'Mijn vrouw droomde op een zeker moment over twee sterren die in ons huis vielen', weet hij te vertellen. 'Toen er kort daarop twee zendelingen aan de deur verschenen, hadden wij het gevoel dat die sterren daarvan het symbool waren geweest. Ik weet dat deze kerk de ware kerk van Christus is.'

Ha Phuoc Thach en zijn vrouw, Nguyen Thi Hong, zijn Vietnamezen die haast drie jaar lid zijn. In 1990 zijn hun drie kinderen, allen tieners, op zee omgekomen als Vietnamese bootvluchtelingen. Ondanks – of misschien wel dankzij – deze tragedie, heeft het echtpaar het evangelie omhelsd zodra

zij het hoorden. Sprekend over hun doop zegt Ha Phuoc Thach: 'Ons leven heeft een verandering ondergaan, een geestelijke verandering.' Zijn vrouw voegt eraan toe: 'Ik wil zo graag dat iedereen bidt, want God verhoort echt onze gebeden.' Broeder Thach is raadgever in het gemeentepresidium van de Vietnameestalige gemeente; zijn vrouw is presidente van de zustershulpvereniging. Als hun wordt gevraagd hoe het komt dat zij, na alles wat zij hebben doorgemaakt, toch steeds vrolijk kijken, antwoordt het echtpaar: 'Omdat we nu gelukkig zijn.'

In de komende jaren zullen die gevoelens zonder enige twijfel worden bevestigd door talrijke andere Aziaten die het evangelie omhelzen. In zijn toewijdingsgebed smeekte president Hincley de Heer om zijn zegen op 'dit land en dit volk, zodat er vrede zal zijn, zodat er voorspoed zal zijn, zodat er eendracht zal zijn, en uw werk succes zal hebben.' □

Linksboven: Broeder Leang Chhay Suy, de eerste autochtone zendeling uit Cambodja. **Rechtsboven:** Het onafhankelijkheidsmonument in Phnom Penh. **Rechts:** De Vietnameese bekeerlingen Ha Phuoc Thach en zijn vrouw, Nguyen Thi Hong (rechts), in gesprek met gemeenteleden.

Mijn dolfijnen

Isaac Pimentel in gesprek met Elisabete Samways Gaertner

ILLUSTRATOR: GREGG THORPELSON

Jeder jaar zijn we met de kerstdagen met de hele familie aan het strand in de buurt van Matinhos in Paraná (Brazilië). Al in november beginnen we met de voorbereidingen op de reis en de zeer warme dagen van december overleven we dankzij het heerlijke vooruitzicht van de kerstvakantie.

Het zijn niet alleen de strandgenoegegens die de reis zo spannend maken, want het is tevens een reünie met de familie van mijn vaders kant – allemaal onwrikbare heiligen der laatste dagen. Mijn grootouders zijn lang geleden lid van de kerk geworden, zodat mijn beide ouders in de kerk geboren zijn.

Die kerstvakantie toen ik dertien was, is helemaal onvergetelijk.

Het was op 22 december 1994 dat wij, na vele voorbereidingen, eindelijk aankwamen bij het grote huis aan het strand, waar wij werden begroet door mijn grootouders, de neven en nichten, de ooms en de tantes.

'Hé, Isaac', hoorde ik mijn neef Charles roepen. 'Kom mee naar de golven kijken.'

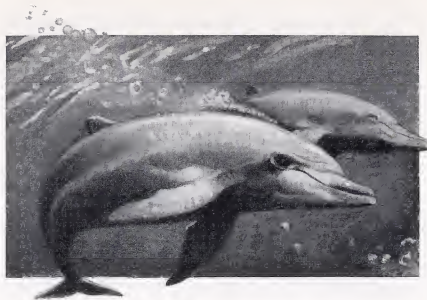
'Ik kom eraan!' gilte ik opgewonden terug. Ik moest tenslotte geen seconde van mijn langverwachte vakantie verkwisten.

Terwijl we al wegsputten, riep mijn moeder: 'Niet te ver het water in gaan! Blijf met je neef in het ondiepe!'

Maar toen we eenmaal in het water waren, begonnen we ons in de grote golven te storten en raakten geleidelijk verder van het strand vandaan. Voor we er erg in hadden, waren we een heel eind in zee. Plotseling zei Charles: 'Isaac, het water is hier diep. Ik kan geeneens de bodem voelen.'

'Kom mee, we gaan terug', antwoordde ik. 'Ik kan ook niet bij de bodem, maar ik weet niet of we wel tegen het tij in kunnen zwemmen.' Charles was kennelijk angstiger dan ik, maar ik was ook bang, want ik wist niet hoe het met ons zou aflopen.

Een aantal minuten gingen voorbij terwijl wij ons best deden om het ondiepe water te bereiken. Maar hoe meer we worstelden, des te verder leken we wel weg te drijven. We waren heel ver van de kust toen ik over de golven heen

zag dat er een heleboel mensen heen en weer renden op het strand die probeerden ons in het oog te krijgen. Op dat moment dacht ik aan mijn moeder. Ze zou boos zijn omdat ik ongehoorzaam was geweest, en heel ongerust over de afloop. Ik was blij dat mijn vader op zijn werk was en nog niet was meegekomen. Hij zou helemaal over z'n toeren zijn geweest. O, wat wilde ik graag veilig aan land zijn met de hele familie!

Ik bleef worstelen en terwijl we probeerden ons hoofd boven water te houden, spoorde ik mijn neef aan om het niet op te geven. En hij spoorde ook mij steeds aan. Toen we zagen dat een strandwacht zich in het water stortte om ons te halen, leek hij heel erg klein in die onmetelijk grote oceaan. 'We zijn gered!' gilde ik.

Maar mijn opluchting duurde niet lang toen ik zag hoe moeilijk het voor de strandwacht was om bij Charles te komen en hem terug naar het strand te brengen. Nu was ik alleen en ik voelde hoe ik door de stroming alsmar verder van de kust werd getrokken. Ik werd zo moe, dat ik nauwelijks kon ademen. Op dat moment schoot me iets te binnen dat ik van mijn ouders had geleerd: 'Alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft' (Marcus 9:23).

Vertrouwend op mijn ouders en mijn hemelse Vader, begon ik te bidden. Ik vroeg mijn hemelse Vader dolfinen naar mij toe te sturen om mij te redden. *Wanneer de dolfinen komen, zal ik een vin vastgrijpen en dan ben ik gered*, dacht ik. Ik twijfelde geen moment aan mijn verzoek; ik wist dat mijn gebed zou worden verhoord. En ik wachtte ... en wachtte.

Weldra was ik zo uitgeput dat ik mijn neus dichtkneep en mezelf heel diep in het water liet zakken voor ik weer naar de oppervlakte kwam. Toch verloor ik geen moment mijn hoop en geduld. Ik bleef vechten.

Onderdehand was Charles veilig terug op het strand, maar het ging niet zo best met hem. De mensen vroegen

hem naar mij, maar hij kon alleen maar huilen. Ze bleven proberen om mij tussen de golven te zien.

Van de andere kant van het strand, een plek die gunstiger leek om mij te redden, begaven twee strandwachten zich in het water. Terwijl ze op weg waren, besefte ik, hoe uitgeput ik ook was, dat mijn gebed was verhoord. Twee moedige mannen hadden zich niet laten ontmoedigen door een schijnbaar hopeloze situatie. Het waren de dolfinen waar ik op wachtte! Ik weet nog dat ze tegen me zeiden: 'Ontspan je nu maar, alles komt goed.'

Toen we op het strand kwamen, werd ik op een brancard gelegd en naar de eerstehulp post gebracht. De mensen die vanaf de andere kant van het strand toekeken, konden alleen mijn roerloze lichaam zien en dachten dat ik verdronken was.

Mijn moeder was er vlug bij en ontdekte dat ik nog ademde. Wat was het heerlijk om haar te zien! Wat was het heerlijk om te leven!

'Wel, jongeman, je hebt enorm geboft', zei de verbaasde arts. 'Er is geen druppel water in je longen gekomen. Ik heb het onder zulke omstandigheden nog nooit meegemaakt dat iemand zoveel geluk had.'

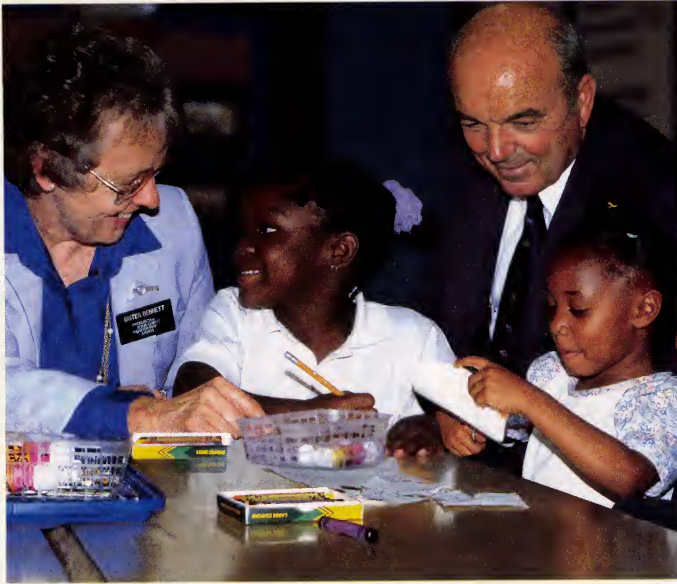
Mijn moeder keek de arts aan. 'Het was geen geluk', zei ze resoluut. Het was duidelijk dat ze wist dat het niet geluk maar de Heer was die mij had gered.

Mijn ouders hebben me altijd geleerd om geloof te hebben. Door hun voorbeeld heb ik geleerd om bij welke moeilijkheden dan ook op de Heer te vertrouwen. Ik ben me er die dag van bewust geworden dat ongehoorzaamheid altijd gevolgen heeft – soms heel ernstige gevolgen. Maar ik heb ook geleerd dat geloof en gebed ons de wil kunnen geven om vol te houden, zelfs in de allermeest moeilijke omstandigheden. Ik weet dat wanneer wij vol geloof bidden, onze hemelse Vader ons gebed verhoort – niet altijd op de manier die wij hebben gevraagd, maar wel op de manier die wij het meest nodig hebben. □

Glen Edwards, Kom, luister naar een profetenstem

President Brigham Young met het Kamp van Israël, de eerste groep pioniers, die in 1847 de trek naar de Salt Lake Valley heeft gemaakt. Op 14 januari 1847 ontvingen de heiligen een instructie van de Heer in een openbaring aan president Young: 'Laat alle leden van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen (...) in groepen worden ingedeeld, met een verband en belofte om alle geboden en inzendingen van de Here, onze God, te onderhouden' (leer en Verboonden 136:2). Met toestemming van het Museum voor kerkgeschiedenis en kunst, inzending uit de vierde internationale kerkconferentie.

INMS FOTOGRAF: PEGGY JELINCH-HAUSEN, RECHTSOMER: FOTOGRAF: JERRY GRANS

'Dit is, namens de algemene autoriteiten, een oproep aan gepensioneerde echtparen om ernstig over een zending na te denken. We hebben heel hard meer echtparen nodig om aan de behoefte tegemoet te komen. Op het ogenblik hebben we 318 zendingsgebieden. Aan minder dan 50 procent van de verzoeken om zendelingechtparen van deze 318 zendingspresidenten wordt voldaan. [Echtparen op zending] ontdekken dat ze werkelijk nodig zijn' (Zie ouderling David B. Haight 'Zendelingechtparen: "Een schitterende hulpbron"', blz. 26.)

